Anne Weale

Te voi iubi mereu
Anne Weale
Traducerea: OVIDIU STĂNESCU
Editura DORA PRESS
Coperta de: ELENA MURĂRAŞU-COZMA
Consilier editorial: ELENA MURĂRAŞU-COZMA
Lector: TITUS CEIA
Tehnoredactor: ADRIAN GÂRLEA

Mitul Cenuşăresei este etern şi el ar putea fi trăit de oricine: într-o zi oarecare, viaţa pare dezolantă, fără ieşire; iar a doua zi, printr-o fericită schimbare a destinului, totul se schimbă, totul se înseninează…

Jane nu era decât o mică provincială la cheremul capriciilor unei familii fără scrupule. Iat-o devenind manechin-vedetă, datorită magicei intervenţii a unui celebru fotograf, David Ransome. Acum este bogată, adulata, solicitată.

Totul ar putea fi minunat… dacă nu l-ar iubi pe David!

Cap.1

ÎN IANUARIE, PROMENADA de pe ţărmul mării, la Starmouth, nu mai avea aproape nimic comun cu „Bulevardul de Aur”, zgomotos şi aglomerat, unde mii de oameni în vacanţă, pe parcursul sezonului estival, cotropeau arcadele, asediau standurile şi sălile de jocuri mecanice.

Totul era acum închis pentru Iarnă. Celebra promenadă evoca dezolarea unui oraş fantomă.

Autobuzele încă circulau până la plajă, dar erau puţini pasageri; la cealaltă extremitate a ţărmului, un singur cinematograf rămăsese deschis.

Dar, în afara sezonului, cei ce se plimbau pe Bulevardul de Aur erau pensionarii Casei Ofiţerilor în retragere ai Marinei, câţiva bărbaţi care-şi plimbau-câinii… şi Jane Baron.

Jane iubea acest loc în perioada lunilor de iarnă. Ea îşi petrecea majoritatea timpului liber făcând plimbări pe plajă pustie sau, sprijinită de balustrada digului, privind cargourile profilate la orizont…

Aprecia mai ales zilele în care vântul se dezlănţuia, în care valurile veneau să biciuiască ţărmul, sau în care pescăruşii ţipau flămânzi.

Într-o zi ca aceasta, chiar la începutul anului, ea era aşezată sub unul din adăposturile din capătul digului şi se abandona obişnuitei ei visări, imposibile şi minunate, când sosirea unui necunoscut o surprinse.

Marea făcea un astfel de vacarm încât nu îl auzise apropiindu-se. Îi păru la fel de stupefiat de descoperirea unei tinere fete cu părul în dezordine, în ţinută neglijentă, aşezată singură pe banca de lemn.

El ridică o sprânceană în timp ce gura sa schiţa un surâs mirat.

— Bună ziua, spuse el în sfârşit. Regret că v-am făcut să tresăriţi. Nu vă deranjează dacă mă aşez aici un moment?

Jane nu răspunde, se mulţumi să-l observe cu prudenţă; se întreba dacă n-ar face mai bine să se întoarcă rapid pe promenadă. Într-o zi, anul trecut, avusese o întâlnire neliniştitoare: un bărbat o urmărise din centrul oraşului. Printr-un noroc, atunci existase cineva în apropiere care o ajutase.

Astăzi, poate nu va mai exista nimeni.

Totuşi, când necunoscutul se instală la cealaltă extremitate a adăposturilor şi-şi aprinse o ţigară fără a-i oferi şi el una, ea simţi scăzându-i neliniştea. Nu-i semăna celuilalt oribil personaj. Era mal degrabă simpatic… foarte simpatic.

Înalt şi solid construit, avea un păr des, întunecat, pe care briza i-l răvăşise şi un chip uimitor de bronzat pentru acel sezon. Probabil că fusese recent în străinătate, îşi spuse ea.

Ca şi Jane, el purta un vechi impermeabil, dar costumul care se zărea dedesubt părea scump, iar gulerul cămăşii şi manşetele erau imaculate. Ea îl privi cum îşi fumă ţigara şi remarcă mâinile sale, la fel de curate ca şi ale unui medic. Jane detesta degetele pătate cu nicotină şi unghiile îndoielnice.

Îl observa cu coada ochiului de câteva minute când el întoarse capul şi îi spuse cordial:

— Îmi place mult genul acesta de vreme. Dumneavoastră nu? Când eram puşti veneam des aici. Îmi imaginam că acest adăpost era pasarela unei corăbii ameninţată de furtună, iar eu eram căpitanul ei.

— Locuiţi aci? întrebă Jane cu curiozitate. Crezuse că e străin de oraş. Nu avea aerul unui indigen din Starmouth.

— Am locuit aici… acum mult timp. Nu am revenit de mulţi ani. Dar ieri am fost prins de o criză de nostalgie şi m-am decis să vin cu maşina să văd dacă voi recunoaşte locurile. Oraşul nu îmi pare mult

schimbat, cu excepţia a unui sau două magazine şi a câtorva construcţii periferice.

— Nu, Starmouth nu se schimbă, aprobă Jane, fără entuziasm.

El o observă cu mai multă atenţie.

— Nu vă place aici? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

— Iarna, da. Dar detest vara, când străzile sunt presărate cu hârtii pătate cu grăsime şi când peste tot sunt oameni şi zgomot. Ideea de a-mi petrece aici restul vieţii mă îngrozeşte.

— Şi atunci, veniţi să vă aşezaţi pe chei, priviţi vapoarele trecând şi visaţi să ajungeţi acolo unde merg ele, spuse el încet. Asta făceaţi când v-a deranjat sosirea mea?

— Cum de aţi ghicit? întrebă ea surprinsă.

Fu rândul lui de a ridica din umeri.

— Este ceea ce făceam eu, la vârsta dumneavoastră. Mă plictiseam şi nu-mi găseam locul, îmi doream să descopăr lumea.

Ea se întrebă ce vârstă ar putea să-i dea.

Cât despre el, părea să aibă în jurul a treizeci de ani.

— Şi aţi descoperit-o… lumea? se informă ea.

— În mare parte.

— Trebuie să fie minunat să călătoreşti, spuse ea pe un ton uşor invidios. Există atâtea locuri pe care mi-ar plăcea să le văd… dar gândesc că nu le voi vedea vreodată.

— De ce nu? întrebă bărbatul. Se spune că dacă dorim un lucru cu deosebită intensitate, sfârşim întotdeauna prin a-l obţine.

— Poate că aşa se spune, dar nu cred să fie. Adevărat, declară Jane pe un ton sumbru. Totul ar fi diferit dacă aş fi fost băiat. Aş putea să plec singură şi să muncesc pentru a-mi plăti traversarea. Pentru o fată tânără, singura modalitate de a vedea lumea este de a deveni stewardesă, sau infirmieră pe un vapor, sau ceva de genul acesta.

— Ei bine, dar cine va putea să vă împiedice să deveniţi stewardesă când veţi termina şcoala? întrebă el. Dacă veţi munci din greu pentru a reuşi la examene şi a obţine diploma, nu există niciun motiv pentru…

Se întrerupse brusc auzind-o pe Jane izbucnind în râs.

— Sunt deja trei ani de când am terminat şcoala, spuse ea ironic. Şi trebuie să vorbeşti măcar o limbă străină dacă vrei să lucrezi pentru o companie aeriană. Franceza mea n-a valorat niciodată nimic.

— Oh, la naiba, am făcut o gafă, spuse el făcând o grimasă. Dar m-am lăsat păcălit de impermeabilul pe care-l purtaţi. Ştiţi, m-a făcut să mă gândesc la o uniformă de colegiu. Chiar v-am Insultat mortal?

Vorbea pe un ton de scuză, dar o lumină maliţioasă dansa în ochii lui.

Jane scutură din cap. Ştia că fără machiaj şi cu părul său şaten zburlit de vânt părea mai tânără decât cel 19 ani pe care-l avea, dar nu-şi făcea griji deosebite.

— Este într-adevăr vechiul Impermeabil pe care-l purtam la colegiu, recunoscu ea. Mi-e frică să nu cadă în bucăţi dintr-o clipă într-alta. Dar fac economii pentru a putea petrece câtva timp în Olanda anul viitor. Cunoaşteţi Olanda?

— Da, am vizitat-o de câteva ori. Este o ţară încântătoare. O să vă placă… Şi aproape toţi olandezii vorbesc engleză: nu veţi avea dificultăţi în a vă descurca.

El îi vorbi mal departe despre minunatele case din Amsterdam, cu crestele zidurilor în scări, cu deliciosul „riistaffel” care putea fi degustat în numeroasele restaurante indoneziene ale oraşului.

Îi vorbi de asemenea despre New York, Singapore şi Rio de Janeiro. S-ar fi spus că el fusese pretutindeni. Fascinată, Jane îl asculta.

Când lumina zilei începu să scadă, Jane realiză deodată că era aproape ora patru şi că rămăseseră aşezaţi în adăpost aproape două ore.

— Oh, trebuie să plec! exclamă ea îngrijorată.

Reveniră împreună spre porţile de intrare.

— Permiteţi-mi să vă conduc cu maşina mea în oraş, îi propuse el.

Un cabriolet sport de un negru strălucitor staţiona lângă trotuar.

Jane scutură din cap.

— Vă mulţumesc, dar autobuzul trebuie să sosească. Se opreşte chiar în faţa porţii mele. La revedere… şi vă mulţumesc pentru tot ceea ce mi-aţi povestit.

Ea îi întinse mâna sunând. Degetele necunoscutului erau calde şi strânsoarea lor viguroasă îi provocă un pic de durere.

— La revedere.

Era traversă strada în fugă şi ajunge chiar la timp pentru a sări în autobuzul gol care se întorcea spre strada Pieţii. După ce-şi plăti

tichetul şi de abia după ce autobuzul părăsi ţărmul mării ea îşi spuse că nu-l va mai revedea pe bărbatul de pe dig şi, în mod bizar, această idee o deprimă.

Tatăl lui Jane navigase în marina comercială. Fără îndoială, de la el provenea dragostea ei pentru mare şi nostalgia călătoriilor îndepărtate. Fotografiile învechite ale părinţilor ei, pe care el păstra pe noptieră, surprindeau un tânăr Michael Baron de douăzeci de ani, cu o figură plăcută, deschisă. Vaporul său se pierduse în mare. Jane avea şase ani când îl muri şi mama.

Cum Michael Baron fusese un copil găsit, Jane fusese crescută de bunica sa Brewster, pe care o adora.

Ele locuiseră într-o căsuţă agreabilă, într-un sat izolat din regiunea Jacurilor, în Norfolk şi Jane fusese fericită şi lipsită de griji.

Dar când împlini doisprezece ani, bunica Brewster muri. Fetiţa fu primită de sora mal mică a mamei sale şi de soţul ei, care aveau un hotel în centrul Starmouth-ului şi o fetiţă, Sylvia, cu doi ani mai tânără decât Jane, total diferită de verişoara sa…

Când Jane reveni la hotelul Coroanei, după după-amiaza. Petrecută pe ţărm, o găsi pe Sylvia vopsindu-şi unghiile, în camera pe care o ocupau împreună.

— Nu reuşesc să înţeleg cum de îndrăzneşti să porţi Impermeabilul acesta oribil. Niciodată nu aş putea purta zdreanţa asta, spuse ea privind-o pe Jane cu un ochi critic…

Verişoara să se dezbrăcă de haina care ofusca gustul delicat al Sylviel şi apăru într-o fustă şi un pull-over negre; acum că vântul nu îl mai colora obrajii, ţinuta sumbră dădea fetei el palide o tentă măslinie, bolnăvicioasă. Nu îndrăzni să răspundă că în timp ce Sylvia lucra într-un magazin de modă şi-şi cheltuia totl banii pe toalete, ea era sărăcăcios plătită pentru munca ei în hotel şi rar îşi permitea să-şi ofere haine noi.

— Nu vei ghici niciodată cine a închiriat o cameră cât erai plecată, strigă Sylvia, al cărei ochi albaştri sclipeau de excitare.

Jane ridică sprâncenele. Spre deosebire de hotelurile sezoniere de pe malul mării. Coroana rămânea deschis tot anul şi era ocupat mai ales de reprezentanţi de comerţ. Din când în când, un concertist sau un cântăreţ cunoscut venea la Starmouth pentru un spectacol în una din serile Societăţii de Muzică şi-şi petrecea noaptea la hotelul Coroanei.

Dar Sylvia nu aprecia decât muzică pop, şi era puţin probabil ca

Tom Jones sau David Bowie să fi sosit neanunţaţi.

— Deci, cine? întrebă Jane, luându-şi perlă de păr.

Sylvia privi dacă unghiile l se uscaseră, sări din pat şi încălţă o pereche de pantofi eleganţi. Ea purta o rochie nouă de un albastru pal, asortată culorii ochilor el şi o curea largă din piele neagră care-i înconjura talia fiijă. Deasupra şi dedesubtul centurii, rochia îi mula strâns curbele provocatoare ale corpului său tânăr.

— David Ransome! anunţă ea.

Numele nu semnifica nimic pentru Jane şi ea o mărturisi.

— Oh, într-adevăr Jane, tu nu citeşti deci niciodată nimic altceva decât acele plictisitoare cărţi de călătorie? zise Sylvia cu nerăbdare. Trebuie să fi auzit vorbindu-se de el.

— Nu cred. Cu ce se ocupă?

Cu un suspin de exasperare, verişoara sa căută prin vraful dezordonat de reviste de modă care erau înghesuite pe comodă şi alese una.

— Am să-ţi arăt, spuse ea, răsfoind-o. Iată, vezi? „Fotografii Ransome”. Cu unghia lăcuită cu un roşu aprins a indexului său, ea îi arătă legenda din colţul unei duble pagini color. Fotografiile reprezentau rochii de seară foarte selecte, purtate de ton manechin cu un gât ca de lebădă, cu

O privire distantă, într-un salon cu mobilier aurit

— Ce rochie minunată, spuse Jane cu un pic de invidie. Fustă foarte suplă era din mătase albă, iar bustul brodat în întregime din perle de cristal.

— Nu cred că ţi s-ar potrivi. Eşti prea palidă, declară Sylvia pe un ton de un dispreţ zdrobitor.

Jane se întoarse pentru a-şi da un pic de ruj pe buze.

— Totuşi, încă nu înţeleg de ce sosirea acestui Ransome te agită atât de mult, remarcă ea calm. Eşti sigură că este chiar el? Ce-ar putea face un fotograf de modă la Starmouth, în Ianuarie?

Verişoara sa ridică din umeri.

— Chiar nu-mi dau seama. Dar sigur este chiar David Ransome: l-am văzut odată la o emisiune la televizor. Ceea ce ştiu, în orice caz, este că aceasta este şansa vieţii mele.

— Nu te înţeleg, spuse Jane, perplexă.

— Of, cât poţi fi de obtuză! Ascultă, David Ransome este de departe cel mai bun dintre fotografii noştri de modă. Cam de talia lui

Richard Avedon în America… dar presupun că n-ai auzit niciodată vorbindu-se nici de el. Şi, când un manechin îi place lui Ransome, cariera sa este asigurată: ea urcă imediat până la vârf. El a descoperit-o pe Margot Chase şi pe Polly Lake şi priveşte un pic la ceea ce au devenit: Margot s-a căsătorit cu un milionar, iar Polly este vedetă de cinema.

Jane se pieptăna aranjându-şi părul într-o formă îngrijită, dar modestă.

— Cu alte cuvinte, speri că el te va descoperi? spuse ea.

— Exact. Şi de ce nu? spuse Sylvia cu siguranţă. Măsurile mele sunt perfecte şi am o figură foto genică. Dacă tata nu arfl atât de conservator şi m-ar fi lăsat să plec la Londra înainte de a a împlinit 18 ani, aş fi fost deja manechin. Dar, dacă reuşesc să mă fac remarcată de Ransome, el îl va Influenţa uşor pe tata.

Sylvia îşi aranjă buclele de un blond palid şi îşi umezi buza Inferioară, un pic cam groasă.

— Cred că deja l-am făcut o anumită Impresie, când ne-am întâlnit în vestibul, în această după-amiază, adăugă ea cu un aer satisfăcut. Jane o privi o clipă. Nu fusese niciodată geloasă pe figura drăguţă a verişoarei sale şi pe silueta ei voluptuoasă; dar nu se putea împiedica în a-şi spune că Sylvia devenise vanitoasă din ziua în care, vara precedentă, îmbrăcată numai într-un bikini alb destul de spectaculos, fusese aleasă „Miss Starmouth” şi câştigase premiul de o sută de lire…

— Trebuie, să cobor, spuse ea scurt.

Îşi lăsă verişoara în faţa oglinzii, unde aceasta se examina sub toate unghiurile, şi se duse la biroul unchiului său, în spatele recepţiei. Ea o găsi acolo pe mătuşa sa, care tocmai completa statele de plată. Cu douăzeci de ani mai devreme, Constance Brewster fusese fără îndoială la fel de seducătoare pe cât era acum fiical ei. Dar acum devenise o matroană durdulie, prea machiată, îmbrăcată cu prea multă meticulozitate.

— Al cinci minute întârziere, declară ea. Presupun că ţi-al petrecut după-amiaza visând pe ţărmul mării. Aş fi avut nevoie de tine aici. Elsie are o criză de ficat; ea a trebuit să se întoarcă acasă, aşa că ne lipseşte o pereche de mâini harnice.

Ea puse la locul său registrul şi plecă spre bucătărie.

Telefonul zbârnâi. Cel de la camera 16 dorea o comandă. Jane

formă numărul, îl rechemă pe locatar şi notă comanda pe un carneţel.

Un puşti aduse ziarele de seară, şi ea duse două în salon, două în barul încă închis şi un altul în micul salon privat al Brewster-ilor.

Revenind, ea aruncă o privire în registrul sosirilor. O semnătură mare, netă, „David Ransome”, se detaşa de celelalte. Jane se întrebă cam cum ar arăta el şi îşi imagină un personaj suav, monden, un pic suficient.

Sylvia apăru.

— Te înlocuiesc. Mama vrea să pregăteşti camera 24 pentru un reprezentant de comerţ care va sosi seara târziu. Elsie ar fi trebuit să se ocupe în această după-amiază, dar s-a reîntors acasă la ea înainte de a fi putut-o face. În orice caz, domnul Ransome nu va mai întârzia mult şi vreau să fiu la recepţie când va ajunge aici.

Sylvia se aşeză pe taburet în spatele recepţiei. Era parfumată extravagant şi arăta albă şi roză şi părea la fel de savuroasă ca o bomboană fondantă.

Jane fu ocupată până la ora cinci. După care, pentru a înlocui pe una din servitoare care era gripată, ataşă deasupra fustei un şorţ alb şi coborî pentru a ajuta la servitul cinei. Oficial avea funcţia de recepţioneră şi secretară, dar apelativul de „om bun la toate” ar fi convenit la bine activităţii sale.

Sylvia intră în bucătărie şi o prinse de braţ.

— Am discutat cu domnul Ransome, anunţă ea, pe un ton triumfător. Am pălăvrăgit o bună bucată de timp, dar acum el este în sufragerie. Nu ştiu la ce masă, dar îl vei recunoaşte fără efort.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Este minunaţi

Suflageiia era divizată în două „ranguri”, dar la mesele celorlalte chelneriţe, nici bărbat nu semăna cu ceea ce Sylvia numea „o minune”. Toate mesele lui Jane erau încă libere în afară de una, aproape de fereastră; consumatorul era disimulat de un ziar de seară desfăcut. Trebuie să fi fost celebrul domn Ransome.

— Doriţi meniul, domnule? întrebă ea politicos.

Bărbatul îşi coborî ziarul. Era necunoscutul de pe chei. Jane avu o tresărire mirată iar inima

I se zbătu straniu.

— Ia te uită, re-bună ziua, spuse el surâzând. Ce surpriză plăcută. Speram să ne revedem, dar am uitat să ne prezentăm. Mă

numesc Ransome. David Ransome.

— Iar eu, Jane Baron, spuse ea cu timiditate.

El îşi împinse scaunul şi se ridică.

— Încântat să vă cunosc, domnişoară Baron, declară el pe un ton ceremonios.

Dar ochii lui gri-ardezie, cu privire pătrunzătoare, sclipeau veseli. Încă o dată, mâna sa viguroasă o strânse pe cea a Jane-i.

Deodată, ea realiză că ceilalţi clienţi îi puteau observa. Îşi aminti totodată cu câtă nonşalanţă îi vorbise cu câteva ore mai devreme şi roşi încurcată.

— Aş putea să vă iau comanda, domnule Ransome? întrebă ea pe un ton jenat.

Hotelul Coroana poseda un excelent bucătar şi o pivniţă remarcabilă. Dineurile dansante de sâmbătă seara atrăgeau clienţi de prin toate împrejurimile.

David Ransome alese un pateu de peşte, un tomedou la grătar, cartofi şi o sticlă de Clos Vougeot 1947.

Celelalte mese ale lui Jane fură curând ocupate şi Ransome nu încercă să o reţină când ea îi aduse tomedoul şi, puţin mai târziu, platoul cu brânzeturi. Dar o dată sau de două ori când trecea într-un sens sau altul pe uşa de serviciu, ea îl surprinse observând-o sub privirea lui atentă, şi se arătă mai puţin alertă şi îndemânatică ca de obicei.

El spusese că va servi cafea în salon şi ea nu îl văzu părăsind restaurantul. Dar, când îl debarasă masa, fu fericită pentru că nu îi lăsase bacşiş.

Când sala se goli, Brewster-ii terminaseră de cinat în apartamentul lor şi Jane mâncă la bucătărie, cu ceilalţi membri al personalului.

Apoi se întoarse la birou, unde rămase până la miezul nopţii, ora închiderii.

Sylvia mai întârzie jos, în speranţa de a-l reîntâlni pe David Ransome. Dar, spre marea sa decepţie şi spre uşurarea lui Jane, el nu apăru. Probabil că urcase în cameră imediat după ce-şi băuse cafeaua.

A doua zi dimineaţă, Sylvia telefonă magazinului în care lucra; ea declară că era puternic răcită şi că nu va reuşi să vină în acea zi. Evident, ea îşi pusese speranţele în mama ei. De altfel, d-na Brewster anunţă la micul dejun că Sylvia se va ocupa de Recepţie toată

dimineaţa. Jane o va înlocui în continuare pe Elsle.

Jane se întoarse în cameră pentru a îmbrăca o bluză. Ea îşi spuse cu melancolie că ar fi cunoscut o soartă mal bună dacă ar fi fost dată la un orfelinat după moartea bunicii sale. Acum ar fi fost liberă să ducă viaţa care i-ar conveni, în loc de aceasta, se părea că ea trebuie să-şi despăgubească unchiul şi mătuşa care o primiseră pentru un timp nedeterminat. Această situaţie l-a fost clar explicată în perioada ultimului său an de studii. Jane îşi propusese să devină infirmieră, dar Brewster-ii eliminaseră această idee şi practic o forţaseră să muncească pentru el la hotelul Coroanei. Ea ar fi fost fericită în a deveni utilă dacă ei ar fi manifestat un pic de afecţiune şi de bunătate. Dar Constance nu se înţelesese niciodată cu sora sa şi de fapt nu o Iubea nici pe orfană. Încă de la început Jane realizase că doar era suportată, nimic mai mult, şi că flecare bănuţ cheltuit pentru ea era regretat. Cu hipersensibilitatea specifică adolescenţei, ea cunoscu o prăpastie de singurătate şi disperare. Acum ea se obişnuise şi devenise oarecum resemnată în faţa atitudinii lor.

La ora zece după ce bău rapid o ceaşcă de cafea, ea duse aspiratorul în camera lui David

Ransome. Ştia că el ieşise: un pic mal devreme Sylvia urcase în fugă să-i spună că îşi reţinuse camera pentru încă o noapte.

— Poate că mă va invita să ies cu el în această seară, spuse ea cu un aer important.

El îşi lăsase camera într-o ordine perfectă. Făcând patul, Jane găsi sub pernă o pijama, de culoare gri închis, din mătase. Papucii săi erau sub dulap iar un halat din lână bleumarin era suspendat în spatele uşii. Un chiştoc de ţigară era în scrumieră pe măsuţa de toaletă, dar pe covor nu era scrum. Chiar şi lavaboul nu părea a fi fost utilizat. Obiectele lui de toaletă erau aranjate cu grijă pe raftul de sticlă şi el înlocuise prosoapele de pe suport.

Jane aspiră şi şterse praful apoi când tocmai privea titlurile câtorva cărţi aşezate pe comodă auzi paşi pe culoar. În secunda următoare, David Ransome intră în cameră…

— Bună ziua, spuse el amabil, am venit doar pentru a lăsa aceste pachete. Nu vreau să vă întrerup din lucru.

— Tocmai am terminat, spuse ea grăbită.

— Cred că aveţi aici o pată de ceva. El întinse mâna şi îi şterse uşor fruntea cu vârful degetelor înainte de a-şi aranja pachetele în

valiză.

Jane se aplecă pentru a debranşa aspiratorul.

— S-ar părea că sunteţi foarte solicitată, spuse el privind pe deasupra umărului.

— Ne lipseşte o parte din personal pentru moment, explică ea. De fapt sunt recepţioneră şi secretară.

El se întoarse spre ea.

— Înţeleg. Dar atunci, cine este blonda vorbăreaţă care vă înlocuieşte momentan?

— Sylvia Brewster. Părinţii ei sunt proprietarii hotelului. Scuzaţi-mă domnule Ransome, mai am şi alte camere de aranjat.

Ea părăsi în grabă camera şi închise uşa. Se întrebă ce-ar fi spus Sylvia dacă s-ar fi auzit descrisă drept o „blondă vorbăreaţă”. Descrierea nu avea nimic flatant.

În seara aceea, când ea urcă să aranjeze cuverturile, ea îl găsi pe Ransome citind în cameră. Din fericire, ea bătuse maşinal în uşă, înainte de a utiliza cheia de rezervă. Când vocea lui gravă răspunde: „Intră”, ea se simţi deodată uşor nervoasă. Când ea intră, el se ridică şi spuse surâzând:

— Sunt un fugar. De fiecare dată când intru în salon sau în bar, sunt interceptat de tânăra domnişoară Brewster. Oare misiunea vieţii ei este de a fi amabilă cu călători singuratici?

— Încercăm să menţinem o atmosferă cordială, răspunse Jane, pe un ton cam strident. Sylvia este verişoara mea, domnule Brewster, adăugă ea.

Informaţia păru să-l surprindă.

— Nu aveam intenţia de a spune ceva ofensant în privinţa ei. Ea este foarte decorativă, dar cam exagerează cu amabilităţile.

Fără să spună nimic, Jane împături cuvertură şi o puse pe un scaun. Apoi îndoi un colţ al aşternutului şi-l introduse sub saltea.

Dar, înainte de a fi apucat să părăsească încăperea, Ransome. Declară:

— Aş dori să vă vorbesc, domnişoară Baron. Mă întreb… dacă aţi avea un moment liber, mâine… şi dacă aţi putea să mă ajutaţi.

— Să vă ajut? repetă ea bănuitoare.

— Sunt fotograf. Este totodată o meserie şi o plăcere pentru mine. Dacă mâine nu plouă, mi-ar plăcea să fac câteva fotografii ale dunelor, un pic mai departe pe coastă. Îmi trebuie cineva care să

pozeze pentru mine. Mă întrebam dacă aţi vrea.

— Oh, nu sunt deloc fotogenică, spuse Jane cu regret. De ce nu îi cereţi Sylviei să vă acompanieze? Sunt sigură că ea ar fi fericită să vă facă acest serviciu.

— În acest moment vremea este cam rea pe dune. Nu cred că tânăra Sylvia ar aprecia că vântul să-i deranjeze coafura. De altfel, prefer să veniţi dumneavoastră. Dacă într-adevăr fotograo fâlle nu vor ieşi bune, ar fi cu siguranţă vina fotografului. Oricum, în cazul care ne preocupă, nu veţi fi decât o siluetă îndepărtată. Vă promit că nu voi face prim-planuri.

— Regret, domnule Ransome, nu voi putea ieşi mâine. V-aş ajuta dacă aş putea, dar nu sunt liberă.

— În acest caz, să nu mai discutăm, spuse el ridicând din umeri. Sper să nu vă fi supărat propunerea mea?

— Bineînţeles că nu, spuse ea grăbită. Ascultaţi, de ce nu vă adresaţi Sylviei? Nu cred că îşi va face griji din cauza vântului. Şi… şi de fapt pe ea o interesează mult fotografiile. Probabil că ar fi încântată…

— Ei bine, în afară de fotografii, speram să petrecem câteva momente împreună.

Jane îl privi fără să înţeleagă. Apoi, lent, ea roşi de la gât până la frunte. Neştiind ce să spună, ea murmură o scuză confuză şi se grăbi să iasă.

Câteva clipe mai târziu, singură în camera sa, ea se lăsă să cadă pe marginea patului şi se întrebă dacă David Ransome chiar a vrut să spună ceea ce remarca sa lăsa să se înţeleagă. Nu pare posibil ca un bărbat ca el, seducător, cunoscut, obişnuit în societate, să se intereseze de o tânără fată atât de obişnuită ca ea. Totuşi, de ce i-ar fi cerut-o dacă nu ar fi sperată să o revadă?

A doua zi dimineaţă, după ce petrecuse o noapte agitată, Jane o întrebă pe mătuşa sa dacă şi-ar putea lua o după-amiază liberă. Era sâmbătă şi existau o mulţime de treburi suplimentare de realizat pentru dineul dansant săptămânal. Doamna Brewster se înspăimântă.

— Nu fi ridicolă. Normal că nici nu se pune problema, răspunse ea cu răutate.

— Pentru că Sylvia nu lucrează, te-ar putea ajuta, insistă Jane.

— Sylvia nu este la curent şi poate că şi-a făcut alte proiecte. Mă surprinde că poţi să-mi sugerezi un astfel de lucru, spuse Constance Brewster, mânioasă.

— Nu este chiar atât de dificil să aranjezi florile şi să umili câteva baloane, răspunse Jane împăciuitor. În mod cu totul deosebit trebuie să plec pentru o oră sau două. Cel târziu la ora cinci voi fi înapoi. Şi, aminteşte-ţi, nu mi-am luat ziua liberă de săptămâna trecută.

— Dar de ce trebuie să pleci astăzi în mod special? întrebă mătuşa sa cu un aer bănuitor.

— Săptămâna a fost grea. Aş dori să mă destind puţin, înaintea busculadei.

— Of, foarte bine. Pentru că Insişti, du-te. Dar te găsesc prea egoistă, nu eşti singura care a muncit un pic mai mult în această săptămână. Voi tinerii, păreţi mereu a crede că viaţa este un pat de flori. Ar trebui să fii fericită că al un serviciu atât de puţin obositor.

Jane făcu o uşoară grimasă, dar se mulţumi să răspundă:

— Mulţumesc, mătuşă Constance. Promit că nu voi întârzia.

La ora prânzului, ea reuşi să îl abordeze pe David Ransome în momentul în care el urca spre camera lui.

— Do. Mnul Ransome, dacă încă mai doriţi să mergeţi astăzi la dune, eu… eu am un moment liber, îi spuse ea pe un ton ezitant.

— Într-adevăr? Bravo! La ce oră am putea pleca?

Jane îşi căută cuvintele.

— Ei bine… mai întâi trebuie să mai fac câteva cumpărături. Am putea să ne întâlnim la ora două, în faţa supermagazinului? Există o parcare de cealaltă parte a străzii.

Ea nu ar fi vrut să fie văzută ieşind din hotel în compania lui. Poate că el îşi dădu seama dar nu arătă că ar fi ghicit.

— Voi fi acolo, promise el surâzând.

În timp ce părăseau oraşul în luxoasa şi puternica maşină a lui David Ransome, Jane se întreba dacă era indicat să iasă în compania lui, în această zi friguroasă dar însorită. Îşi dădea seama că mătuşa sa şi Sylvia ar fi foarte furioase dacă ar afla de această întâlnire secretă. Dar, de fapt, ea acceptase Invitaţia nu din motive pur egoiste.

Spera că îl sondeze pe Ransome, să-l ceară opinia despre verişoara sa şi despre şansele pe care aceasta le-ar avea de a deveni manechin… Să îl convingă poate să-i acorde ajutor Sylvlei.

— Vă este destul de cald în această vestă? Poate doriţi o cuvertură? întrebă Ransome în momentul în care părăseau strada pentru a apuca pe un drum ce cobora spre dunele măturate de vânt.

— Nu, mulţumesc. Mă simt minunat.

Jane nu mai călătorise într-un automobil atât de spaţios şi de bine încălzit.

Purta în acea zi ceea ce găsise mal bun în garderoba sa, dar hainele erau departe de a fi noi. Fusta şi-o confecţionase chiar ea dintr-un frumos tweed Irlandez, dintr-un cupon de la solduri. Pull-overul său Shetland bej fusese cumpărat cu doi animal devreme, cu ajutorul generoaselor bacşişuri primite în săptămâna de Crăciun, când servise în restaurant. Iar vesta din piele de căprioară aparţinuse Sylviei, care se plictisise de ea.

— Spuneţi-mi, dacă nu vă place serviciul la hotelul Coroanei, de ce nu încercaţi să-l schimbaţi? o întrebă el brusc.

Avansau în nisipul uscat care le fugea de sub picioarespre cea mai înaltă creastă a dunelor.

— Nu am afirmat că îmi displace, domnule Ransome.

— Spune-mi David. Cu siguranţă nici eu nu te voi mai numi „domnişoara Baron”. Sunteţi prea tânără pentru atâta ceremonie.

El se opri şi se întoarse spre ea.

— Dar vă displace, aşa este?

— Nu îmi place chiar foarte mult, recunoscu ea.

Dar există milioane de oameni care fac o meserie pe care nu o iubesc.

— Cu siguranţă, dar cea mai mare parte nu au de ales. Dumneavoastră, da. Sunteţi tânără, liberă, inteligentă. Există nenumărate meserii care le-aţi putea practica, dacă aţi dori cu adevărat.

— Nu înţelegeţi. Nu sunt liberă, răspunse ea suspinând.

Şi ea se surprinse povestindu-i circumstanţele care o aduseseră la Starmouth, explicându-i de ce avea o datorie la Brewster-i.

David îşi strânse pleoapele.

— În concluzie, aveţi intenţia de a vă petrece restul existenţei muncind pentru ei, sub pretextul că v-au îmbrăcat şi adăpostit pentru un an sau doi?

— Presupun că într-o zi mă voi căsători, sugeră ea vag.

El făcu să-i alunece de pe umăr sacoşa de piele neagră care conţinea materialul său fotografic.

— Frecventaţi şi oameni mai tineri? întrebă el direct.

Jane roşi.

— Nu în acest moment.

Ea crezu că surprinde în privirea lui David o nuanţă de compasiune şi ridică bărbia pentru a declara scurt:

— De fapt, nu am intenţia să mă mărit decât peste câţiva ani.

Ea se aştepta să îl vadă surâzând şi, în acest caz, toată simpatia pe care el i-o inspira s-ar fi schimbat în ranchiună şi durere. Dar el dădu din cap, fără să manifeste nici cea mai mică umbră de amuzament.

— Nu, bineînţeles… sunteţi mult prea tânără… Ce vârstă exactă aveţi de fapt?

— Am împlinit nouăsprezece ani în octombrie anul trecut.

— Nouăsprezece ani, repetă el gânditor. Sunteţi prea tânără pentru a fi imobilizată într-o rutină care vă displace.

Fără a aştepta vreun răspuns, el adăugă:

— Veniţi. Dacă nu ne grăbim, lumina va scădea.

Timp de aproape o oră, el o făcu să meargă printre dune sau să rămână nemişcată pe creste, întoarsă spre mare.

Vântul îi împroşca cu nisip. Când David termină de fotografiat, se adăpostiră într-o nişă orientată spre valuri. David întinse lui Jane o tabletă de ciocolată şi îşi aprinse una din subţirile lui ţigări de foi brun-închise.

— La ce vă vor servi aceste fotografii? întrebă ea curioasă. Credeam că nu fotografiaţi decât rochii?

— Aţi văzut fotografii de-ale mele? întrebă el, cu o curioasă intensitate.

— Jane rupse în două tabletă de ciocolată.

— Veţi fi teribil de vexaţ, mi-e frică. Până ieri nu auzisem niciodată vorbindu-se despre dumneavoastră, mărturisi ea. Dar Sylvia ştia cine sunteţi. Ea se interesează mult de modă şi goleşte toate magazinele de lvuţ.

— Dar pe dumneavoastră nu vă interesează, nu-i aşa?

— Oh, ba da, îmi plac toaletele drăguţe… chiar mult. Dar, când nu ai posibilitatea să-ţi cumperi, gândesc că este mai bine să eviţi tentaţiile.

— Toaletele „drăguţe” nu v-ar prinde, declară el cu nonşalanţă. Verişoara dumneavoastră este genul „drăguţ”. Stilul dumneavoastră este mult mai discret, mal simplu.

— Altfel spus, stilul meu este un vechi impermeabil gen uniformă şcolară, spuse Jane râzând. Deci, sunteţi de părere că Sylvia

este seducătoare? adăugă ea redevenind serioasă.

— Cine ar putea afirma contrariul? spuse el ridicând din umeri.

— Ei bine, vedeţi, ea are marea ambiţie de a deveni manechin, explică Jane cu ardoare. Ar fi de dorit să se înscrie la o mare şcoală specializată din Londra, dar unchiul meu refuză să o lase să plece înainte de a împlini optsprezece ani. Cred că speră că dumneavoastră l-aţi putea convinge că ea are mari şanse de a reuşi. Aţi vrea să-i vorbiţi, David? Este foarte important pentru Sylvia. Visează de mulţi ani la asta.

— Cam cum visaţi dumneavoastră să descoperiţi lumea?

— Da. Dar, pentru Sylvia nu este acelaşi lucru, înţelegeţi, ea are tot ce îi trebuie pentru a deveni manechin. Ambiţiile sale sunt realizabile… ale mele, nu.

— Poate că da, poate că nu.

David se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe un cot. Privea valurile gri, tumultuoase.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Jane, perplexă.

— Aceasta: nu vreau să vă îmbufnez dacă vă spun opinia mea sinceră în ce priveşte şansele Sylviei în meseria de manechin.

— Foarte bine, nu mă voi îmbufna, spuse ea fără a înţelege încă.

— Sylvia este o foarte drăguţă fată. Familia ei este de aceeaşi părere, ea, de asemenea, şi presupun că mulţi băieţi din regiune gândesc la fel. La Starmouth, este o pasăre rară. Dar, la Londra sunt legiuni de fete drăguţe… şi aproape toate doresc să devină manechine. Sincer, blondele de calendar le strângi cu lopata. Pentru a reuşi în această carieră trebuie să ai cu totul altceva decât o figură seducătoare şi siluetă turnată în forme. Trebuie să posedezi o calitate aparte… pe care Sylvia nu o are. O formidabilă rezistenţă… pe care nu cred că o are. După părerea mea, ea se dă în vânt după această meserie aşa cum, altă dată, o mulţime de tinere erau înnebunite după teatru sau dans. Şi, tot din punctul meu de vedere, gândesc că cel mai bine pentru Sylvia ar fi să rămână regina oraşului său natal, până în ziua în care se va mărita cu unul dintre iubiţii ei.

Pentru câteva lungi minute, Jane rămase tăcută. Într-un sfârşit, privirea el o încrucişă pe a lui David şi întrebă:

— Sunteţi sigur că nu va reuşi? Nu vorbiţi astfel doar pentru că ea nu vă atrage personal?

El întinse mâna şi i-o prinse pe a ei.

— Am spus-o pentru că am văzut prea multe tinere luptând pentru a atinge vârful fără a avea nici cea mai mică şansă, afirmă el grav. Viaţa unul manechin nu este atât de strălucitoare pe cât ar părea, Jane. Este o muncă dură. Nu cred că aveţi idee.

— Dar, dacă nu vă înşelaţi, ce va deveni ea? Dacă refuzaţi să o ajutaţi, ea va pleca totuşi la Londra când va Împlini optsprezece ani. Nimic din ce i-aş putea eu spune n-o va putea opri pe Sylvia şi nu avea vreun efect.

— În locul dumneavoastră nu mi-aş face griji pentru ea. Nici nu veţi avea timp să clipiţi, că se va şi îndrăgosti de un băiat oarecare. Atunci îşi va uita ambiţiile de a face carieră şi va deveni la fel de obsedată de casă şi copiii ei. Asta se întâmplă frecvent. Nu aţi remarcat?

— Dar Sylvia nu are decât şaptesprezece ani, şi chiar cu puţin timp în urmăspuneaţi că sunt prea tânără pentru a mă gândi la căsătorie, îl aminti Jane.

— Nu semănaţi verişoarei voastre, spuse el. În cinci minute am reuşit să o ghicesc perfect pe Sylvia. La dumneavoastră există profunzimi secrete.

— Dacă ce spuneţi e adevărat, eu nu le cunosc, zise ea ironic. Cred că sunt foarte simplă. Oh, vă rog, ce oră este? Trebuie să mă întorc devreme, pentru dineul dansant.

— Nu este decât ora patru. Fără panică.

David înfipse în nisip capătul trabucului şi se ridică dintr-un salt. O ajută pe Jane să se ridice şi-i păstră mâna într-a lui pentru a avansa spre mare.

— Ar fi contrar regulamentului dacă v-aş invita în această seară? întrebă el la un moment dat.

— Oh, mulţumesc, dar este imposibil.

— De ce? Credeam că hotelul încearcă să creeze o atmosferă cordială în jurul clienţilor lui? Nu pot participa la un dineu dansant dacă nu am o parteneră. Nu vă place să dansaţi?

— Ba da, chiar foarte mult… dar nu în această seară, David. Este foarte drăguţ ce îmi propuneţi, dar în seara asta trebuie să muncesc. De fapt, nu ar fi trebuit să ies nici în această după-amiază.

— Atunci va trebui să mă culc devreme, cu o carte bună. Altfel, tânăra Sylvia va relansa urmărirea, declară el ironic.

Degetele l se închiseră mai strâns peste cele ale Jane-i, şi ea

simţi ca un şOc electric care urca de-a lungul braţului, către umăr. Se plimbară pe plajă până la ora întoarcerii, apoi reveniră spre maşină. Nori mari negri se adunau spre nord, dar aici unde erau ei soarele încă strălucea, iar pescăruşii descriau cercuri largi deasupra lor. Jane avea impresia că se plimbă la limita extremă a lumii. Starmouth şi hotelul i se păreau departe, şi ea avea greutăţi în a accepta că doar cu o zi înainte întâlnise pentru prima dată pe bărbatul acesta înalt, brunet, care mergea alături.

Parcă l-ar fi cunoscut de-o viaţă… sau ca şi cum ea a ştiut întotdeauna că-l va întâlni într-o zi. Simţi o fericire intensă, inexplicabilă.

În maşină, David declară:

— Mine trebuie să mă întorc la Londra.

— Atât de repede? exclamă Jane, deconcertată.

— Amde lucru, câteva întâlniri… nu pot face prea mult „şcoala tufişurilor” dintre dunele Starmouth-ului.

— Nu, bineînţeles, spuse ea posomorâtă. Ei bine, eu… sper ca fotografiile să fie bune. De fapt, cred că sunt întotdeauna aşa, cu un expert. La ce oră plecaţi mâine dimineaţă?

— Nu prea devreme. Vă voi vedea înainte să plec.

Dar, odată întors la Londra, mă veţi uita, gândi ea dezolată.

Fără ca ea să fi spus ceva, David o depuse la oarecare distanţă de hotel.

— Mulţumesc că m-ai acompaniat, Jane, spuse înainte ca ea să coboare. Am petrecut o după-amiază foarte agreabilă. Sunteţi o fată reconfortantă.

Ea surâse, cu buzele uşor tremurând.

— Mulţumesc pentru invitaţie, spuse cu voce joasă. Bună seara, David.

Sylvia invitase la dineul dansant pe prietenul ei de moment, dar Jane ghici că pentru David şi nu pentru Roy Stephens îmbrăcase verişoara ei ultima sa rochie de seară roz pal.

Privind-o pe Sylvia dansând în sala de bal cu acoperiş de sticlă a hotelului Coroanei, lui Jane îi venea greu să admită că tânăra fată nu va reuşi ca manechin. Totuşi, David trebuie să fi ştiut despre ce vorbea. Însăşi Sylvia declarase că era cel mai strălucitor dintre toţi fotografii de modă londonezi.

Era trecut de miezul nopţii când Jane reuşi în sfârşit să urce la

culcare. O găsi pe Sylvia în faţa oglinzii; în ţinută ultrauşoară, ea îşi pieptăna părul.

— Ce tip extraordinar, acest David Ransome, spuse ea dezamăgită. Imediat ce Jane închise uşa. Credeam că va asista la bal în această seară. Dar George mi-a spus că a băut un pahar la bar, după cină, apoi s-a retras în camera lui. De-abla l-am văzut în cursul zilei. De ce s-o mai fi chinuit să vină până aici, doar ca să rămână închis în cameră majoritatea timpului?

— Nu cred că distracţiile noastre de sâmbătă seara sunt excitante pentru cineva care vine din Londra spuse Jane obosită.

Îşi reprimă starea de iritare: camera, pe care o lăsase în ordine la începutul serii, era din nou într-o stare haotică.

Rochia roz a Sylviei era neglijent aruncată pe patul lui Jane, juponul era pe podea, coafeza era plină de tampoane demachiante şi ace de păr.

Jane îşi dorise dintotdeauna o cameră a ei, şi în seara asta ar fi dat orice pentru a fi singură. Simţi nevoia să se arunce pe pat şi să izbucnească în hohote de plâns.

— Apropo, găsesc că nu ai fost foarte şic, ai plecat după-amiază şi mi-ai lăsat mie toată munca, se plânse Sylvia. Unde ai fost, aşa trasă la patru ace?

— Este treaba mea, Sylvia, răspunse scurt Jane.

Verişoara ei adormise de mult şi ea încă mai era trează, în întuneric. Ascultă tic-tal-ul ceasului deşteptător şi ploaia care biciuia ferestrele.

Acum ştia că se îndrăgostise nebuneşte de David Ransome. Dar, după ce va pleca, mâine, ea nu-l va mai revedea, sigur, niciodată.

A doua zi dimineaţă, Jane verifica lista albiturilor în spălătorie, când o cameristă veni să o caute.

— Trebuie să mergeţi la birou, domnişoară Jane.

— Cine mă cheamă, Lity? întrebă Jane, neliniştită.

Nu reuşise să adoarmă înainte de ora trei dimineaţa, şi avusese un somn agitat, plin de vise. Înainte de a adormi, luase decizia că ar fi mai bine pentru ea de a nu-şi lua rămas bun de la David. Nu se putea ca ceea ce simţea pentru el să fie dragoste. Nu era vorba decât despre o nebunie temporară.

— Mătuşa dumneavoastră, domnişoară. Dar era un domn cu era când mi-a spus să vă cer să coborâţi. Tipul cel înalt de la 17. Pleacă în

această dimineaţă, nu? Poate că este vreo problemă cu achitarea notei. Doamna Brewster nu mi-a spus nimic.

Jane îşi adună tot curajul şi coborî. Intrând în birou, se feri să-l privească pe David. Mătuşa sa îi surâse, dar Jane înţelese imediat că, fără a o arăta, doamna Brewster era iritată dintr-un oarecare motiv.

— Ea spuse pe un ton suav:

— Domnul Ransome ne părăseşte, Jane. Dar a cerut să-ţi vorbească în particular. Spunând acestea, plecă, lăsându-i singuri.

— Regret că nu eram pe aici să vă spun la revedere, articulă Jane pe un ton sfârşit. Ea evită privirea lui David.

D-na Brewster se aşezase la recepţie şi părea absorbită de un ziar de duminică. Dar, după o privire gânditoare spre spatele „bunei" doamne, David merse şi închise panoul de sticlă al ghişeului.

— Jane, vreau să vă fac o propunere, spuse el cu o voce calmă. Pentru că nu sunteţi fericită în situaţia de aici, de ce nu aţi veni să lucraţi pentru mine, la Londra?

Pentru dumneavoastră? Nu înţeleg, spuse ea gâfâind.

— Am nevoie de o secretară. Nu numai de o stenodactilografă, ci de o persoană care să ştie să-i primească amabil pe oameni şi care să poată realiza din proprie iniţiativă o bună parte a muncii. Nu ştiu cât câştigaţi aici, dar vă pot oferi cu largheţe peste necesarul de întreţinere. Pentru început, aţi putea găsi o cameră în gazdă, apoi v-aţi putea găsi un loc al dumneavoastră. Orarul va fi destul de neregulat, dar nu mai rău ca aici, şi sunt sigur că veţi găsi şi munca mal interesantă. Ce spuneţi de propunerea mea?

Stupefiată, Jane îl studia.

— Eu… nu ştiu ce să spun, murmură ea în sfârşit. Mi se pare minunat, David… dar nu mi-aş putea părăsi atât de brutal unchiul şi mătuşa. Au nevoie de mine. Nu ar fi bine să-i las când au făcut atâtea pentru mine.

— Cât vă plătesc binefăcătorii dumneavoastră? întrebă David cu ironie.

Jane îi spuse.

— Dar bineînţeles, sunt banii de buzunar, adăugă ea, văzându-l înălţându-şi sprâncenele. Eu nu am nicio cheltuială, nu uitaţi.

— Draga mea copilă, în prezent nu dumneata datorezi ceva familiei. Niciodată nu am mai auzit de o atât de fantastică exploatare, spuse el furios. Cred că ştiţi foarte bine şi singură că nu ar putea găsi

pe nimeni care să vrea să muncească pentru ei la preţul ăsta. La naiba, micuţa mea, în ce scop continuaţi să suportaţi martiriul acesta, când este mai mult decât evident că nu le pasă de dumneata nici cât negru sub unghie? Nu aveţi aşadar niciun pic de mândrie? Sunt al dracului de sigur că nu aş consimţi niciodată să fac pe-a omul bun la toate pentru nişte oameni care nu au pentru mine niciun strop de afecţiune.

El luă mâinile tinerei fete în ale sale.

— Ştiu că poate cuvintele mele ar putea să vă pară brutale, dar ele exprimă purul adevăr, Jane. Ascultaţi, nu vă propun să plecaţi chiar acum împreună cu mine. Daţi-le unchiului şi mătuşii dumneavoastră obişnuita săptămână de preaviz. Apoi, faceţi-vă bagajele şi începeţi o nouă viaţă… o viaţă care să vă aparţină.

— Dar ce vă face să credeţi că aş fi capabilă să lucrez pentru dumneavoastră? De ce mă alegeţi pe mine? întrebă ea, încă interzisă de oferta lui neaşteptată.

— Pentru că simt prietenie pentru dumneata, iată de ce. Iată adresa mea din Londra. Dacă o veţi pierde, veţi putea oricând să mă găsiţi în Cartea de telefon. Contez să vă văd la începutul săptămânii viitoare. Dacă nu veţi veni… ei bine, voi şti că nu aveţi suficient curaj pentru a profita de o bună şansă. La revedere, Jane.

Înainte ca ea să fi putut protesta că problema merita q discuţie mal amplă pentru a putea ajunge la o decizie, e o mângâie uşor pe obraz şi ieşi din birou. Nici nu apucase bine să se reculeagă că David îşi şi luase valiză şi ieşise deja din hotel. Jane ieşi în fugă şi ajunse afară la timp pentru a vedea maşina lui neagră demarând în trombă din parcare şi virând la dreapta pe drumul spre Londra.

Mătuşa lui Jane nu mai era la recepţie, dar George, barmanul, o anunţă că trebuia să se ducă în salonul apartamentelor private.

Cei trei Brewster-l o aşteptau acolo. Văzând expresiile întipărite pe feţele lor, Jane se simţi ca o criminală de cea mai joasă speţă, care.

— Deja condamnată, este pe punctul – de a-şi auzi sentinţa.

— Care este explicaţia acestei convorbiri… dacă putem să ne permitem să te întrebăm? începu d-na Brewster.

Tonul era suav dar privirea dură şi bănuitoare.

Jane îşi adună toate forţele pentru a reuşi să înfrunte mânia lor comună.

— Domnul Ransome tocmai mi-a oferit o slujbă în Londra, răspunse ea calm.

— CUM? tună stupefiată Constance Brewster.

— Nu te cred. Inventezi, strigă Sylvia furioasă.

— Ba nu. Mi-a oferit să devin secretara lui. Mi-a sugerat să vă dau o săptămână de preaviz şi să plec la Londra duminica viitoare.

— SECRETARĂ? PREAVIZ?

Harold Brewster părea a fi la limita unei congestii cerebrale.

— Dumnezeule mare! N-am mai auzit de când sunt asemenea prostii, exclamă el cu violenţă. Ce dracu' urmăreşte acest individ?

Până în acel moment, Jane avusese doar intenţia de a-i şoca, de a produce senzaţie e moment, ca apoi să convină împreună cu ei că o aventură atât de precipitată era de neimaginat. Dar auzindu-şi unchiul imitând răgetele unui taur înţepat de belciug, văzând-o pe mătuşa sa şi pe Sylvia Ibdind-o cu priviri la fel de furioase, ea-şi simţi propria mânie răbufnind.

— Vorbea foarte serios, unchiule Harold. De ce ar fi propunerile lui doar prostii?

Furtuna făcu ravagii încă aproape jumătate de oră. Lui Jane i se spuse că era ipocrită, ingrată, stupidă. I se spuse că David îşi bătuse joc de ea, că ea nu era făcută pentru o slujbă atât de pasionantă, că dacă va pleca la Londra, este foarte probabil să ajungă într-o „situaţie foarte dezagreabilă". I se mai comunică şi că, de fapt, nu avea dreptul să părăsească hotelul Coroanei fără consimţământul lor, consimţământ pe care nu intenţionau să i-l acorde; că dacă ea plecă, el se spălau pe mâini în privinţa oricăror probleme de care s-ar izbi; că nici măcar nu auziseră vorbindu-se de o asemenea ingratitudine.

Când Jane reuşi în sfârşit să rostească şi ea un cuvânt, era hotărâtă şi nimic nu ar fi putut să-i schimbe decizia. David avusese dreptate: îşi băteau joc de ea ca de o arierată mintal, pe plan afectiv. Ceea ce ei nu ar fi vrut să piardă erau de fapt serviciile pe care ea le făcea atât de ieftin.

— Dacă aţi terminat să mă hărţuiţi, spuse ea liniştită, aş face mai bine să mă întorc la recepţie. Vă voi părăsi duminica viitoare, este irevocabil. Am nouăsprezece ani şi perspectiva unui excelent serviciu: nu puteţi face nimic pentru a mă reţine. Regret că trebuie să ne despărţim în termeni nu tocmai cordiali, dar, în realitate, voi nu aţi dorit niciodată prezenţa mea. Sunt sigură că veţi găsi foarte repede pe cineva pentru a mă înlocui. Evident, va trebui să plătiţi mal mult…

Duminica nu există tren rapid între Starmouth şi Londra, dar pe

Jane nu o înfricoşa o călătorie de durată. Va avea astfel timp să respire, între viaţa sa trecută şi cea nouă. Avea senzaţia că traversa o genune profundă şi odată ajunsă de partea cealaltă nu va mai exista drum de întoarcere. Nu era chiar foarte sigură de ce va găsi dincolo, dar era plină de speranţă… şi fără regrete pentru tot ce lăsase în urmă.

În cursul ultimei săptămâni pe care o petrecuse la hotelul Coroanei, Brewster-ii de-abia dacă i-au adresat vreun cuvânt. După scena derulată în salon după plecarea lui David, nu au mai încercat să o răzgândească, dar au tratat-o cu o riguroasă ostilitate.

O dată, sau de două ori, mătuşa sa o informase – cu vizibilă plăcere – asupra tuturor mobilurilor ulterioare pe care le putea disimula propunerea lui David. Ea a trebuit de asemenea să suporte din partea Sylviei mai multe explozii învinuitoare: verişoara sa părea a crede că dacă David nu îi oferise El perspectiva unui strălucit viitor era din vina Jane-i. Dar, de o anumită manieră, tânăra fată fusese bucuroasă de comportarea lor ostilă. Fără ea poate nu ar mai fi avut acelaşi curaj.

Trenul ajunse în Londra şi intră în cavernoasa penumbră a gării puţin după ora patru. Jane găsi un taxi şi dădu şoferului adresa de pe cartea de vizită a lui David. Era pentru prima dată în capitală şi, plină de curiozitate, rămase aşezată pe marginea banchetei pentru a vedea mai bine spectacolul străzilor defilând în spatele portierei. birculaţia nu era foarte intensă şi taxiul traversă rapid cartierul afacerilor, ca apoi să urmeze cheiurile mărginite de arbori ai Tamisei.

Dar, de la gară până la adresa lui David era departe şi interesul lui Jane pentru peisaj fu curând înlocuit cu o penibilă nervozitate. Şi dacă David se răzgândise? Dacă nu se aştepta ca ea să-i accepte oferta? Simţea cum se îmbolnăveşte de teamă.

Taxiul se opri în sfârşit în faţa unui Imobil modern; plante verzi flancau intrarea adăpostită de o marchiză. Jane plăti cursa, îşi luă modesta valiză nouă, urcă treptele şi intră.

Un portar în livrea ieşi din loja sa şi o acompanie până în ascensor. Ca şi parterul imobilului, etajul unde se opri liftul era tapisat cu o groasă mochetă; pereţii erau ornaţi cu oglinzi şi gravuri, iar consolele erau încărcate cu superbe jerbe de flori. Portarul depuse valiza în faţa uneia dintre cele patru uşi, acţionă soneria şi se întoarse la ascensor. Jane încerca penibil să-şi regleze respiraţia.

Nu David fu acela care deschise uşa ci o mică femeie cu părul

grizonant, care purta o rochie bleumarin cu gulerul şi manşetele albe.

— Oh, bună ziua, spuse Jane cu un ton ezitant, îl caut pe dl. Ransome. Locuieşte aici?

Femeia îi surâse.

— Trebuie să fiţi d-ra Baron din Starmouth. Intraţi, draga mea copilă. Sunt d-na MacDonald, guvernanta domnului David. Din nefericire, a trebuit să iasă în această după-amiază, dar se va întoarce la cină. M-a anunţat că trebuie să sosiţi dintr-o zi în alta.

O conduse pe Jane de-a lungul unul culoar şi o Introduse într-o vastă încăpere care nu avea nimic comun cu ideea pe care tânără fată o avea în legătură cu apartamentul unui celibatar. Se înnopta şi un foc viu arunca o lumină caldă şi primitoare pe pereţii placaţi cu lambriuri de pin şi pe rafturile încărcate cu cărţi.

— Trebuie să fiţi obosită după călătorie. Vă voi arăta sala de baie: întotdeauna ne simţim prăfuiţi după o călătorie cu trenul… Apoi veţi bea o bună ceaşcă cu ceai, cu câteva prăjituri pe care tocmai le-am scos din cuptor.

Guvernanta traversă încăperea pentru a trage draperiile din catifea de culoarea tutunului peste geamul imens ce dădea spre o grădină în terasă.

După ce se aranjă puţin în cea mai luxoasă sală de baie pe care o văzuse vreodată, Jane reveni în salon, unde d-na MacDonald tocmai instala un platou bine garnisit pe o măsuţă joasă, în faţa uneia dintre lungile canapele.

— Lată. Aşezaţi-vă în faţa focului şi reconfortaţi-vă, spuse ea cu bunăvoinţă. Sper să nu fie niciun inconvenient pentru că vă voi lăsa singură: trebuie să supraveghez celelalte prăjituri din cuptor.

Încăperea fermecătoare, luminată de scânteierile focului avea o atmosferă liniştitoare; tartinele şi prăjiturile în cantitate suficientă pentru cel puţin trei persoane, erau delicioase. Jane uită instantaneu de primele griji pe care şi le făcuse.

Avea doar intenţia de a se destinde o clipă dar adormi. Când deschise ochii, platoul dispăruse, mai multe lumini erau aprinse şi David, aşezat în faţa ei, citea ziarul fumând una din ţigările lui de foi.

— Aşa, deci aţi venit, spuse el zâmbind când ea se redresă, trează. A fost greu ca să vă eliberaţi?

— Da, un pic, spuse Jane cu tristeţe.

Dar revăzându-l, ea înţelese că furtunoasa ruptură cu

Brewster-ii era fără importanţă: va lucra pentru bărbatul pe care îl iubea.

El aranjase ca Jane să-şi petreacă noaptea la Heather Stuart, o tânără fată care, după plecarea colegei ei, rămăsese singură într-un apartament.

— Dacă vă veţi place reciproc, adăugă el, aţi putea să vă instalaţi definitiv la ea.

D-na MacDonald intră pentru a anunţa că cina era servită şi Jane descoperi astfel că dormise aproape două ore.

Cinară în faţa focului şi după două pahare de vin roşu, tânăra fată se simţi din nou somnoroasă. După ce guvernanta strânse masa şi închise uşa după ea, David stinse toate lămpile, cu excepţia uneia, şi puse un disc în combină stereo. Apoi, veni să se aşeze aproape de Jane, pe canapea.

— V-qr place un lichior la cafea? întrebă el.

— Oh, nu, vă mulţumesc, nu sunt obişnuită cu alcoolul, răspunse ea cu timiditate.

— Apreciez acest lucru. Alcoolul şi tutunul ar putea să strice acest ten de şcolăriţă, spuse el zâmbind. Ascultaţi, Jane, trebuie să vă fac o mărturisire.

— O mărturisire? Ce vreţi să spuneţi?

El îşi încrucişă picioarele lungi şi se întoarse spre ea. Îşi pusese un braţ pe spătarul canapelei şi mâna sa atingea uşor umerii lui Jane.

— Ei bine, trebuie să recunosc că v-am făcut să veniţi la Londra sub un fals pretext, reluă el rar, ca şi cum şi-ar fi căutat cu grijă cuvintele.

Jane avu un frison de nelinişte. Ea îşi aminti deodată avertismentele mătuşii sale.

— Nu înţeleg, spuse ea cu vocea tremurândă.

Un uşor surâs întinse buzele bine conturate ale lui David.

— Nu am absolut deloc nevoie de o secretară; am deja una care este perfectă. Dar am alte proiecte de viitor pentru dumneavoastră. Ideea mea poate că vă va scandaliza la prima vedere… şi acesta este motivul pentru care voiam să ajungeţi aici înainte de a o dezvălui.

— CE GEN DE PROIECT?

Împotriva voinţei ei, ea se retrase în colţul canapelei şi corpul îi deveni rigid de îngrijorare.

David îşi strânse pleoapele, şi ea surprinse pe obrazul său

bronzat o expresie pe care nu o cunoscuse încă. Brusc, el se ridică, merse spre o măsuţă pe care era o cutie cu trabucuri şi se întoai se brusc, în faţa ei.

— Nu sunt un expert în telepatie, dar ideile care tocmai v-au trecut prin cap erau destul de evidente, spuse el sarcastic. Şi totuşi, nu aveaţi niciun motiv pentru o retragere atât de melodramatică. Am destule vicii, dar nu am încercat niciodată să seduc fetiţele fără experienţă.

Şi îşi aprinse trabucul.

Jane se făcu roşie ca racul fiert. Nu se simţise niciodată atât de jignită.

După un timp, David reveni spre ea. Îi apucă bărbia între două degete, o ridică şi o privi în ochii ei bruni tulburaţi.

— Dar nu veţi mai avea nimic dintr-o fetiţă provincială, după ce voi termina cu dumneata, spuse el cu o voce gravă. Ştiţi, veţi deveni ceea ce dorea să devină verişoara dumneavoastră. Veţi ajunge manechin.

El îi lăsă bărbia şi se reaşeză. Timp de un minut, Jane, neîncrezătoare, îl privi cu gura căscată.

— Cred… cred că nu vorbiţi serios! Nici măcar nu sunt drăguţă, protestă ea în sfârşit.

— Nu, este adevărat. V-am spus-o chiar eu în acea faimoasă după-amiază, pe dune. Dar ştiu ce fac, micuţă Jane. Şi dumneavoastră nu vă rămâne decât să vă supuneţi. Nu v-ar place să câştigaţi mulţi bani şi să vă realizaţi visul de a descoperi lumea?

— Ba da, bineînţeles, dar este o nebunie, declară ea complet îngrozită. Vă bateţi joc de mine… sunt sigură. O mie de ani nu ar fi suficienţi pentru a face din mine un manechin.

— Credeţi? spuse calm David. Eu sunt gata să vă garantez că de acum în şase luni veţi fi nu numai manechin, ci că veţi face parte din elită. Şi sunt bine plasat pentru a fi în temă, nu credeţi? Oricum ar fi, nu vom discuta pe moment despre asta. Este timpul să mergeţi la culcare. Veniţi, vă voi conduce la Heather. Apropo, ea este secretara perfectă de care v-am vorbit. Unde v-a pus doamna IvJacDonald bagajele?

Apartamentul secretarei sale se afla la cinci minute de mers cu maşina. Uşa le fu deschisă de o micuţă roşcată zâmbitoare, îmbrăcată într-un capot din nylon matlasat şi încălţată cu botoşei cu cahafi.

— Heather, v-o prezint pe Jane Baron. Aveţi grijă să se culce

imediat. Într-un fel sau altul, ea a avut o zi epuizantă. Noapte bună amândurora. Voi fi aici mâine dimineaţă în jurul orei opt.

David aşeză valiza lui Jane, o bătu uşor pe umăr, se întoarse şi dispăru pe casa scării.

— Intraţi şi simţiţi-vă ca acasă, o invită Heather cu un surâs larg. Îmi este teamă că apartamentul meu nu este la fel de luxos ca cel al domnului David, dar sper să fie suficient de confortabil. Tocmai îmi pregăteam o ceaşcă cu cacao. Doriţi şi dumneavoastră?

— Da, mulţumesc.

Jane o urmă într-o micuţă bucătărie vesel decorată şi aşeză jos valiza.

— Am intenţia să-mi fac de cap şi să-mi prepar câteva tartine cu sardine. Vreţi şi dumneavoastră? întrebă Heather.

— Am cinat deja, mulţumesc. Nu voi servi decât cacao.

Jane se aşeză pe scaunul pe care o invitase gazda sa.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră de a mă primi astfel, d-ră Stuart, spuse ea pe un ton ezitant. Spre să nu vă deranjez prea tare.

— Absolut deloc. M-am mulţumit să refac patul în camera pe care o ocupa Mary, am cumpărat un ou suplimentar pentru micul dejun de mâine, şi asta-i tot, afirmă Heather.

Atitudinea sa prietenoasă şi nonşalantă îi crea lui Jane o stare de siguranţă şi confort, încurajând-o să ceară gazdei sale avizul asupra nebunescului proiect al lui David.

— Dumneavoastră credeţi că am tot ce-mi trebuie pentru a deveni manechin? întrebă ea în timp ce îşi sorbeau cacaua fierbinte.

Heather o privi gânditoare.

— Drept să spun, nu aş fi crezut, recunoscu ea cu sinceritate. Dar eu nu am flerul lui David. Dacă el crede că aveţi ce trebuie… asta înseamnă că aşa este! încă nu s-a înşelat niciodată. În orice caz, în locul dumneavoastră, nu mi-aş face griji. Este problema lui. Ea îi arătă camera luflane, mică dar agreabilă, îşi urară noapte bună. Jane îşi desfăcu valiza. Ea se simţea epuizată fizic şi psihic. Totuşi, înainte de a se întinde pe divanul atât de primitor cu aşternuturi proaspete, ea petrecu un moment examinându-se în oglinda şifonierului.

Cu cât se privea, cu atât îi părea mai improbabil ca David, cu tot flerul său, să poată vreodată transforma într-un manechin silueta pe care ea o vedea reflectată în oglindă.

Părul rigid, de un șaten banal; o gură mare, puţin neregulată; un piept acceptabil, dar nimic altceva deosebit… Cum să dai cu atât de puţin o impresie de farmec, de seducţie? Tot ce avea mai bun era dantura şi tenul său. Dar însăşi aceste avantaje erau probabil anulate de pistruii care îi pudrau nasul şi de linia un pic pătrată, băieţoasă, a maxilarului său.

Şi totuşi, nu mai putea să se întoarcă la Starmouth, la Brewster-i. Dacă nu voia să devină cobaiul lui David, singura soluţie era să îl anunţe că îi refuză ofertă şi să încerce să se descurce singură. Perspectiva nu avea nimic atrăgător; nu posedă decât cinci sute de lire şi probabil că nu ar găsi cu uşurinţă o slujbă. Aparent, chiar dacă voia sau nu, trebuia să se supună planurilor lui David.

A doua zi dimineaţă, Heather şi ea tocmai. Terminau de spălat veselă după micul dejun, când sosi David.

— Bună ziua. Jane, ai luat vreo hotărâre?

Întrebă el imediat după ce Heather îl introduse.

Ea dădu din cap afirmativ.

— Voi face ceea ce veţi dori.

— Bravo. Nu veţi regreta, vă promit.

El se întoarse spre secretara sa.

— Heather, înainte de a veni la studio, duceţi-o pe Jane în Bond Street. Am dat deja dispoziţiile necesare, îl explică el lui Jane, pentru ca să urmaţi timp de trei săptămâni cursurile unei excelente şcoli de manechine. O nouă serie începe chiar astăzi.

Heather ieşise din încăpere şi Jane putu să întrebe:

— David, există ceva ce nu pot înţelege. Cum voi putea eu să-mi plătesc cursurile şi partea mea de chel aii eli, dacă Heather consimte să mă păstreze aici? Nu cred că vă câţi seama de situaţia mea: nu posed decât cinci sute de lire. Poate că aţi crezut atunci când v-am vorbit despre proiectul de vacanţă în Olanda că aş avea mai mulţi bani.

— Nu vă tracasaţi pentru problema banilor. Vă voi plăti eu toate cheltuielile până când veţi sta pe propriile picioare… şi să nu credeţi că-mi veţi fi obligată, cum credeaţi că sunteţi faţă de familia dumneavoastră. Băgaţi-vă bine în cap că nu vă voi cere nimic în schimb, Jane. Mă credeţi, nu-i aşa? Am impresia că ideile care vă veniseră ieri în privinţa mea, v-au fost sugerate de mătuşa dumneavoastră, pot să vă asigur că nu am nicio intenţie dubioasă. Singurul lucru care mă interesează este să fac din dumneavoastră un

manechin de înaltă clasă. Din momentul în care veţi începe să câştigaţi bani, veţi putea să îmi rambursaţi primele cheltuieli până la ultimul bănuţ. De fapt, îi voi spune lui Heather să ţină o evidenţă exactă.

— Şi dacă nu voi câştiga niciodată bani? Dacă nu voi reuşi? insistă ea. V-aţi putea înşela în privinţa mea, nu credeţi?

— Este posibil… dar sunt sigur că nu. Oricum, sunt pregătit să îmi asum acest risc!

El îşi consultă ceasul.

— Trebuie să plec. Nu prea ştiu exact când vă voi revedea. Dar, între timp, veţi fi ocupată întreaga zi la şcoală, iar Heather va avea grijă de dumneavoastră în restul timpului. Apropo, vreau să fiţi în pat la ora zece fix în toate serile. O seară prelungită îţi va aduce cearcăne a doua zi. Un manechin, ca şi un atlet, trebuie să aibă o viaţă foarte calculată. Aş face bine de altfel să vă previn de pe acum: cele câteva săptămâni ce urmează vor reprezenta o sarcină grea, fără multe distracţii. Să nu credeţi că v-aţi găsit deja un pat de fiori!

Prima zi a lui Jane la şcoala de manechine reprezentă pentru ea o încercare încă şi mai dură decât se aştepta. Cele mai multe dintre celelalte eleve erau mult mai drăguţe decât ea, mult mai bine îmbrăcate şi atât de sigure de ele. De fiecare dată când era privită, ea era convinsă că celelalte se întrebau cum de a putut depăşi obstacolul primei condiţii obligatorii. O candidată din opt, îi spusese Heather, era acceptată la cursuri; şi chiar după această selecţie iniţială, uneori anumite feţe erau sfătuite să renunţe, dacă directoarea găsea că ele nu făceau progrese suficiente.

Fiecare zi începea cu un curs de „mişcare”, în marea sală tapetată cu oglinzi, unde va avea loc la sfârşitul stagiului, parada modei, înaintea înmânării diplomelor. Un fizioterapist examină fiecare elevă şi punea la punct o serie de exerciţii pentru siluetă sau pentru a-i ameliora poziţia corpului.

În timpul cursurilor de machiaj, consultanţi, furnizaţi de cele mai mari case de cosmetice, explicau diferitele metode, făcând şi demonstraţii. Spre cea mai mare surpriză a lui Janei, mai multe fete care păreau deja experte în arta machiajului fură sever criticate pentru că-şi disimulau tenul sub un strat gros de fond de ten.

— Coşurile şi punctele negre sunt semne ale delăsării, declară profesorul. Oricare ar fi starea voastră de oboseală, trebuie să vă curăţaţi pielea şi mai degrabă de două ori decât o singură dată.

În timpul şedinţelor de manichiură şi pedichiură, anumite eleve ale căror mâint erau bine îngrijite erau admonestate pentru că îşi neglijează picioarele. La primul curs de îngrijirea părului şi a pielii capului, un medic specialist examină flecare tânără şi prescrise fiecăreia un tratament. Şi aici, câteva fete, coafate după ultima modă, fură avertizate împotriva uzajului prea frecvent al fixativelor şi a lipsei de îngrijire a părului.

Până la urmă, spre sfârşitul primei săptămâni, multe dintre candidate şi-au pierdut o mare parte din îngjjnfare şi nu o mai tratau pe Jane ca pe o rudă săracă.

Ea continua totuşi să se simtă ca un peşte pe uscat. Când ea se ducea în fiecare dimineaţă la şcoală cu metroul şi când explora împrejurimile Bond Street-ului în timpul prânzului, mereu îmbrăcată cu bătrânul ei impermeabil bleumarin pe deasupra urâtei rochii negre de la hotel, ea era din ce în ce mai conştientă de lipsa el de ele ganţă.

La început, în ochii ei inocenţi, aproape toate tinerele fete pe care le vedea îi păruseră că aveau stofă de manechine. După câteva zile ea îşi dădu seama că erau doar secretare sau vânzătoare care aveau simţul modei. Veritabilele manechine posedau o astfel de aliură, un astfel de şic încât Jane era din ce în ce mai convinsă că David comisese o eroare dezastruoasă în privinţa ei.

Era în Londra de şase zile şi îiică nu-l revăzuse pe David, când Heather o anunţă că el dorea să o întâlnească în acea seară la el acasă. Cele două tinere fete cinară împreună, după care Heather plecă să-şi întâlnească prietenul, în timp ce Jane porni spre apartamentul lui David.

— Ce mai faceţi, domnişoară Baron? Daţi-mi mantoul, copila mea, spuse d-na MacDonald, lăsând-o să intre. Domnul David vă aşteaptă în salon. Vă veţi putea încălzi: am făcut un foc bun.

— Bună seara, Jane. Cum v-aţi descurcat până acum? întrebă David, ridicându-se când ea intră.

— Oh, nu prea rău, cred.

Ea observă că el părea obosit şi că probabil nu se culcase la fel de devreme cum îi recomandase ei.

— Ia să vedem puţin, îi spuse el.

O luă de umeri şi o întoarse spre lumina lămpii sale de birou.

— Mmm, da… este un progres vizibil. Păreţi mult mai puţin epuizată faţă de cum arătaţi la venirea în Londra. Vă înţelegeţi bine cu

Heather?

— Oh, da. Îmi place mult… şi sper e & este reciproc.

— Este adevărat. Precedenta sa colocatară o înnebunea cu dezordinea sa. Ea mi-a spus că sunteţi foarte ordonată şi foarte conştiincioasă. Bun. V-am cerut să veniţi pentru că vreau să vă dau câteva lecţii particulare. După ce vă vom lansa, vă veţi găsi în anumit situaţii cu care nu v-aţi mai întâlnit niciodată. Va fi mult mai uşor pentru dumneavoastră şi veţi crea o mai bună Impresie asupra celorlalţi dacă veţi şti să vă comportaţi în astfel de circumstanţe. De exemplu, dacă veţi merge într-un restaurant bun, va trebui să ştiţi ce este în meniu, cum se mănâncă anumite feluri şi aşa mai departe. Nu spun că acest gen de cunoştinţe este esenţial pentru cariera dumneavoastră – şi să nu vă imaginaţi că veţi prânzi zilnic într-un restaurant de lux –, dar dacă vrem să metamorfozăm în lebădă o mică răţuşcă, măcar să facem complet transformarea.

— Am remarcat că aţi omis adjectivul obişnuit, spuse ea cu un surâs lejer.

— O… o „urâtă” mică răţuşcă. De fapt, nu mai este de actualitate. Poate că nu sunteţi frumoasă, în sensul convenţional al termenului, dar sunteţi departe de a fi urâtă, micuţă Jane.

Ochii săi aveau o lumină maliţioasă.

— În orice caz, ochiul camerei, în minile unui fotograf experimentat, este acela al unui îndrăgostit. El vede frumuseţe acolo unde nimeni nu a observat-o.

La ora nouă şi jumătate, după o lecţie asupra manierei de comportare într-un restaurant la modă, David o conduse la celălalt apartament.

— Reveniţi vineri, îi spuse el. Voi vedea ce aţi mai învăţat.

Din prag, el îi ură noapte bună.

Jane îl urmări cu privirea în timp ce el se îndepărta, înalt şi suplu în mantoul său impermeabil; Paşii săi pe trotuar aveau rezonanţă. Ea urcă scara, făcu o baie şi intră în pat eu „lecţiile” sale: un dicţionar de termeni culinari francez şi o carte despre vinuri şi brânzeturi.

Vineri, David se arătă satisfăcut văzând că ea studiase cu atenţie cele două cărţi şi că reţinuse din ele mult mai mult decât se aşteptase. Văzându-l satisfăcut, Jane se înveseli şi, pentru prima dată, începu să creadă că dacă va urma cu fidelitate sfaturile sale va reuşi poate să

devină „lebăda” pe care el dorea să o obţină din ea.

David îi dădu şi alte lecţii de învăţat pentru săptămâna următoare, dar când ea ajunse luni seara la Apartamentul său, nu îl găsi acolo.

— A ieşit, d-ră Baron, îi spuse d-na MacDonald. Probabil că a uitat că v-a cerut să veniţi în seara aceasta. Totuşi, el uită foarte rar câte ceva. De fapt, cunosc puţini domni atât de atenţi ca dl. David. Sunt sigură că a avut o întâlnire urgentă şi că nu a putut să vă telefoneze. Vreţi să beţi o ceaşcă cu ceai împreună cu mine, micuţa mea?

— Mulţumesc, d-nă MacDonald, dar cred că mă voi întoarce pentru a mai învăţa puţin. Bună seara.

Jane reveni la Heather, la fel de crud dezamăgită că şi un copil care nu-şi primise cadoul promis. Când ea îi împărtăşi lui Heather deziluzia sa, aceasta declară:

— Este revoltător că al ieşit în ploaie degeaba. Dar, din anumite puncte de vedere, David este un bărbat straniu. Într-o anume seară iese cu câte o fată senzaţională şi a doua zi pleacă singur într-o plimbare de lungi kilometri la ţară, dacă nu cumva se instalează pentru a citi o carte oribil de obscură. Presupun că este ceea ce s-a produs şi în această seară. Sau a avut o întâlnire neaşteptată, sau a plecat într-una din plimbările lui de lup singuratic. Una dintre pasiunile lui este să şofeze noaptea. Neverosimil, nu-i aşa?

— Cunoaşte multe fete senzaţionale? întrebă Jane pe un ton neglijent.

— Destule… dar el nu se lasă niciodată prins serios în joc. Este alcătuit dintr-un curios amestec. Nu mă hazardez prin a spune că este un mare seducător, dar este sigur că a zdrobit multe inimi.

Jane se întrebă dacă nu cumva şi Heather avea o slăbiciune pentru patronul ei. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, tânără fată continuă.

— Cel mai nostim este că, deşi am fost permanent în compania lui, nu am fost niciodată cât de puţin atrasă de el. Îl iubesc mult, dar nu cum o femeie iubeşte un bărbat. Este adevărat că prefer tipul scandinav. Ştiţi, blonzii cu ochi albaştri. Şi este mai bine aşa, cred. După părerea mea, dragostea şi muncă sunt incompatibile. Fetele care sunt nebune după patronul lor au tendinţa să viseze şi când stenodactilografiază vreo scrisoare.

A doua zi dimineaţă, Jane se pregătea să plece la şcoală, când telefonă David.

— Vă cer iertare pentru ieri seară, îi spuse el. Mi-e teamă că v-am uitat. Ascultaţi, vreţi să ieşim împreună în seara aceasta? Am putea merge la cinema şi apoi să mâncăm împreună.

— O, David, aş fi încântată, spuse ea bucuroasă.

— Bun. Voi trece să vă iau la ora şapte.

Merseră împreună la un western, apoi el o duse într-un mic restaurant italian, unde mesele erau acoperite cu feţe de masă în carouri şi luminările roşii erau înfipte în sticle de Chianti. Erau singurii clienţi: plouase cu găleata întreaga zi şi străzile erau pustii. David comandă un Risotto alba Casalinga, stropit cu un fiasco de Lachrima Christi.

— Doriţi un pic de muzică? întrebă el, arătându-i tonomatul dintr-un colţ.

— Da, vă rog.

Ea îl privi introducând o monedă în tonomat şi apăsând pe un buton.

Fără îndoială, printr-un hazard, el alesese o melodie care fusese un succes cu câtva timp înainte. Se numea: „Aceasta este iubirea”. Jane ascultă melodia fără a îndrăzni să-l privească pe David: el ar fi putut ghici că textul cântecului exprima propriile sale sentimente.

— Mine plec în Irlanda, o anunţă el. Mâncaseră, şi acum terminau sticla de vin alb.

— Voi fi absent timp de cinci sau şase zile. La întoarcerea mea, ar trebui să fiţi pregătită pentru transformarea definitivă.

Jane îşi sprijini bărbia în podul palmei.

— Am văzut-o pe Pat Knight în Bond Street, astăzi. Ea studia revistele de modă şi cunoştea acum feţele tuturor manechinelor marcante.

— Este absolut încântătoare, David. Sunt sigură că nu voi ajunge niciodată că ea.

— Într-adevăr, Pat este o fată remarcabilă, spuse el. Dar nu există un model standard pentru manechine, Jane, aminteşte-ţi. Fiecare fată. Are un stil diferit, o frumuseţe individuală. În câteva luni veţi vedea pe străzi dactilografe şi vânzătoare încercând să copieze noul stil Jane Baron.

— Sper. Cred că deja vă datorez mulţi bani, spuse ea cu un aer îngrijorat.

— Mi-i veţi înapoia uşor când veţi câştiga două sute de lire pe

oră.

Îi făcu semn chelnerului să aducă nota de plată.

— Aveţi grijă de dumneavoastră, în absenţa mea. Nu ţin să-mi pierd Investiţia înainte de a-mi încasa dividendele.

Nu era decât ora unsprezece când el o depuse în faţa uşii şi lumina de la fereastra salonului arăta că Heather încă nu se culcase. Dar David refuză invitaţia lui Jane de a urca la o ceaşcă de cafea…

— Mâine plec dis-de-dimineaţă, „explică el. Noapte bună, micuţă Jane. Să dormiţi bine.

— Noapte bună, David. Călătorie plăcută.

Ea îl întinse mâna, dar în loc să i-o strângă, el se aplecă şi i-o sărută. După care urcă în maşină şi demară în trombă.

Ziua în care David revenea din Irlanda era şi ultima zi a lui Jane la şcoala de manechine. Seara, ea se examină în oglinda şifonierului, cum o făcuse în seara sorii ei în Londra. Cele trei săptămâni scurse de atunci aduseseră cu adevărat schimbări considerabile, constată ea cu satisfacţie.

Nopţile mai lungi, o viaţă mai uşoară, dăduseră ochilor ei strălucire şi îi creaseră o senzaţie de împăcată fericire cu totul nouă. Un regim alimentar inteligent şi gimnastica îi reduseseră perimetrul taliei cu 5 centimetri şi ea căpătase acum o supleţe pe care n-o avusese niciodată. Părul ei avea o nouă strălucire şi mâinile sale, până acum neglijate, erau acum fine şi albe, un unghii mai lungi, elegante.

David îi ceruse să se rezume, până la noi ordine, la un machiaj foarte simplu, pudră şi ruj, pe care ea le utiliza şi la Starmouth, dar acum ea învăţase arta delicată de a aplica umbre pe pleoape şi „eye-liner” şi de a combina mai multe tonuri de fond de ten pentru a înfrumuseţa liniile obrazului său. Se ţinea mai dreaptă şi reuşise să-şi elimine ticurile nervoase, în special obiceiul de a ridica din sprâncene şi de a-şi muşca buzele când era agitată. Era adevărat că în ultima vreme nu prea avusese motive de tulburare.

A doua zi dimineaţă, puţin înaintea orei nouă, David veni să o caute pentru a o lua la cumpărături. Aceasta trebuia să fie ziua „transformării definitive”, cum o numise el.

Pe baza instrucţiunilor lui şi având-o pe Heather ghid, Jane îşi cumpărase deja lenjerie, colanţi şi mal multe perechi de mănuşi, lungi şi scurte.

El o duse într-un magazin mic dar foarte şic şi, acolo, ca şi când

ar fi trebuit să echipeze o colegiană pentru primul semestru de şcoală, îl alese o garderobă completă. Anumite haine aveau nevoie de retuşuri şi urmau a fi livrate mal târziu, dar Jane părăsi magazinul într-un taior de tweed turcoaz, cu un jerseu de mătase italiană asortat.

Apoi merseră la un magazin de încălţăminte şi David îi alese opt perechi de pantofi. Apoi se opriră să bea o cafea într-un local situat pe o stradă liniştită.

— El bine, spuse el după ce se instalară, aţi ieşit din crisalidă de la gât până la picioare de o manieră foarte satisfăcătoare.

Era început de februarie, dar soarele strălucea şi frumoasă dimineaţă mirosea deja a primăvară.

— Ce facem acum? întrebă Jane.

— Vă mai trebuie câteva poşete, apoi vom merge să vă alegem câteva bijuterii de fantezie.

David îşi consultă ceasul.

— Nu vom avea timp să dejunăm înaintea întâlnirii dumneavoastră cu coaforul, dar veţi putea mânca ceva cât timp veţi sta sub uscător. Voi veni să vă Iau în jurul orei trei.

Ea îl privi răsfoindu-şi agenda. În maniera sa net masculină, el era foarte frumos în acea zi. Purta un costum admirabil croit, o cămaşă cu raieuri fine gri, o cravată de mătase neagră.

— Este curios să vezi un bărbat pricepându-se atât de bine la hainele de damă, remarcă ea gânditoare.

O lumină amuzată se aprinse în ochii lui.

— Uşor efeminat? sugeră el.

— O, nu, nu asta voiam să spun, spuse alert Jane, înspăimântată e ideea că l-ar fi putut ofensa. Dumnezeule mare, nu sunteţi câtuşi de puţin efeminat.

— Mulţumesc, spuse el cu gravitate.

Izbucni în râs şi o pişcă de obraz.

— Nu v-aţi pierdut complet obiceiul de a roşi, după câte văd.

— Vă cer iertare. Mi se întâmplă fără să mă pot controla, răspunse ea încă şi mai jenată.

— Nu vă scuzaţi. Găsesc acest lucru mai degrabă încântător. Nu am intenţia să vă schimb chiar în totalitate, adăugă el cu o gentileţe neaşteptată care îi provocă lui Jane bătăi puternice ale inimii.

În taxi, ea îşi întinse picioarele pentru a-şi admira încă o dată pantofii noi. În picioarele goale, măsura un metru şaptezeci şi purtase

întotdeauna pantofi cu tocuri plate pentru: că tocurile înalte îi dădeau senzaţia că e o prăjină lungă. Astăzi, era la fel de înaltă ca mulţi bărbaţi, şi chiar mai înaltă decât mulţi dintre ei. Dar nu îşi făcea griji: David măsura mai mult de un metru optzeci; alături de el încă se simţea mică.

— Foarte drăguţe, spuse el deodată, întorcându-se de la portieră, pentru a privi…

— Da, nu-i aşa?

— Vorbeam de picioarele dumneavoastră, spuse el, tachinând-o.

Ea rezistă bruştei dorinţe de a le ascunde şi reuşi să nu roşească.

— O, vă mulţumesc, răspunse ea ferm.

David se reîntoarse spre geam. Cu siguranţă nu avea nici cea mai mică idee despre efectul acestui compliment neglijent asupra ei.

Ea îşi aminti conversaţia lor de la cafenea şi îşi surâse interior: cum ar fi putut el bănui că ar fi efeminat sub pretextul că se pricepea la îmbrăcămintea feminină? Ea nu-şi amintea să mai fi întâlnit vreun bărbat atât de total viril. Chiar când purta, ca acum, uniforma convenţional discretă a bărbatului elegant, puteai ghici lărgimea umerilor lui, musculatura disciplinată sub stofa bine croită. Heather îi dezvăluise lui Jane într-o zi că David se specializase în fotografia de modă pentru că-i plăceau tartinei unse cu unt din abundenţă. Dar pentru plăcerea lui, el fotografia peisaje, animale, sau feţele ridate, uzate de viaţă ale bătrânilor ţărani.

Cu o poşetă nou-nouţă şi cu o broşă mare din coral şi metal la reverul taiorului său, Jane se văzu dată în mâinile unul Ilustru coafor, căruia David îl dădu Instrucţiuni precise în privinţa a ceea ce trebuia să facă.

Nu auzi detalii; ea fu ghidată spre un vestiar unde îşi puse pe umeraş taiorul şi jerseul. După care, îmbrăcată într-un capot de nylon, fu şamponată, după care „maestrul” îl filă şi îl tunse părul. Trei ore mal târziu, ea se privi în oglindă şi văzu… o necunoscută, o fată care semăna cu Jane dar care nu era ea.

Părul de un blond pal, suplu, drept şi uşor întors la capete îl dânsa ca o mătase fină pe umeri. Linia naturală a sprâncenelor el fusese delicat şi artistic ridicată şi modificată pentru a-i accentua pomeţii înalţi. Buzele şi unghiile erau pictate cu aceeaşi nuanţă roz coral şi esteticiana salonului îi umbrise cu abilitate pleoapele cu un bleu turcoaz înainte de a-i fi aplicat gene false de o lungime rezonabilă.

Noua culoare a părului său făcea ca ochii să-i pară mal mari şi

mai întunecaţi şi dădea tenului său deja luminos o delicată transparenţă de porţelan.

— Sunteţi mulţumită, d-ră Baron? o întrebă coaforul sunând.

— O, dai Este… incredibil, şopti Jane.

— Nu, nu incredibil. Dumneavoastră posedaţi deja toate calităţile necesare. Noi jie-am mulţumit să le punem în valoare.

Când David reveni, ea era aşezată lângă biroul de recepţie. Ea se ridică, iar buzele ei se întredeschiseră într-un surâs puţin ezitant, în timp ce inima îşi accelera ritmul în aşteptarea reacţiei lui. După ce un lung moment se scurse fără ca el să fi spus ceva, ea întrebă cu o voce tensionată:

— Nu sunteţi mulţumit?

El îşi scosese portofelul şi dădu câteva bancnote la casierie.

— Ba da. Au urmat riguros instrucţiunile mele. Nouă tentă a părului vă prinde remarcabil.

Jane avu un recul ca şi cum el ar fi lovit-o. Toată bucuria i se stinse. Avea impresia că îi fusese smuls din mâini un obiect fermecător şi preţios pentru a-l arunca jos şi a-l face fărâme. Gâtul i se strânse şi lacrimi fierbinţi îi înceţoşară vederea.

Din fericire, David se întreţinea cu gazda şi nu o văzu bătând repede din pleoape. Când se întoarse spre ea, deja îşi recăpătase sângele rece şi nu arătă cu nimic cât de crud o rănise el.

— Cred că simţiţi nevoia să vă dezmorţiţi picioarele, spuse el. Vom merge pe jos până la Clatidge, ca să bem ceaiul acolo.

Privirea îl căzu pe un stând cu parfumurt franţuzeşti. El o întrebă pe vânzătoare:

— Vreţi să îmi daţi un flacon de „Arpege”? Nu-l mai împachetaţi. D-ra Baron îl va pune în geantă.

Apoi se adresă Janei:

— „Arpege” este unul dintre marile parfumuri clasice. Cred că este potrivit.

— Mulţumesc mult, spuse ea cu o voce neutră.

Ştia că nu îl cumpără parfumul pentru a-i face o plăcere. Era pur şi simplu ultimul retuş adus noii sale personalităţi profesioniste. Pentru el, ea nu era o fată tânără. Ea reprezenta creaţia sa, o Investiţie.

— Când vom ieşi, am să vă rog să mergeţi cu câţiva paşi înaintea mea, spuse el. Vă voi ajunge înainte de a Intra la Claridge, dar ţin să studiez efectul pe care-l veţi produce oamenilor de pe stradă.

El deschise uşa salonului, şi fără a-l privi, ea trecu prin faţa lui şi începu să meargă rapid pe trotuar.

Era furioasă acum, pradă unei mânii clocotitoare. Ochii îi scânteiau şi ea grăbi pasul. În acea clipă, îl detesta pe David Ransome.

Furia sa împotriva bărbatului care o urmărea fu curmată de fluieratul prelung al unui băiat care trecea pe o bicicletă. Ea – şi încetini un pic alura şi, deodată fu conştientă că era privită cu admiraţie. Pentru ea era o experienţă nouă să vadă feţele dându-şi coate şi bărbaţii întorcându-se pentru a o urmări din priviri; totuşi, ea nu încerca o mare satisfacţie.

Ajunse la intersecţie când un bărbat apăru în fugă la colţul străzii pentru a striga un taxi. Jane. Nu avu timp să se ferească şi acesta o izbi în plin. Din fericire, acesta o apucă instinctiv de braţ, astfel că ea nu-şi pierdu echilibrul. Dar poşeta ei nouă îi scăpă din mână şi conţinutul se împrăştie pe trotuar.

— Sunt cu adevărat dezolat. V-am lovit rău? Vă rog, domnişoară, scuzaţi-mi stângăcia. Nu v-am observat. Sper că nu s-a spart nimic.

Înainte ca Jane să-şi fi revenit din şoc, bărbatul îi strânsese lucrurile şi i le introdusese în poşetă.

— Trebuie să examinaţi totul cu atenţie. Dacă ceva s-a stricat…

Vocea i se stinse în timp ce o privea. În graba lui de a recuperea obiectele împrăştiate, încă nu o văzuse. Faţa lui avea acum exact expresia pe care ar fi dorit s-o vadă pe cea a lui David. Era o expresie atentă, puţin năucită, a unui bărbat care tocmai a văzut o femeie care îi oprise respiraţia.

— Vă rog, nu vă neliniştiţi, spuse ea zâmbind. Nu mă doare nicăieri şi nimic nu s-a spart.

— Sunteţi sigură? Poate că ar trebui să intrăm undeva unde v-aţi putea aşeza să vă reveniţi.

— Nu, vă afirm că totul este în regulă.

— Sunteţi prea generoasă, domnişoară. Sunt convins că v-am făcut rău. Cum aş putea vreodată să mă revanşez? Ar trebui să fiu executat pentru o asemenea brutalitate.

Deodată, expresia lui vinovată se schimbă într-un femrecător surâs, un pic maliţios.

— Nu, cred că sunt prea sever cu mine însumi. Ar fi crud să execuţi un bărbat în momentul în care viitorul lui tocmai a prins o culoare infifiit mai promiţătoare.

Ochii lui albaştri aveau o strălucire şugubeaţă şi era greu să te înşeli asupra sensului cuvintelor sale.

Jane începu să râdă.

— Taxiul dumneavoastră vă aşteaptă şi este evident că sunteţi grăbit, domnule. Vă rog să nu întârziaţi din cauza mea, răspunse ea pe un ton modest.

— Am să vă spun un lucru: am uitat cu desăvârşire unde trebuia să ajung. Sunt sigur că oricum era fără importanţă. Permiteţi-mi să vă acompaniez acolo unde mergeţi, domnişoară. Este cel mai neînsemnat lucru pe care îl pot face în acest circumstanţe.

Jane se întrebă ce ar face David dacă ar vedea-o urcând într-un taxi cu un necunoscut şi fu tentată să accepte oferta francezului. Nu avea decât un uşor accent şi dacă nu ar fi numit-o „mademoiselle" ea nu ar fi ştiut din ce ţară e originar. Părea a avea cam aceeaşi vârstă cu David şi, cu toate că nu era frumos, multe femei l-ar fi găsit atrăgător, cu părul lui blond, ochii albaştri şi faţa încă juvenilă.

Între timp, înainte ca ea să fi putut ceda impulsului său, David o ajunse şi o prinse de braţ.

— Ransome! Ce mai faci, bătrâne? Ce noroc extraordinar că o cunoşti pe această fermecătoare tânără femeie. Te rog să mă prezinţi, spuse francezul, încântat.

David avea un aer morocănos, iar prezentările fură sumare.

— Domnul Saint-Cyr, Jane, spuse el rece. Yves, v-o prezint pe d-ra Baron.

Francezul se înclină deasupra mâinii ei.

— Încântat, domnişoară Baron. Sunt sigur că – aţi dori să consumaţi ceva după sperietura pe care v-am provocat-o. Hotelul meu este la câţiva paşi, pe această stradă. Haideţi să mergem toţi şi să bem un ceai în stilul englezesc.

— Mi-e teamă că astăzi este imposibil, Yves. Jane şi cu mine avem o întâlnire peste câteva minute. Scuză-ne, te rog.

O luă pe Jane de cot, o urcă în taxiul pe care francezul în oprise şi se instală lângă ea. Dar nu ceru şoferului să-i ducă la Claridge: era evident hotelul la care locuia Saint-Cyr. Îi dădu adresa apartamentului lui Heather.

În momentul în care taxiul demara, Jane îi surâse prin portieră francezului. Acesta ridică mâinile într-un gest de profundă dezolare, înainte de a zâmbi şi a-i trimite un sărut.

— Mă întreb de ce v-aţi arătat atât de puţin curtenitor, îi spuse ea lui David.

El nu o privi, dar văzu că buzele sale păstraseră o linie severă.

— Este un bărbat pe care e preferabil să nu îl frecventaţi, răspunse el scurt.

Restul drumului îl parcurseră în tăcere. Când ajunseră, David declară neglijent că ea se putea odihni a doua zi. În următoarea, ea va trebui să vină la studio pentru a face fotografii.

A doua zi de dimineaţă, după plecarea lui Heather, Jane îşi căută ocupaţii în apartament. Se întreba cam ce ar putea face în ziua sa de odihnă. Sfârşi prin a se decide că va vizita National Gallery, cel mai mare muzeu din Londra.

După ce se machie şi îmbrăcă ca în ziua dinainte, închise uşa cu cheia pe care i-o făcuse Heather şi coborî grăbită scările.

Se opri pe trotuar întrebându-se dacă să ia metroul sau autobuzul, când o lungă Alfa-Romeo albă se opri în faţa ei.

— Bună ziua, d-ră Baron. Unde mergeţi? Aş putea să vă conduc? întrebă Saint-Cyr surâzând.

— Domnul Saint-Cyr! Ce faceţi prin această zonă? întrebă ea, surprinsă.

— Supraveghez uşa dumneavoastră de la ora nouă. Începusem să mă tem că v-am pierdut. Să nu îmi spuneţi că lunga mea aşteptare va rămâne fără recompensă. Oferiţi-mi măcar prilejul să vă conduc până la destinaţie.

Jane ezită. Nu ştia de loc de ce David considera că Yves nu era un bărbat frecventabil pentru ea şi oricum opiniile lui David, pentru moment, nu mai aveau nicio greutate în ceea ce o privea.

Ea decise să-şi urmeze instinctul care îl comanda să urce în maşină şi să vadă ce va urma.

— Mulţumesc mult. Sunt încântată că v-aţi oferit să mă conduceţi, spuse ea amabil.

— UNDE DORIŢI SĂ VĂ CON – duc, domnişoară? întrebă Yves, după ce o ajută să urce în maşină şi se aşeză la volan.

— Astăzi sunt liberă şi aveam de gând să văd tablourile de la Naţional Galleiy. Înţelegeţi, sunt în Londra de numai o săptămână sau două şi încă nu am avut ocazia să văd nimic.

— În acest caz, cred că mai degrabă ar trebui să vizitaţi întal celebrul Hyde Park. Este o dimineaţă prea frumoasă pentru a sta închis

undeva. Să traversăm parcul şi să admirăm frumuseţea naturii.

— Nu prea cred că natura este cu adevărat frumoasă în februarie, spuse Jane zâmbind.

— Poate că aveţi dreptate. Dar aerul proaspăt ne va face sigur bine şi vom putea să ne cunoaştem mai bine.

— Foarte bine, consimţi ea râzând. Atunci haldem în Hyde Park. Cunoaşteţi drumul, domnule?

— O, da. Cunosc aproape la fel de bine Londra ca şi Parisul. Vin des aici.

— Cum aţi aflat adresa mea? întrebă ea.

— V-am urmărit. Ieri după-amiază: printr-un noroc, am reuşit să opresc un alt taxl. După ce v-am văzut intrând aici, a trebuit să mă întorc la hotel pentru a întâlni câţiva prieteni, dar măcar ştiam unde locuiţi.

El îi văzuse deci ajungând aici şi probabil că ghicise că aşa numita întâlnire nu era decât un pretext.

— Dar frumuseţea dumneavoastră şi prezenţa alături de Ransome indica faptul că sunteţi manechin. Dacă nu v-aş fi putut urmări v-aş fi regăsit oricum repede.

— Mă îndoiesc, domnule. După cum v-am spus, tocmai am sosit în Londra. Mă pregătesc pentru a deveni manechin, dar nu sunt deocamdată unul.

— Atunci, e un mare noroc că sunt un bărbat cu iniţiativă, spuse Yves cu un fermecător surâs tineresc. Destinul ar fi fost prea crud pentru a ne despărţi imediat după ce ne-am cunoscut. Credeţi în destin, domnişoară Baron?

— Nu am reflectat prea mult asupra acestei probleme.

— Eu da. Şi sunt convins că soarta ne-a dictat întâlnirea aceasta. Imediat ce ochii mei i-au întâlnit pe ai dumneavoastră – aveţi ochi superbi, dacă îmi permiteţi să o spun – am ştiut că am fost destinaţi să ne întâlnim într-o bună zi.

Jane izbucni în râs, şi el luă un aer de dureroasă surpriză.

— Nu mă credeţi? Nu aţi simţit… cum să spun?… că acel moment era important pentru dumneavoastră?

— Într-adevăr, am simţit ceva.

— Ah, vedeţi! strigă el triumfător.

— Da, am avut senzaţia că mi-am pierdut total suflul. Dar aceats, ÎNAINTE de a vă întâlni privirea, domnule Saint-Cyr.

— Iată cum din nou râdeţi de mine! Sunteţi frumoasă… dar crudă, de asemenea. Ce spunea poemul acela despre „Frumoasa damă fără inimă”? Nu cred că aveţi mai mult suflet decât ea…

— „O, cât de mare ţi-e suferinţa, frumos cavaler, care umbli palid, solitar… rătăcit şi trist…” cită Jane. Nu pot să vă imaginez într-o astfel de stare, domnule.

Opriră la un semafor şi Yves se întoarse spre ea.

— Aţi făcut să renască speranţele mele, domnişoară. Dacă vă place poezia, sigur trebuie să existe şi un loc pentru iubire în viaţa dumneavoastră.

— Poemul acesta a trebuit să-l învăţ pe de rost, la şcoală, spuse prozaic Jane. Cunosc şi altele. Vreţi să vi le recit?

— Nu, mulţumesc. Aş prefera să-mi vorbiţi despre dumneavoastră. Unde locuiaţi, înainte de a veni la Londra?

Sub privirea lui admirativă, ea se simţi roşind.

— Semaforul indică verde, sublinie ea.

O clipă mai târziu, erau în Hyde Park. Yves găsi un loc de parcare şi opri motorul.

— Vom putea discuta fără a fi deranjaţi, spuse el întinzându-i tabachera.

— Nu, mulţumesc. Nu fumez, spuse ea.

— Cu atât mai bine. Nu prea apreciez acest obicei la femei. Dar sper că mâncaţi şi beţi. Am Intenţia să vă duc să prânziţi într-un foarte agreabil restaurant în care bucătăria este aproape la fel de bună ca în localul meu preferat din Paris. Vă rog, nu-mi spuneţi că delicioasa dumneavoastră siluetă se datorează unui regim compus din frunze de salată şi că sunteţi afiliată Ligii antialcoolicilor.

— Nu, posed un foarte bun apetit şi nu sunt o fanatică a temperanţei.

— Bravo. În cazul acesta, vom mai rămâne puţin aici pentru a face cunoştinţă, apoi vom merge la un delicios dejun. Apoi, poate veţi avea bunătatea să mă ajutaţi în alegerea unor. Cadouri pentru sora mea şi copiii el. Vă voi reconduce apoi la dumneavoastră pentru a vă schimba pentru seară. Cred că vă voi duce la restaurantul „La Ronde”… doar dacă nu preferaţi în altă parte?

— Nu sunteţi puţin cam sigur de dumneavoastră, domnule? întrebă Ironic Jane. Aş putea foarte bine să am o întâlnire în această seară…

— O întâlnire poate fi contramandată, nu-i aşa? Mă găsesc aici numai pentru câteva zile. Nu avem timp de pierdut. Voi reveni bineînţeles cât voi putea de repede, dar dacă nu vom întări relaţia noastră, m-aţi putea uita cu uşurinţă.

— Ce vreţi să spuneţi prin „a întări relaţiile”? întrebă cu prudenţă Jane.

Francezul îi plăcea, galanteria sa extravagantă o amuza. Dar ea îşi cunoştea lipsa de experienţă şi se temea să nu pară prea abordabilă.

— O ştiţi foarte bine, d-ră Baron: nu există decât un singur tip de relaţii între un bărbat ca mine şi o fată atât de încântătoare ca dumneavoastră. Este evident că încerc să vă cuceresc inima, iată.

— Dar poate că inima mea deja este cucerită… de un altul, spuse pe un ton uşuratic Jane, fără a trăda brusca suferinţă care o asalta.

— Vreţi să spuneţi că trăiţi deja o mare poveste de Iubire? întrebă el ridicând sprâncenele.

— Cred că noi doi acordăm fără îndoială un sens diferit expresiei „poveste de iubire”… Dar nu, nu sunt legată momentan de nimeni, nicl superficial, nici profund…

— Aşa gândeam şi eu. Când o femeie este îndrăgostită şi totul merge bine, ea se trădează printr-o sută de maniere diferite. Surâde fărăa-şi da seama, este foarte veselă, foarte sigură de ea. Are o strălucire particulară. Nimeni nu va reuşi în încercarea de a o seduce, pentru că este atât de total absorbită de bărbatul pe care îl iubeşte, încât ceilalţi sunt simple umbre.

— Şi dacă nu totul merge bine?

— A, când iubirea ei este fără răspuns, semnele sunt exact contrarii. Aici apare un rid iar aici o uşoară coborâre, spuse el atingându-i pe rând fruntea şi colţurile buzelor. Ea îşi luă o mină foarte veselă, dar care nu era decât o faţadă. Privirea îi era stinsă şi nu simţea niciun elan. Dacă ar fi să răspundă avansurilor altor bărbaţi ar fi numai pentru a-l face gelos pe cel pe care îl iubeşte sau pentru a se sugestiona că nu îl pasă de el.

— Mă faceţi să cred că sunteţi un expert în psihologie feminină, domnule.

— Vă rog, mă numesc Yves. Ce-ar fi să mă numiţi astfel… şi să-mi permiteţi să vă spun Jane?

— Foarte bine. Sunteţi un expert… Yves?

— Nu aş vrea să-mi dau acest titlu. Niciun bărbat nu poate

pretinde, că înţelege toate misterele sufletului feminin. Dar am ceva experienţă, declară el cu privirea strălucitoare.

Jane avu o idee subită şi întrebă direct:

— Sunteţi căsătorit?

— Vai de mine, nu! răspunse el imediat. Fireşte, până la urmă mă voi căsători: trebuie să am un fiu căruia să-i transmit moştenirea şi numele. Şi din nefericire vine un timp când îţi simţi puterile slăbind. Dar, pentru moment, prefer să fiu liber, în ceea ce vă priveşte, draga mea Jane, sper că nu intenţionaţi să vă supuneţi plicticoaselor restricţii ale unei căsătorii? Tinerele englezoaice sunt mult mai libere decât fetele din bunele familii franceze. Să nu-mi spuneţi că vreţi deja să vă aşezaţi şi să deveniţi nevastă şi mamă? Ce vârstă aveţi?

— Nouăsprezece ani. Nu, încă nu am intenţia să mă mărit. De abia mi-am cucerit libertatea. Dar este oare o realitate, acum când David începe să mă trateze ca pe un fel de sclavă? îşi spuse ea.

— Fără îndoială, spuse Yves, v-aţi terminat educaţia într-un pension pentru tinerele fete din lumea bună.

Jane îl studie zăpăcită.

— Cerule, nu sunt fată de milionar! Muncesc de aproape trei ani. Părinţii mei au murit, dar chiar dacă ar fi trăit, ar fi trebuit să-mi câştig existenţa.

— Nu înţeleg, spuse el ridicând uşor sprâncenele. Spuneaţi că v-aţi cucerit recent libertatea.

— Vedeţi dumneavoastră, slujba mea, înainte de a veni la Londra, nu mi-a plăcut niciodată, şi locuiam la nişte rude cu care nu mă înţelegeam prea bine. Acum împart un apartament cu o altă tânără şi viaţa îmi pare mai frumoasă. Şi dumneavoastră? Cu ce vă ocupaţi?

— Profit de viaţă, spuse el surâzând. Vă este foame? Ce-ar fi să dejunăm? Am reţinut o masă în speranţa că veţi fi liberă.

— Totuşi, trebuie să faceţi şi altceva decât de a profita de viaţă. Insistă ea după ce el porni din nou maşina. Ce gen de muncă faceţi?

— Eu nu muncesc. Posed venituri suficiente pentru a mă consacra numai căutării plăcerii, spuse el nonşalant.

— Dar nu este teribil de plicticos?

— Cum ar putea plăcerea să fie plicticoasă?

— Aş fi crezut că după un oarecare timp, plăcerea, fără nimic altceva, ar trebui să devină plictisitoare. Ar trebui totuşi să avem un mobil serios în viaţă.

— Dar am destule, replică el cu vivacitate. Crescătoria de cal şi Iahtul meu prezintă pentru mine un Interes foarte serios.

După dejun, el merseră într-un mare magazin de lux. Yves ceru lui Jane să aleagă un pull-over din caşmir pentru sora lui şi cumpără celor două nepoţele ale lui un serviciu de ceai pentru păpuşi dintr-un delicat porţelan.

Era trecut de ora patru când o duse acasă. Câteva minute după întoarcerea lui Jane, un comisionar aduse o mare cutie de carton. Aceasta conţinea câteva dintre toaletele pe care David le reţinuse în ziua precedentă, inclusiv o rochie de muselină neagră. Tânără fată avusese Intenţia de A o ruga pe Heather să îi împrumute o rochie, dar acum ea posedă exact pe cea care convenea întâlnirll din această seară cu Yves. Ea o ş. gata pe umeraş şi se duse să facă o bale prelungită.

Heather se întoarse târziu. Jane era deja îmbrăcată când o auzi urcând scările. Ea se grăbi să îl deschidă. Heather emise un lung fluierat admirativ.

— Nu e rău deloc! spuse ea. Vă lipseşte o broşă mare undeva… poate pe centură. Aşteptaţi un pic. Cred că am exact ce vă trebuie. Mă duc să caut.

Ea reveni după o clipă cu o bijuterie sclipitoare din pietre de culoarea topazului.

— Vă place? Este de la Christlan Dior. Am primit-o cadou de Crăciun.

— Minunată… dar dacă o pierd?

— Imposibil: are o închizătoare de siguranţă.

Purtaţi-o! Are un efect senzaţional pe culoarea neagră. Unde vă duce David?

— Mă duc la „La Ronde”. Heather, aţi auzit vorbindu-se vreodată de un francez numit Yves Saint-Cyi?

— Toată lumea îl cunoaşte.

— Eu nu. Ce ştiţi despre el?

— Mai ales ceea ce am citit în cronicile mondene. Este un play-boy internaţional… îşi petrece iar la Saint-Moritz şi vară pe Riviera. Între timp se plimbă prin Roma, New York sau Paris, în funcţie de capriciile pe care le are. De ce mă întrebi?

— L-am întâlnit astăzi. Eram cu David.

— A, da. David a fotografiat în primăvara anului trecut castelul lui Saint-Cyr. Am auzit că Yves a făcut o curte spectaculoasă modelelor

lui. Fără îndoială că ele au fost încântate… dar nu şi David. Îl cunoaşteţi pe englezi: chiar dacă sunt fustangii redutabili, detestă ca un străin să calce pe cioburile lăsate de ei, spuse Heather înălţând expresiv din umeri.

— Cinez în această seară cu Yves, anunţă Jane.

— Cum? Cred că nu vorbiţi serios!

Jane aruncă o privire ceasului de perete.

— Va ajunge aici în zece minute.

— Dar, Jane, protestă Heather, este imposibil!

— Dar de ce?

— Pentru că David va fi foarte furios.

— Nu îl aparţin lui David. El n-are niciun amestec în asta. Şi deja am dejunat cu Yves. Îmi place.

Heather avu o clipă respiraţia tăiată.

— Bun, zise ea în sfârşit, presupun că eu nu vă pot împiedicia. Dar sincer, vă găsesc puţin nebună. Dacă David va afla, va fi ca turbat. Şi, lăsându-l deoparte pe David, cum aţi putea fi sigură că vă veţi descurca cu Yves? Dacă se aruncă subit asupra dumneavoastră?

— Este un risc pe care îndrăznesc să-l iau. Nu îfnt faceţi morală, Heather… Nu sunt chiar o puştoaică, ştiţi? De altfel cred că Yves este prea civilizat pentru a se arunca peste mine. O, cred că el este, adăugă ea fugind spre fereastră. Da, este chiar el. Cobor în întâmpinarea lui. Bună seara, Heather. Nu fiţi îngrijorată: nu voi păţi nimic grav.

Ea îmbrăcă mantoul de mătase neagră pe care i-l alesese David şi ieşi în grabă.

Două ore mal târziu, Yves o strângea în braţe pe Jane şi îi murmură:

— Ştiţi că sunteţi cea mai drăguţă femele de aici? Toţi bărbaţii vă privesc şi ar vrea să fie în locul meu.

— Mă îndoiesc, spuse ea pe un ton Ironic. Dar femeile poate că ar dori să-mi ia locul, adăugă ea cu o mutriţă dezgustată.

Ea remarcase cinând că aproape toate celelalte femei erau cu bărbaţi suficienţi de în vârstă pentru a le fi taţi, sau chiar bunici. Puţinii bărbaţi tineri prezenţi purtau păr lung, aveau chipuri fade, voci ascuţite şi leneşe şi maniere blazate.

Aproape dansând pe loc în braţele lui Yves, ea realiză deodată că ar fi preferat să fie în altă parte. Se aşteptase să se amuze dar acum se simţea deprimată, dezamăgită. Era prea multă lume, prea mult zgomot

şi aer închis. Chiar şi şampania pe care o comandase Yves avusese gustul unui cidru rău; îi făcuse poftă de un pahar mare de oranjadă. Oriunde privea, ea descoperea un oribil bătrân care îşi fuma trabucul, în timp ce mângâia braţul unei fete cu mult mai tânără. Jane se simţea înjosită prin simpla ei prezenţă într-un astfel de loc. Fu fericită când, un pic înainte de miezul nopţii, Yves îi propuse să o conducă acasă. Când ieşiră în stradă, ea strigă:

— O, ce minunat e să respiri din nou aer proaspăt! Am putea să mergem pe jos o bucată din drum?

— Da. Bineînţeles. Dar riscaţi să stricaţi aceste drăguţe sandale. A plouat.

— Este adevărat, aprobă ea. În orice caz, nu vreau să ajung prea târziu.

Portarul chemă un taxi şi Yves o ajută pe Jane să urce.

— Mi-e teamă că această seară nu a fost prea reuşită, spuse el luându-i mâna.

Ea îşi stăpâni dorinţa de a se elibera şi de a se îndepărta.

— Cred că nu sunt genul de fată pe care s-o duci într-un local de noapte. Îmi pare rău, Yves.

— Eu ar trebui să vă prezint scuze. Data viitoare voi găsi ceva mai interesant.

Spre surprinderea lui Jane, el îi lăsă mâna şi îşi aprinse o ţigară. La lumina brichetei, ea îl văzu zâmbind.

Când taxiul se opri, el sări şi o ajută să coboare. Dar nu plăti cursa. Deschise uşa de la intrare, dădu cheile lui Jane şi spuse:

— Din nefericire mâine sunt ocupat. Aş putea să vă telefonez poimâine?

— Bineînţeles. Şi mulţumesc, Yves.

Ea îl întinse o mână pe care el o strânse scurt.

Când ea Intră în apartament, văzu lumină în camera de zi şi fu surprinsă: Heather o anunţase că, se va culca devreme. Ea deschise uşa zicând:

— Încă eşti trează?

Dar nu Heather fu aceea care părăsi fotoliul de lângă cămin, ci David. Jane întrebă:

— Ce faceţi aici? Unde este Heather? Ce se întâmplă?

— Heather este în pat de două ore. Închideţi vă rog uşa pentru că vocile noastre să nu o deranjeze.

Nici vocea lui David şi nici expresia chipului său nu sugerau mânia. Totuşi, Jane simţi nevoia să traverseze holul în fugă şi să se închidă în camera ei.

— Luaţi loc, spuse David arătându-i celălalt fotoliu şi aşteptând ca ea să se instaleze pentru a se reaşeza. Deci? întrebă el apoi, calm.

— De-deci, ce? spuse ea cu vocea puţin tremurândă.

— Ce aveţi de spus în apărarea dumneavoastră?

— Nu înţeleg, spuse ea cu gura uscată.

Pe acelaşi ton amabil, David explică:

— V-am spus ieri că Yves Saint-Cyr nu este o relaţie recomandabilă pentru dumneavoastră. În această după-amiază v-am văzut în compania lui. Cred că am înţeles că în această seară aţi fost din nou cu el. Aceasta merită o explicaţie, nu credeţi?

Jane făcu apel la toate forţele sale…

— Într-adevăr? Nu văd pentru ce? Nu mai sunt un copil, ştiţi? Am o vârstă suficientă pentru a-l putea judeca singură pe oameni. Yves îmi place. De ce nu aş ieşi cu el? Pentru că mă sfătuiţi să nu o fac?

Ea îi văzu ochii îngustându-se.

— Exact, spuse el, cu vocea mai dură. Este aproape miezul nopţii, veţi reuşi probabil să adormiţi la ora unu. Iar eu vreau să fiţi la studio fix la ora nouă. Aveţi deci numai şase ore înainte de a fi obligată să vă treziţi. După părerea dumneavoastră, cam cum veţi arăta mâine? Credeţi că veţi fi proaspătă, în formă?

Ea dădu înapoi în faţa tonului său sarcastic.

— O singură noapte pierdută nu mă va ucide.

— Problema nu este aici, spuse el pe un ton glacial. Atât timp cât eu mă voi ocupa de cariera dumneavoastră veţi face ceea ce vă spun eu… fără discuţie. Dacă nu, totul s-a sfârşit. Veţi putea alege între a vă reîntoarce la Starmouth sau a încerca să vă descurpaţi aici singură. Dar vă avertizez de pe acum că a face turul localurilor de noapte cu tipl de teapa lui Saint-Cyr poate să vă ruineze cariera înainte ca aceasta să fi început. Mergeţi la culcare şi reflectaţi. Sau veţi face ceea ce eu vă voi spune… sau mă voi dezinteresa de dumneavoastră. Noapte bună.

Câteva minute după plecarea lui David, Heather intră în încăpere. Era în rochie de cameră şi-şi înnodase părul într-o voaletă.

— Sunt absolut dezolată, Jane, dar David m-a forţat să-i spun cu cine aţi ieşit. V-a făcut o scenă? întrebă ea cu nelinişte.

— Da, răspunse Jane cu o voce tot tremurândă. Dar nu este vina

dumneavoastră, Heather.

— Haide, nu vă lăsaţi doborâtă. David poate fi diabolic, când este mânios. Dar face mai mult zgomot decât rău. Mâine, fără îndoială, va fi din nou drăguţ cu dumneavoastră.

Cu toate acestea, Jane avea încă o stare nervoasă când ajunse la studio cu Heather, a doua zi dimineaţă.

— O, deja este aici, spuse Heather constatând că uşa nu era închisă cu cheia.

Ea intră prima în micul birou de recepţie şi îi desemnă una dintre cele trei uşi.

— Mergeţi. Nu vă va mânca.

Studioul era o vastă încăpere cu o extremitate ocupată de o estradă şi cealaltă de un asortiment heteroclit de aparate şi accesorii. Jane remarcă un fotoliu basculant, un negru veneţian şi o pereche de schiuri nautirce. Cabluri şi fire electrice şerpuiau pe podea, şi o întreagă baterie de proiectoare era suspendată de plafon.

În timp ce privea în jurul ei, David ieşi din camera obscură şi închise uşa.

— Bună ziua, spuse el, coborându-şi mânecile cămăşii şi punându-şi butonii la manşete.

— Bună ziua, răspunse Jane.

El se îndreptă spre biroul mare care ocupa un colţ al studioului şi cercetă mai multe sertare. Când el găsi dosarul pe care îl căuta, se aşeză într-un fotoliu turnant şi întinse mâna spre un pachet de ţigări.

Jane îi lungi buzele şi se apropie.

— David, vă cer iertare, spuse ea umil. M-am… m-am purtat foarte nepoliticos cu dumneavoastră, ieri seară. Nu se va mai întâmpla, v-o promit. Dacă îmi mai acordaţi o şansă, voi face tot ce doriţi.

O clipă, ea crezu că el are de gând să-i Ignore scuzele şi roşi de umilinţă. Dar el aşeză dosarul, se sprijii de spătarul fotoliului şi o studie. După ce rezistă timp de treizeci de secunde privirii lui critice, Jane îşi simţi obrajii în flăcări. Dar ea reuşi să-i înfrunte privirea.

— Foarte bine, spuse el în sfârşit. Vom uita ce s-a întâmplat. Aşezaţi-vă şi destindeţi-vă. Vă voi explica ce trebuie să facem.

În acest moment, doi tineri cam de vârsta Jane-i intrară în studio. David îi prezentă: Pete şi Sam, asistenţii lui. Sam dispăru în camera obscură şi David îi spuse lui Pete să instaleze câteva ecrane pe estradă.

— În această dimineaţă vă voi face câteva fotografii. Vom merge apoi împreună la agentul dumneavoastră, explică el. Dar veţi avea mai puţine dificultăţi decât marea majoritate a debutantelor în că în această după-amiază vă voi folosi pentru o comandă a uneia dintre cele mai importante reviste. Imediat după ce fotografiile vor fi apărut, veţi fi căutată pretutindeni.

— Nu voi lucra numai pentru dumneavoastră?

— Nu, vă voi utiliza mult, dar nu exclusiv. De aceea vă trebuie vin agent. Gata, Pete? Să începem.

În acea seară, Yves îi telefonă pentru a-i cere să dejuneze cu el a doua zi.

— Regret, Yves, este imposibil. Nu, nică pentru cină.

— Atunci, poate poimâine. Întâmplător nu este necesar să mă întorc la Paris la fel de devreme precum credeam. Mai rămân trei zile.

— Îmi pare rău, repetă ea. Sunt ocupată toată săptămâna.

Yves păstră un moment de linişte înainte de a întreba:

— Vreţi să spuneţi că nu doriţi să mă vedeţi?

— Bineînţeles că nu. Eu… îmi sunteţi foarte simpatic, bâigui ea. Dar nu am nicio clipă, liberă Yves. Poate data viitoare când veţi fi la Londra…

— Da, cred că înţeleg… Ei bine, aşa cum sugeraţi, nu ne spunem adio… ci numai la revedere.

Înainte ca ea să fi putut răspunde, el închise telefonul.

A doua zi dimineaţă, foarte devreme, două duzini de trandafiri albi sosiră la apartament. Nicio carte de vizită nu-i acompania, dar ei nu puteau fi trimişi decât de Yves. Aranjându-i într-o vază, Jane avu certitudinea că nu-l va mai revedea pe francez. Câteva săptămâni mai târziu, Jane avea prima ei întâlnire în străinătate: patruzeci şi opt de ore la Amsterdam pentru un articol intitulat „Un voiaj de nuntă”. David trebuia să facă fotografiile şi ei vor fi acompaniaţi de prezentatoarea de modă a revistei şi de manechinul masculin care fusese ales pentru a încarna pe tânărul mire.

— Să nu vă imaginaţi că totul va fi roz, o avertiză Heather. O să aveţi mult noroc dacă o să găsiţi timp să respiraţi…

Era în ajunul plecării şi Jane îşi pregătea valiza.

— Da, ştiu… dar să ni încântată. Este pentru prima dată când călătoresc cu avionul şi voi găsi cumva modalitatea de a mai vedea câte ceva.

— În locul dumneavoastră, nu aş conta pe asta.

Totuşi, Jane merse la culcare cu inima-l bătând de speranţă şi ea îl aşteptă cu nerăbdare pe David în prag, când el veni să o ia a doua zi.

— Sper că v-aţi culcat devreme ieri seară. Următoarele două zile vor fi cu siguranţă foarte obositoare, îi spuse el când ea i se aşeză alături.

— Da… dar nu am dormit prea bine, îi mărturisi ea zâmbind. Este nostim că prima mea călătorie profesională în străinătate să fie chiar la Amsterdam, nu găsiţi? Când făceam economii la mucurile de luminări la hotelul Coroanei, n-aş fi crezut niciodată că voi fi plătită într-o zi pentru a merge în Olanda.

— Să nu credeţi că va fi o excursie de plăcere, spuse David ironic. Îmi este teamă că nu vom avea nicio clipă de răgaz…

— Şi Heather m-a avertizat… dar asta nu mă împiedică să fiu fericită, ripostă Jane cu veselie. Cât timp durează călătoria?

— Numai o oră. Dar vom începe munca înainte chiar de a ne lua zborul. Lena vrea o fotografie a „startului”.

— Ce-mi puteţi spune despre ea? întrebă Jane

Era pentru prima dată că ea lucra pentru „Moda”, dar David cunoştea toată lumea din acest mediu.

— Lena? este foarte competentă, răspunse el sec.

Dar când îşi întâlniră la aeroport tovarăşii de călătore, Jane avu impresia că David o întâmpina pe eleganta d-nă Harris cu mai mult decât simplă prietenie. Nici cronicara de modă nu îşi ascundea sentimentele pentru el.

Tânărul „mire” era un băiat blond, înalt, cu numele Neal Eversham, căruia Jane îi văzuse deja câteva fotografii în diferite reviste. După ce prezentările au fost făcute, d-ra Harris o luă pe Jane şi o puse să îmbrace un deux-pièces din jerseu de mătase, completat de o fermecătoare pălărie din petale de flori.

Jane şi Neal, aşezaţi faţă în faţă la o masă de restaurant, se priveau în ochi; ei se ţinură de mină în timp ce li se controlau paşapoartele; pozară surâzând şi agitându-şi mâinile pe pasareia avionului.

Jane de abia avu apoi timp să îşi îmbrace costumul de călătorie.

În avion nimeri pe locul de lângă Neal; David şi Lena Harris erau instalaţi în spatele lor.

— Ascultaţi, nu vreau să vă par neciopllt, dor m-am culcat târziu

şi aş dori mult să dorm prisfkfe îl declară cu sinceritate Neal după ce decolarit

— Daţi-l drumul, nu vă voi purta pică, îl asigură Jane.

Dorea să privească prin hublou şi să vadă pământul îndepărtându-se. După foarte puţin timp erau deja deasupra mării. În spatele ei, Jane îl auzea pe David şi Lena discutând; se întrebă dacă el mai călătoriseră împreună şi dacă între el exista şi o legătură particulară pe lângă cea profesională.

Neal se trezi cu câteva minute înainte aterizării pe aeroportul din Schipol.

— Îmi cer scuze, dar eram zdrobit de oboseală, îşi ceru el Iertare. Aseară, unul dintre prietenii mei îşi „îngropa" viaţa de burlac. Se însoară chiar în această după-amiază. Amuzant, nu? spuse el zâmbind. Sper că este într-o formă mal bună decât a mea. Nu cred că o adevărată tânără mireasă ar aprecia să-şi vadă mirele adormind în timpul călătoriei de nuntă.

— Nici eu nu cred, răspunse râzând Jane. Sunteţi căsătorit, domnule Eversham?

— Niciun pericol! îmi vine deja greu să câştig destul pentru mine singur. Nu aş putea gândi la o căsătorie înainte de a-mi obţine diploma.

— Diploma? repetă Jane perplexă.

— Vreau să devin veterinar. Fac meseria de manechin pentru a câştiga puţini bani.

Două ore mai târziu, după ce dejunară la hotel, ei îşi începură serios munca. Când se făcu ora şase, ei fuseseră la grandiosul Rijksmuseum pentru a poza în faţa faimosului „Rond de noapte" al lui Rembrandt; vizitaseră un atelier de tăiat diamante, ale cărei vitrine conţineau bijuterii scânteietoare; se aşezaseră pe terasa unei cafenele situată pe largul Damrak, plin de animaţie şi se plimbaseră pe mai multe mici străduţe liniştite, mărginite de arbori. Unii trecători se opreau pentru a-i privi pe Jane şi pe Neal aşezaţi pe parapetul unui mic pod în forma spatelui unui măgar sau mergând ţinându-se de mână de-a lungul unui cheu pavat; Dar Jane era deja obişnuită cu spectatorii; ei nu o mai jenau.

— Bun. O oră pauză, decise David, părăsind un magazin de antichităţi unde o fotografiase pe Jane prin vitrină. Apoi vom merge la hotelul Amstel şi la „Cinci muşte".

Întors la hotel, el o luă pe Lena la bar. Jane şi Neal urcară în camera lor, trebuind să se pregătească pentru lucrul din acea seară.

Ieşind din sala de baie, Jane găsi pe o masă, lângă fereastră, sandvişuri şi cafea. Întrebându-se cine dintre David sau Neal le comandase, ea decise să se odihnească zece minute.

Când coborî, machiată proaspăt, îmbrăcată într-o rochie de cocktail din mătase sălbatică turcoaz, Neal era deja împreună cu cei doi. Văzând-o pe Jane, el spuse surâzând:

— Încep să-mi spun că mi-ar plăcea cu adevărat să fiu tânărul mire.

Dar David nu făcu niciun comentariu şi Lena Harris, care se schimbase şi ea, o privi rece şi critic.

Pentru început merseră la restaurantul „Cinci muşte" şi se duseră apoi la cel mai luxos hotel din oraş, unde ghirlande de lămpf colorate mărgineau terasele ce dominau apa Amstel-ului.

Lena o ajută pe Jane să îmbrace o rochie de bal din muselină de culoarea ambrei şi îi dădu pandantivele şi broşa din topaz pe care le alesese pentru a-i completa toaleta. Între ele nu avu loc nicio comunicare ca de la femeie la femeie şi tânăra fată găsi că Lena avea ceva artificial şi dur în comportare. Oare chiar îl atrăgea pe David?

Lena voia o poză care să pună în valoare liniile fluide ale rochiei şi care să fie în acelaşi timp suficient de romantică pentru a ilustra tema articolului. David sugeră lui Jane să se aşeze pe unul dintre şezlongurile garnisite cu pernuţe, de pe terasă; Neal, aplecat spre ea, o va ţine de mână.

Trecu un timp până când David fu mulţumit de iluminare. Lena spuse atunci:

— Cred că fotografia ar ieşi mai bună dacă el ar îmbrăţişa-o.

— Şi eu cred, spuse Neal, depunând un uşor sărut pe buzele lui Jane. Este mai bine astfel? întrebă el îndreptându-se.

Jane avu un moment impresia că trăsăturile lui David îngheţară o clipă. Dar probabil că fusese un efect al imaginaţiei ei: el dădu din cap şi declară pe un ton neutru:

— Foarte. Bine. Păstraţi poziţia dacă doriţi.

— Cu plăcere., dacă Jane nu vede vreun inconvenient. De această dată, Neal o sărută conştiincios.

Cu obrajii în flăcări, Jane se întrebă apoi dacă ceilalţi realizaseră că de fapt sărutul nu fusese deloc simulat. Ea frisona încetişor.

David mai făcu o serie de fotografii în alte locuri ale hotelului şi ziua de muncă fu în sfârşit terminată.

— Aveţi un aer obosit, Jane. Mai bine v-aţi culca devreme: mâine vom avea din nou o zi încărcată. Neal, vreţi s-o conduceţi la hotel? spuse Lena, în timp ce David discuta cu directorul.

— Bineînţeles, pe mâine.

Neal o prinse de braţ pe Jane şi o ajută să traverseze.

— Am vaga bănuială că d-ra Harris dorea să se debaraseze de noi, murmură el. Oricum, eu nu văd în aceasta niciun inconvenient. Ce ar fi să ne întoarcem la „Cinci muşte”?

— Oh, Neal, mă simt cu adevărat obosită.

— Dar nu aţi mai mâncat nimic de la prânz. Probabil că sunteţi moartă de foame, ca şi mine de altfel.

Deci David fusese cel care comandase sandvişurile, îşi spuse Jane.

— Nu, pur şi simplu îmi este somn, îl asigură ea pe Neal.

Acesta o instală într-un taxi şi dădu şoferului adresa.

— Sunteţi supărată pe mine din cauza acelui sărut? întrebă el.

— Deloc. Dar nu mă simt sociabilă în această seară. Duceţi-vă singur. Poate că veţi întâlni o superbă olandeză.

— Am întâlnit deja o superbă englezoaică. Dar dacă sunteţi cu adevărat obosită, nu mai discutăm. Rămâne pentru mâine seară.

— Poate.

Jane se întrebă dacă Lena şi David cinau împreună. Simţi deodată nevoia de a se găsi în Londra…

Ajunsă în camera ei, ea îşi aranjă cu grijă rochia de culoarea ambrei, se demachie, îşi pieptănă părul şi îmbrăcă o rochie de casă. Era aşezată lângă fereastră de o jumătate de oră şi se pregătea să intre în pat când cineva bătu la uşă.

— Pot să vă deranjez o clipă, Jane?

Era vocea lui David. Ea se ridică dintr-un salt şi fugi să-l deschidă.

Văzând-o în rochie de casă, el întrebă:

— Eraţi în pat? îmi cer scuze. Văzând lumină, am presupus că încă nu v-aţi culcat.

— Nu. Priveam pe fereastră.

— Lena mi-a spus că vă durea capul. Aţi luat vreun medicament?

— Ah, într-adevăr? Mi-a trecut acum, mulţumesc.

— Aţi cinat?

Ea îşi scutură capul.

— Neal voia să mă ducă la „Cinci muşte”, dar m-am gândit că poate veţi fi c’ontrariat dacă ne vom întoarce târziu. Şi nu îmi era chiar foarte tare foame.

— Trebuie să mâncaţi ceva. Merg într-un restaurant indonezian foarte apropiat. Îmbrăcaţi o rochie şi însoţiţi-mă. Dacă ideea unui „riistaffel” vă sperie, veţi comanda o omletă. Vă aştept pe hol, spuse el închizând uşa.

În patru minute, Jane îmbrăcă o fustă, un pull-over, o pereche de pantofi cu tocul plat şi se rujă. Îşi îmbrăcă mantoul, îşi luă poşeta şi ieşi din cameră. Când ajunse în hol, David discuta cu funcţionarul de la recepţie. El auzi deschizându-se uşile ascensorului şi se întoarse pentru a-l surâde. Jane simţi un fior străbătând-o. Când el o privea astfel…

— Unde este domnişoara Harris? întrebă ea, ajunsă în stradă.

— Ea a decis să facă o vizită unor prieteni.

Restaurantul era situat pe o străduţă întunecată, între două antrepozite. O firmă luminoasă clipea deasupra intrării înguste.

Dar, în interior, lămpi în formă de dragoni auriţi luminau mesele imaculate şi pereţii tapetaţi cu mătase de culoare verde-bronz. Un mic servitor indonezian cu chip asiatic îi conduse la o banchetă în unghi, izolată de masa vecină de un aranjament de plante tropicale. În sală nu mai erau decât alte două cupluri.

— Cât de mult m-am schimbat! Mă simt pe jumătate goală dacă nu sunt machiată, constată Jane cu ironie.

David o privi gânditor.

— Aţi fi putut cina cu Neal. Aveţi dreptul să vă destindeţi puţin.

— Prefer să fiu aici. Ce loc agreabil. Cum l-aţi descoperit?

— Mi l-au indicat câţiva prieteni. Bucătăria indoneziană este una dintre slăbiciunile mele.

Deci, ce gândiţi despre Amsterdam? Jane degusta un Ienupăr, parfumat cu tămâie.

— Nu seamănă cu un oraş mare… spuse ea lent. Nu este ca Londra. Probabil că există şi cartiere urâte, dar eu încă nu le-am văzut. S-ar spune că mai degrabă este un oraş de provincie. Mirosul mării se simte pretutindeni.

— Vă lipseşte marea?

— Da, câteodată. Dar nu Starmouth. Numai marea.

Riistaffel-ul lor sosi. În jurul unei piramide de orez erau dispuse o duzină de feluri mal mici conţinând pul, creveţi, crochete din came condimentată şi altele, pe care Jane nu putut să le recunoască. Anumite mâncăruri erau atât de Iuţi încât îl dădură lacrimile şi ea trebui să bea repede mal multe înghiţituri de bere rece. El terminară mare cu ananas proaspăt şi cafea. Jane şi-o reamintea pe Heather avertizând-o că acest voiaj va fi infernal. Dar în acest moment, se simţea în paradis. Avea sentimentul unei delicioase Intimităţi, găsindu-se cu David într-un oraş străin. Nu îşi vorbiseră mult, dar chiar şi tăcerea lor era Intimă.

În această seară, pentru prima dată după multe săptămâni, el o trata din nou ca pe o fiinţă umană şi nu ca pe o păpuşă animată.

Parcă prea devreme, el îşi termină ţigara şi ceru nota de plată. În stradă, Jane întrebă:

— Am mâncat prea copios pentru a putea adormi Imediat. Nu am putea merge până la Damrak?

Ea încercase să adopte un ton dezinvolt.

— Dacă vreţi…

Cu un urlet care îi făcu părul măciucă, o formă neagră se năpusti şi o lovi peste picioare. Ea tresări, îşi înăbuşi un strigăt şi se agăţă de David. Aproape de zid avu loc o luptă scurtă şi violentă, apoi pisicile se despărţiră luând-o la fugă.

— Vă… cer iertare, spuse Jane după un moment.

Inima i se zbătea nebună, dar nu cauza sperieturii. Ea realiză cu intensitate că braţele lui David o cuprinseseră; ele erau atât de strânse, încât păreau a o îmbrăţişa pasional.

Timp de câteva secunde, rămaseră nemişcaţi amândoi, dar uşa restaurantului se deschise şi câteva persoane ieşiră. Imediat David o lăsă pe Jane şi se îndepărtă. Dar, probabil, fuseseră văzuţi: când persoanele ajunseră la capătul străzii, Jane le auzi râzând şi schimbând remarci amuzate.

— Este în regulă acum? întrebă David cu blândeţe.

— Da… da, desigur.

Cu obrajii în flăcări, ea începu să meargă repede. David reacţionase mult mai repede decât ea. Oare îi văzuse el chipul în lumina ce se revărsa din restaurant? Ştia el că ea dorise să o sărute?

— S-a făcut frig şi în curând va fi ora unsprezece. Ar trebui să ne

întoarcem la hotel, spuse David.

Probabil că el îşi dăduse seama. De ce altfel ar vorbi pe tonul acesta brusc? Era jenat, iritat. Evident, ideea de a o săruta' nu-i trecuse prin minte. Va crede probabil că ea este genul de femeie care se lasă sărutată de oricine.

În timpul drumului de întoarcere, ea se simţi bolnavă de umilinţă. Cum de nu a putut să se controleze? Chiar dacă el nu i-a văzut chipul, probabil că l-a perceput abandonul, bătăile precipitate ale inimii. Ar fi trebuit să se îndepărteze imediat.

Când ajunseră la hotel, Neal tocmai cobora dintr-un taxi.

— Credeam că ar fi trebuit să fiţi în pat, Jane, spuse el surprins.

— M-am răzgândit.

Neal plăti cursa şi urcă împreună cu ei scările hotelului.

— Bem un pahar? propuse el.

— Eu nu. Noapte bună, Neal. Noapte bună, David. Mulţumesc pentru cină.

Fără a-i privi pe cei doi bărbaţi, Jane traversă holul de la intrare şi se angajă pe scări. A doua zi dimineaţă, ei se duseră cu un vaporaş în insula Marken: era o mică comunitate de pescari, unde oamenii încă purtau costumul tradiţional; fetiţele nu puteau fi deosebite de băieţi pentru că aceştia, până la vârsta de patru ani, purtau fustiţe şi păr lung.

— Ransome are un aer cam incomod în această dimineaţă, îi murmură Neal lui Jane la întoarcerea de pe insulă. S-a întâmplat ceva, ieri seară?

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea prudent.

— Păreaţi puţin zguduită, când v-aţi întors cu el aseară, spuse el ridicând din umeri. Mi-am spus că poate el s-a arătat prea îndrăzneţ şi că l-aţi pus la punct.

— Chiar deloc, declară ea pe un ton îngheţat.

— Nu adoptaţi tonul acesta, dulceaţa mea. S-ar fi putut întâmpla, nu? Mi s-a spus că el merge direct la ţintă.

— Şi dumneavoastră la fel, ripostă ea.

— Da, spuse el zâmbind, dar eu nu sunt un Casanova blazat. Doar un fiu de fermier. Când vă voi revedea, Jane? Oare veţi avea vreun moment de libertate săptămâna viitoare? Aţi vrea să-mi daţi numărul dumneavoastră de telefon?

— Dacă vreţi. Dar nu sunt prea des liberă. Îmi petrec majoritatea serilor pregătindu-mi întâlnirile de a doua zi.

— Trebuie totuşi să ieşiţi în câte o seară, din când în când. În orice caz, vă voi telefona.

În seara aceea, în timp ce avionul îl ducea la Londra, Jane întrebă neglijent:

— De ce spuneaţi că David este un Casanova blazat, Neal? Nu este atât de bătrân şi nu îmi face impresia unei… unei…

— Unei păsări de pradă? Poate că l-am calomniat. Dar când un tip depăşeşte treizeci de ani fără a avea nici nevdstă, nici copil, este în general sau pentru că nu este cu totul – normal, sau pentru că trăieşte numai pentru plăcerea lui. De ce acest interes? Sper că nu aveţi o mică slăbiciune pentru el.

— Nu, deloc… lucrez mult cu el şi atât, răspunse ea nonşalant.

Neal păru convins.

— Să-l uităm pe Ransome şi să vorbim despre noi.

Trei săptămâni mai târziu, Jane trebui să-şi refacă valizele pentru un alt voiaj, de data aceasta în insulele Bermude. De la întoarcerea ei din Amsterdam, ea ieşise o dată sau de două ori cu

Neal, dar pe David nu-l întâlnise nici la studio. Şi el mergea în Bermude. Dar vor-ţi şi alte manechine şi un director pentru a organiza totul; ea nu credea că ar putea fi împreună singuri nici măcar un minut

— Mă întreb dacă frumoasa Margot va fi şi ea în zonă, spuse Heather, în seara dinaintea plecării.

Ele erau aşezate pe un prosop de baie întins pe parchetul salonului. Jane era în bikini, Heather într-un costum de baie întreg. Amândouă purtau ochelari de soare pentru a se proteja de lumina puternică a lămpii cu ultraviolete cumpărată de Jane.

— Cine este Margot?

— Margot Chase. Ea a fost prima descoperire a lui David… şi singura la care a ţinut. Dar, pe atunci, el nu era atât de celebru şi Margot era o arivistă. Ea s-a căsătorit cu un milionar din Bermude, suficient de bătrân pentru a-i fi tată. Îmi imaginez că ea spera să devină destul de repede o văduvă veselă şi bogată.

— Ce oroare! spuse Jane cu un frison. Oare… David ţinea cu adevărat la ea?

— Şi încă cum! Când a aflat vestea-Margot era pe atunci la New York – era capabil să facă moarte de om. Nu sunt sigură că este complet vindecat. Dar ea îşi petrece, cred, aproape tot timpul în

S.U.A. şi probabil nu o veţi întâlni. Acum se numeşte Frensham.

Jane se ridică pentru a stinge lampa. Ea o utiliza în fiecare seară, de două săptămâni, şi pielea sa prinsese o caldă tentă aurie care îi punea şi mai mult în valoare părul său de aur pal.

— Când s-au întâmplat toate acestea? întrebă ea.

— O, acum aproximativ patru ani. Lucram de puţin timp pentru David. Din nefericire pentru Margot, bătrânul ei nu era atât de senil pe cât îi părea şi este încă bine în viaţă.

— Dar oare David ar putea continua să iubească o femeie capabilă de a se vinde?

— Nu am cum să ştiu, spuse gânditoare Heather. Nu cred că încetezi obligatoriu să iubeşti pe cineva care v-a jucat o farsă urâtă. Şi Margot nu era numai seducătoare: era o veritabilă magiciană. Nici chiar femeile nu puteau să-şi dezlipească privirile de pe ea. Singur Dumnezeu ştie de ce ea a ales să se lege de un oribil moşneag ramolit. Oricum, era pe punctul de a face avere. Dacă ea este în Bermude în acest moment, sigur va încerca să reînnoade legătura. Şi atunci, ar fi interesant de observat reacţiile lui David. După două zile, Jane, împreună cu celelalte două manechine, lucra pe terasa uneia dintre cele mai luxoase hoteluri, când un mic cabriolet sport argintiu sosi pe aleea de acces şi se opri în faţa peronului intrării principale.

— Pfâf! Ia priviţi! strigă Paula Carr, aşezată pe larga balustradă de piatră.

Linda şi Jane părăsiră dintr-un salt fotoliile instalate în umbra unei mari umbrele şi se aplecară aproape de Paula.

Conducătoarea maşinii părăsise deja volanul şi se debarasa de un fular de muselină albă. Ea îl aruncă peste pernele de piele albastru pal, îşi scutură părul negru lucios şi întinse mâna spre o geantă de plajă albă. Apoi se îndreptă încet spre peron. Era o femeie înaltă şi suplă, îmbrăcată cu un pantalon de mătase albă de o croială perfectă şi cu un jerseu din acelaşi material, foarte ajustat.

Ochii îi erau ascunşi de o pereche de ochelari negri, dar Jane o recunoscu imediat. Înainte de a părăsi Londra, ea răsfoise câteva numere vechi ale celor mai mari reviste. Femeia în alb era, fără nicio îndoială, Margot Frensham.

— MĂ ÎNTREB CINE POATE fi, şopti Llnda. Jane fi observa pe David. El se găsea puţin mai departe, pe terasă şi, la fel ca Paula şi Llnda, o privea pe Margot Frensham apropiindu-se. Dar expresia chipului său era Indescifrabilă.

Pe punctul de a Intra în hotel, Margot îl zări şi îşi schimbă direcţia.

— David, ce mal faceţi? Am aflat că sunteţi aici pentru câteva zile şi m-am Interesat unde vă pot găsi. O, David, cât este de minunat să vă revăd!

Ea vorbea cu o voce gravă, puţin răguşită. Lăsă să-i cadă geantă pe un fotoliu şi îi întinse mâinile lui David. Buzele sale roşii se întredeschiseră surâzând şi aplecă uşor capul pe o parte pentru a-l examina prin sticla fumurie a ochelarilor.

— Nu v-aţi schimbat deloc, spuse ea uşor.

— Bună ziua, Margot. Vă credeam în America, spuse el serios.

— Mi-aţi telefonat? Servitorii nu mi-au spus nimic. Da, mi-am petrecut un sejur în Florida. M-am întors de-abia Ieri seară… şi prima veste pe care am aflat-o a fost cea a prezenţei dumneavoastră aici. Cât timp veţi rămâne? Sunteţi tot în cursa contra-cronometru, ca altă dată? De fapt, nu contează. Trebuie totuşi să aveţi un pic de timp liber. Avem atâtea să ne spunem.

— Vom rămâne aici încă trei zile, dar ne rămân încă multe de făcut, spuse David alert.

El se întoarse spre tinerele manechine.

— Doamna Frensham a fost manechin ca şi voi, explică el. Permiteţi-mi să vi le prezint pe cele care v-au succedat, Margot.

Ea strânse mâna fiecăreia.

— Presupun că de-abia aveţi timp să respiraţi şi încă şi med puţin să vă amuzaţi, spuse ea cu simpatie. Ascultaţi, am o idee senzaţională. Sunteţi cu toţii liberi în această seară?

Paula şi Linda aprobară.

— O, minunat! Atunci trebuie să veniţi să cinaţi la „Orizonturi”, declară decisă Margot. Vom face o mică petrecere. Voi aduna trei dintre celibatarii noştri cei mai seducători şi veţi putea dansa sau înota, în timp ce David şi cu mine vom vorbi despre frumoasele vremuri de altă dată.

— Senzaţional! făcu Paula cu entuziasm. Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră, doamnă Frensham.

— O, vă rog spuneţi-mi Margot, ca toată lumea. Şi nu este deloc drăguţ. Voi fi încântată. Nu puteţi să părăsiţi cu adevărat insulele Bermude fără a fi avut măcar câteva ore de destindere şi plăcere… Nu sunteţi de acord, David? Şi acum, trebuie să plec pentru a începe

organizarea. Pe diseară, tuturor… în jurul orei opt. La revedere.

Ei o priviră îndepărtându-se cu un pas rapid. Pe peron, ea se întoarse pentru a le face un semn cu mâna. Câteva secunde mai târziu, cabrioletul argintiu se îndepărta de-a lungul aleii într-un vârtej de praf.

— „Orizonturile”… ce nume frumos pentru o casă, spuse Linda şi cât este de amabil să dea o recepţie special pentru noi, acum când abia s-a întors din vacanţă. Este măritată cu vreun mare zeu, David?

Jane fu aceea care se strâmba penibil auzind întrebarea. David rămase impasibil.

— Da, răspunse el scurt. Haideţi, fetelor, la treabă, şi repede.

— Ah, ce minunat ar fi să te bronzeze! tot anul sub acest minunat soare, spuse Paula visătoare. Mi-ar plăcea să rămân aici. Poate că îmi voi pune bateria de tunuri în poziţie de luptă împotriva unul dintre aceşti celibatari senzaţionali. M-ar aranja foarte bine o casă la ţărmul mării şi o trupă de servitori ca să mă slujească.

— Până atunci, nu uitaţi, trebuie să lucraţi. În vocea lui David se simţea acum o nuanţă acerbă, iar linia buzelor lui reflecta duritate.

O, David, totuşi nu puteţi să o iubiţi încă. Nu după tot ce v-a făcut. Şi nu după ce au trecut patru ani, gândi Jane, bolnavă de durere.

Erau deja mai multe maşini parcate pe aleea carosabilă, când, în acea seară, Jane şi tovarăşii ei ajunseră la „Orizonturi”.

Se înnopta, şi vasta proprietate era toată luminată. Şi în grădină, proiectoare abil disimulate aruncau jeturi de lumină pe vegetaţia luxuriantă. Efectul produs era magnific dar, în acelaşi timp, puţin teatral, ca un decor de cinema.

Uşa de la intrare se deschidea în centrul unei vaste terase cu coloane, care părea a înconjura întreaga casă şi formă un fel de balcon primului etaj. Pe alocuri, balustrada din piatră era invadată de plante agăţătoare, care se căţărau de-a lungul coloanelor. O cameristă aşteptă tinerele fete, pentru a le lua mantourile, când intrară în vestibulul spaţios cu pardoseală din marmoră neagră lucioasă. O scară largă îşi derulă curba armonioasă. Lustre de cristal străluceau luminând puternic.

Pereţii erau tapetaţi cu o mătase aurie şi două console de lemn aurit suportau vaze enorme de alabastru debordând de trandafiri galbeni.

Un majordom indigen apăru şi îl conduse pe un culoar până într-un vast salon, unde se găseau deja bărbaţi şi femei în ţinută de

seară. Şi aici, pereţii erau tapetaţi cu mătase, dar cu o mătase strălucitoare Thai, de culoarea jadului verde şi peste tot era plin de flori.

Când cele trei manechine Intrară în încăpere, zgomotul vocilor amestecate se atenuă, iar gazda lor avansă pentru a le întâmpina.

În această seară purta o rochie foarte simplă de un alb mat, fără mâneci şi cu guler rulat. O magnifică broşă îi sclipea pe umărul stâng şi pe braţ purta o brăţară din aceleaşi pietre preţioase. Dar ceea ce îi atrase atenţia lui Jane nu fură pietrele ei preţioase, ci ochii săi. Erau efectiv primii ochi cu adevărat verzi pe care îl văzuse vreodată. Nu numai că posedau această culoare rară şi fascinantă, dar erau şi însoţiţi de gene negre, lungi, naturale.

— Ah, iată-vă în sfârşit. Toată lumea moare de nerăbdare să vă cunoască, dar veniţi mai întâi să beţi ceva. Sunteţi toate proaspete şi fermecătoare, dar sunt sigură că aveţi nevoie de un întăritor înainte de a începe să circulaţi. Îl cunosc prea bine pe acest negustor de sclavi, care este David.

Şi Margot îi surâse acestuia, tachinându-l.

După cinci minute, Jane conversa despre schiul nautic cu un bărbat tânăr, bronzat, în smoking alb, care se numea Guy Anstey. Tovarăşele ei îşi găsiseră de asemenea parteneri. Margot şi David erau undeva în celălalt capăt al salonului.

Curioasă să cunoască bărbatul pentru care Margot îl părăsise pe David, Jane întrebă:

— Care dintre aceşti domni este dl. Frensham?

— Tipul acela bătrân de acolo, lângă femeia în roşu, răspunse Guy gesticulând cu mâna în care ţinea paharul.

Jane zări o femeie înaltă într-o rochie de mătase culoarea flăcărilor, care se întreţinea cu un omuleţ gras, cu craniul chel şi lucios. Ea constată cu oroare că era nu numai bătrân, dar şi respingător. O guşă flască îi atârna pe guler şi posedă o enormă burtă proeminentă. Într-una din mâini ţinea un pahar de coniac, în cealaltă un trabuc; ele erau netede şi presărate cu gropiţe, manichiurate cu grijă. Seamănă cu o mare lipitoare roză, umflată de excesul unei vieţi facile, gândi Jane, scârbită.

Probabil că ea arăta cât e de dezgustată.

— Frumoasă şi bestia, nu-i aşa? îi şopti Guy la ureche.

Jane se făcu că nu a auzit. Acum că îl văzuse pe Lucas Frensham,

era mal convinsă decât niciodată că niciun bărbat – şi mai ales unul de valoarea lui David – nu ar fi putut continua să iubească o femeie care se comportase de maniera lui Margot.

Dar, mal târziu, în timp ce dans cu Guy pe terasa luminată dinspre mare, din spatele casei, ea îi văzu pe Margot şi pe David coborând treptele ce duceau în grădină şi dispărând.

Din nou, o tortură incertitudinea. Margot era atât de frumoasă. Avea un gen de fascinaţie hipnotică. Cu ochii ei verzi, stranii, cu tenul său palid şi vocea dulce şi răguşită, poate că era în stare să facă un bărbat să uite că avea intenţia să o dispreţuiască. De ce, dacă David nu mai avea niciun sentiment pentru ea, se plimba cu ea prin grădină? Despre ce ar putea ei să discute, singuri acolo, sub clar de lună?

Jane avu brusc sentimentul că nu ar mai putea să suporte petrecerea niciun minut în plus. După o întreagă zi de lucru dur, efortul făcut pentru a-şi ascunde emoţiile era prea puternic.

— Domnule Anstey, sunt dezolată, dar am o migrenă. Cred că mă voi întoarce la hotel cu un taxi şi mă voi culca, declară ea pe un ton de scuză.

— O, adevărat? De ce nu încercaţi să luaţi două aspirine? Nu puteţi pleca atât de devreme, spuse el, zăpăcit…

— Cred că va trebui să plec. Ştiţi, nu sunt aici în vacanţă. Mâine am din nou o zi de lucru obositor şi nu vreau să am o mină bolnavă.

— Atunci, vă voi conduce eu… Ba da, ţin foarte mult.

În momentul în care Ieşeau, Jane o zări pe Linda şi o anunţă că pleacă.

— O, ce păcat. Dar evident, dacă nu vă simţiţi bine, veţi fi mal bine în pat, aprobă Linda. Nu ştiu când ne vom întoarce, Paula şi cu mine, dar ne vom strădui să nu vă trezim.

Maşina lui Guy Anstey era o decapotabilă, plină de Insigne de club pe bara de şoc din faţă. Rulând spre Hamilton, el spuse pe un ton persuasiv:

— Ascultaţi, cunosc un mic bar liniştit, aproape de hotelul dumneavoastră. Ce-ar fi să bem ceva acolo înainte de a vă înapoia la hotel? Aţi putea gusta „Anstey”-ul meu special. Este formidabilă contra mahmurelii şi cred că este la fel de eficace şi contra migrenelor.

Dar, în ciuda tuturor eforturilor sale, Jane rămase fermă. Ea îşi reînnoi scuzele, îi mulţumi pentru că o însoţise şi îi ură noapte bună.

În camera ei, ea se dezbrăcă şi se demachie. Îmbrăcă apoi un

pantalon şi o cămaşă peste costumul de baie, îşi aruncă un prosop pe umăr, coborî cu ascensorul şi o luă pe drumul ce ducea la plaja privată a hotelului. Nu mai era nimeni altcineva pe plajă. Ea îşi lăsă hainele într-o cabină şi Intră în apă potrivindu-şi casca de cauciuc. Ar fi vrut să se dispenseze de ea dar asta însemna să-şi spele şi să-şi aranjeze din nou părul.

Marea reflecta lumina clarului de lună. Ea avansă, se lansă înainte şi înotă viguros spre plută.

Ajunsese de un timp şi stătea pe spate urmărind cu privirea norii care pluteau pe cerul înstelat, când un zgomot o făcu să se ridice brusc.

Cineva înota spre plută… Un bărbat. El despica apă într-un crawl viguros. De-abia după ce el ajunse şi se agăţă de barele metalice ale scării, ea îl recunoscu.

— David! exclamă ea stupefiată.

El se ridică pe plută. Apa se scurgea pe picioarele sale lungi. Umerii şi torsul îl luceau în lumina argintată.

— Ce naiba faceţi singură aici? chestionă. El cu vocea uscată.

— Am coborât să înot. Cum de sunteţi aici?

— Unda m-a informat că aţi părăsit recepţia. Am venit să văd dacă totul este în regulă, dar camera dumneavoastră era goală. Un servitor v-a văzut coborând spre plajă. Cred că aţi înnebunit de aţi venit singură aici, la această oră. Dacă vă apuca vreo crampă?

— Din ce motiv? protestă ea, în defensivă. Apa nu este rece, nici nu am mâncat copios, recent. La Starmouth, mergeam să înot tot singură.

— Dar nu noaptea. Credeam că aveţi o aşa-zisă migrenă?

Jane se aşeză pe marginea plutei şi făcu să ţâşnească cu o lovitură de picior o jerbă de spumă.

— A fost un pretext. Mă plictiseam. I-am cerut aşadar domnului Anstey să mă însoţească până la hotel. Nu era necesar să mă căutaţi. Nu mai sunt o fetiţă.

— Dar vi se întâmplă des să vă comportaţi ca şi cum aţi fi aşa.

— O, de ce nu vă ocupaţi de treburile dumneavoastră? explodă ea exasperată.

Înainte ca el să fi putut să răspundă, ea se lăsă să alunece în apă şi se îndepărtă. Parcursese unsprezece metri când îl auzi plonjând după ea. Cu toate că înotă din toate puterile, David o ajunse înainte de

a atinge plaja. Încă nu ajungea cu picioarele pe fundul apei când o o apucă de umeri şi o imobiliză şi ea trebui să înoate pe loc.

— După ce vă veţi schimba, va trebui să vă vorbesc, spuse el pe un ton care elimină orice replică.

El era aşezat pe un prosop şi fuma o ţigară când Jane reveni de la cabină, purtându-şi costumul ud de baie în cască.

— Mă duc să mă culc. Nu aţi face mai bine să vă întoarceţi la petrecere? sugeră ea.

El răspunse fără să o privească.

— Mi-am luat rămas bun de la familia Frensham înainte de a pleca în căutarea dumneavoastră. Paula şi Linda au mai rămas pentru o oră sau două. Aşezaţi-vă, Jane.

Ea se lăsă să cadă pe nisip, la o oarecare distanţă de el.

— Ei bine?

David îşi întoarse chipul spre ea, dar expresia lui rămase impenetrabilă: un nor care tocmai trecerea masca strălucirea lunii.

— Sunteţi mai fericită acum decât eraţi la Starmouth? întrebă el pe neaşteptate.

— Bineînţeles, răspunse ea aproape instantaneu.

— Într-adevăr? insistă el, cu un aer de îndoială. Nu o prea arătaţi.

— Nimeni nu este mereu fericit, spuse ea încordată.

Ea se întreba de ce îi punea el o astfel de întrebare şi ce va urma. Se gândi la o posibilitate şi, deodată, înfricoşată, ea întrebă alert:

— V-aţi schimbat părerea în ce mă priveşte? Credeţi că intenţia dumneavoastră nu se va realiza?

Văzându-i reacţia, ea fu cuprinsă de un val de uşurare.

— Nu fiţi absurdă, spuse el. Vă descurcaţi foarte bine. Dar consecinţa succesului nu este în mod obligatoriu fericirea!

Ea crezu că distinge în vocea lui o nuanţă de amărăciune şi se întrebă dacă grija lui pentru starea ei nu fusese un pretext pentru a părăsi petrecerea. Poate că ceva se petrecuse între el şi Margot în timp ce se plimbau în grădină. Poate că lui îi fusese imposibil să rămână.

La dracu' cu această femeie! gândi Jane cu sălbăticie. De ce nu a putut să rămână departe de el? Doar se decisese acum patru ani…

Ei rămaseră tăcuţi până în momentul în care David îşi termină ţigara şi îngropă capătul rămas în nisip. El se ridică, îşi aruncă prosopul pe umăr şi o ajută pe Jane să se ridice.

— Aţi face mai bine să vă întoarceţi acum. Noapte bună, Jane…

Ea ezită. Era răscolită până în adâncul sufletului de violenta dorinţă de a simţi în Jurul ei braţele lui David, de a-i simţi sărutul.

— Noapte bună, spuse ea cu vocea gâtuită de emoţie.

Nu o mai revăzură pe Margot şi, în tot restul sejurului lor în Bermude, atitudinea lui David rămase perfect normală. Jane sfârşi prin a-şi zice că avea o imaginaţie prea bogată.

După întoarcerea la Londra, cariera ei făcu progrese rapide. Zilele sale deveniră curând o succesiune neîntreruptă de întâlniri în studiourile dispersate prin tot oraşul. Se părea că David nu se înşelase. Ea înţelese că reuşise, că nu mai exista niciun dubiu asupra succesului el, într-o dimineaţă în care era la coafor. Începuse să răsfoiască ultimul număr al unei reviste de modă de mare tiraj şi îşi descoperi multe fotografii, până şi în paginile publicitare.

An reuşit, gândi ea, brusc surescitată. Din acel moment, ea părăsi senzaţia că trăieşte o Iluzie care s-ar fi putut risipi dintr-un moment în altul, cum se spulberă un vis minunat. Tot din acelaşi moment începu să se revolte împotriva rolului său pasiv în relaţia cu David. În prezent nu îl mai vedea, cu excepţia timpului în care lucrau împreună. De fiecare dată când se întâlneau ea aştepta zadarnic ca el să o Invite la cină… De fiecare dată, rămânea dezamăgită. Ar fi putut aştepta astfel un timp nedeterminat. Trebuia evident că ea să ia o iniţiativă, să-l oblige să o considere femeie, şi nu o protejată, un cobai. În ciuda noului său sentiment de încredere, îi trebui o săptămână pentru a lansa ofensiva pe care o imaginase. Într-o dimineaţă, în timp ce Heăther pregătea micul dejun, ea se închise în salon şi formă numărul de telefon al lui David. Îi răspunse d-na MacDonald. Aceasta îl chemă pe David şi Jane aşteptă. Acum ar fi vrut să renunţe la proiectul ei, dacă ar fi putut găsi un pretext plauzibil pentru apelul ei telefonic.

Tocmai căută acest pretext, când îl auzi apucând receptorul.

— Jane? S-a întâmplat ceva? întrebă el.

— Nu, nu. Vă rog să mă scuzaţi dacă v-am întrerupt micul dejun, înghiţi în sec şi îşi umezi buzele.

— David, mă întrebam… dacă sunteţi liber în această seară… aţi putea veni să cinaţi… aici, la mine?

— În seara asta?

Urmă o tăcere. El răspunse în sfârşit:

— Da, s-ar putea aranja. La ce oră?

— În jurul orei opt, dacă vă convine.

După o nouă pauză, el aprobă.

— Foarte bine, atunci la opt. Voi fi încântat

— O, cu atât mai bine. La revedere. Ea puse repede receptorul în furcă. Se simţea mai puţin încordată. Totul fusese mai simplu decât îşi imaginase. El nu întrebase de ce fi invită. Nici măcar nu se arătase deosebit de surprins.

Ea îşi decomandă orice întâlnire pentru după – amlază: profita de timpul liber pentru a îşi pregăti bagajele în vederea plecării sale în Scoţia de a doua zi. Dacă seara ar fi devenit un fiasco umilitor, măcar nu ar mai fi trebuit să-l revadă înaintea întoarcerii ei din Scoţia.

Heather se dusese la o prietenă imediat ce-şi terminase serviciul. Începând cu ora şase, Jane pregătise totul în vederea sosirii lui David. Extrase masa din bucătărie şi o transportă în salon. Era acum aşezată în faţa ferestrei şi Jane pusese două tacâmuri pe o faţă de masă albastru-turcoaz cu un buchet de flori pe mijloc. O'sticlă de Montracher era în figider, un pui se rumenea încet în cuptor şi un nou disc al lui Nat King Cole aştepta lângă pick-up-ul lui Heather.

Jane îşi petrecu următoarele douăzeci de minute în cadă, încercând să se destindă în apa caldă şi parfumată. Dar mai avea încă o oră de aşteptare şi deja inima începuse să bată năvalnic.

Îşi cumpărase o rochie la începutul săptământi când începuse se îşi conceapă proiectul. Pe umeraş, rochia părea o cârpă informă de mătase. Dar, când o îmbrăca… Când l-o arătase lui Heather, aceasta făcu ochii mari:

— Pfff remarcase ea. Sper că al un permis pentru ea. Este dinamită pură, pisicuţa mea.

După ce îşi petrecu douăzeci de minute machiindu-se şi aranjându-şi părul, Jane îşi potrivi rochia şi se întrebă dacă nu îl va părea puţin idioată. Dacă David se izbucni într-un hohot de râs văzând-o? Nu, nu va râde. Vă ridica sprâncenele şi un uşor surâs îi va tachina colţul gurii. Şi ea va dori să vadă planşeul deschizându-se pentru a o înghiţi. „Foarte bine… dacă începi deja să tremuri, de ce nu îl suni pe David şi să anulezi întâlnirea? Dar ce ai de pierdut? Nu poţi să trăieşti mereu doar cu speranţa. În acest fel. Vei şti cum stai. Chiar dacă îţi ghiceşte intenţiile… în faţa vinului, a muzicii romantice, în faţa rochiei tale de femele fatală… doar e bărbat, nu? Chiar dacă nu o va arăta, el va fi flatat".

Era ora opt fără zece când se auzi soneria. Jane, care se plimba agitată prin salon, se opri brusc, paralizată o clipă de emoţie. Dar ea îşi regăsi respiraţia şi făcu un considerabil efort pentru a-şi regăsi calmul. Ajunsă aproape de uşă, ea se întoarse pentru a porni discul şi puse acul la câţiva milimetri de primul şanţ.

— Am ajuns prea devreme? Aş putea să mă mai plimb puţin în jurul casei, dacă vreţi, spuse David, când ea deschise uşa.

— Bineînţeles că nu. Intraţi. Sunt… sunt mulţumită că aţi acceptat să veniţi. Cum vă merge?

El închise uşa şi ea îl conduse în salon. Ştia că surâsul îi fusese prea orbitor, că vocea îl fusese prea nonşalantă. Va trebui să se comporte mal firesc.

David avea o sticlă învelită în hârtie şi un buchet de flori. I-l întinse lui Jane şi aşeză sticla pe masă.

— Este un vin de Xeres.

Jane văzu că el îi studia rochia şi se grăbi să înlăture hârtia care proteja florile.

— O, narcise… cât sunt de delicate! Mulţumesc. Vreţi să beţi un pahar, în timp ce aranjez florile? îmi trebuie doar un minut.

Ea se refugie în bucătărie, găsi o vază, deschise robinetul. Nu se gândise că el îi va aduce flori. Dar poate că era un obicei al lui de câte ori cina cu o femeie. În orice caz, el nu putea şti că narcisele erau florile ei preferate. Era sigură că nu-i spusese niciodată.

Le aranjă în vază, cu obrazul aplecat pentru a le respira parfumul de primăvară, când David apăru în prag cu câte un pahar de Xeres în fiecare mână.

— Ceva miroase frumos aici, spuse el.

— Nimic foarte original, mi-e teamă, doar un pul la cuptor. Nu sunt suficient de expertă pentru a încerca ceva mai spectaculos.

El îl întinse un pahar şi. Puse întrebarea la care ea se aştepta.

— Aveaţi un motiv particular, Jane, pentru a mă Invita aici în această seară?

Ea avea răspunsul pregătit, dar fu Incapabilă să-l privească în ochi.

— De fapt, da. Niciodată nu avem timp să… discutăm la studio. Voiam să vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut pentru mine, David… să vă arăt că vă sunt cu adevărat recunoscătoare.

— V-aţi dat acum seama că nu mă înşelam în privinţa

dumneavoastră. Mal aveţi îndoieli?

— Nu.

— Iată un eveniment care merită să fie sărbătorit, spuse el maliţios. Să bem, dacă vreţi, pentru succesul colaborării noastre… şi pentru viitoare reuşite din ce în ce mai remarcabile.

Jane trebui atunci să ridice privirea spre el. Şi, în timp ce îşi ciocneau paharele şi beau, un pic din nervozitatea el dispăru. El se schimbase, îşi spuse ea subit. Era diferit în această seară. Nu, nu diferit… era aşa cum îl ştia de la prima lor întâlnire. Amical, accesibil. Dispăruseră rezerva şi răceala. Deodată, bariera intangibilă care se ridicase încet între ei de la sosirea lui Jane la Londra, dispăruse. El o privea în sfârşit fără acea neliniştitoare nuanţă de apreciere critică.

— Să revenim în salon, vreţi? sugeră ea. Am prevăzut să cinăm la ora opt şi jumătate, în cazul în care aş fi fost reţinut. Heather este invitată la o aniversare. Poate că v-a vorbit despre asta.

El aprobă din cap.

— Mine plecaţi în Scoţia?

În salon, Jane aşeză vază cu narcise pe un raft cu cărţi.

— Da. Este vorba despre o prezentare de taioruri de tweed şi articole din lână pentru un catalog de toamnă. La întoarcere, trebuie să mă opresc în York şi să fac fotografii pentru revista Moda. Călătoria se va termina cu o prezentare de modele, în cadrul unei sărbători de caritate dată într-un han din Norfolk. Această prezentare îmi provoacă teamă… Nu am obiceiul de a mă arăta… în carne şi oase. Cu totul, voi lipsi aproximativ zece zile. Şi dumneavoastră? Aveţi vreun proiect?

David umpluse paharele. Se instalară pe canapea, în faţa focului şi el spuse:

— Nu, nimic deosebit. De fapt am de gând să-mi iau o săptămână de vacanţă în săptămâna întoarcerii dumneavoastră. S-ar putea ca mai târziu să nu mai am ocazia.

— Şi unde aţi dori să mergeţi?

— În Franţa. Nu am o destinaţie precisă. Voi merge acolo unde mă va purta fantezia. Aş putea să vă aduc un parfum, dacă v-ar face plăcere, „Arpege” sau altceva?

— Vă place cel cu care sunt dată?

Ea se apropie şi îşi înclină capul ridicându-şi părul de pe ceafă.

Dvid aprobă din cap după o clipă.

— Foarte agreabil. Ce este?

— „Scandal” de Lanvin. Cred că mi se potriveşte mai bine decât „Arpege”. Dar expertul sunteţi dumneavoastră.

Ea se îndreptă, fără totuşi a se îndepărta de el. Ea îi acordă o privire pe care el o sfătuise să o ia când purta anumite rochii: o privire gravă, cu ochii larg deschişi, cu o urmă de maliţiozitate.

Era prima dată când ea îndrăznea să îl tachineze şi, o secundă, ea îşi reţinu respiraţia. Dar el îl surâse şi ea se destinse.

— Aş face mai bine să văd puiul din cuptor. Nu, nu vă deranjaţi. Mă pot descurca şi singură.

Când terminară cina, se înnoptase. Lumina radiatorului electric şi lumina veâozei care inunda masa dar lăsa chipurile lor în penumbră, făceau atmosfera mal Intimă.

Jane trase draperiile şi aşeză veioza pe o măsuţă joasă, fără a mai aprinde nimic altceva. David se oferi să o ajute la spălatul veselei, dar ea refuză şi îl lăsă pentru a merge să prepare cafeaua şi a se mai da cu puţin ruj.

— Nu vreau să vă reţin prea mult. La ce oră plecaţi mâine dimineaţă? întrebă el când ea reveni cu platoul. Ea se întrebă o clipă dacă acum el era cel care o tachina.

— O, nu înainte de unsprezece jumătate. Şi Heather nu va reveni înainte de miezul nopţii, răspunse ea pe un ton lejer. Vreţi puţin lapte?

— Fără lapte, mulţumesc. Pot să fumez?

— Bineînţeles. Ea aşeză cafetiera şi aprinse un băţ de chibrit.

— Mulţumesc.

El trăgea din ţigară observând-o pe Jane cu o privire care o zguduia în interior. Cu toate aste, ea îi susţinu privirea, înainte de a se aşeza aproape de el pentru a servi cafeaua.

Curând, prea repede, acele pendulei urcară spre ora unsprezece. Cafetiera se golise. David fumase şi a doua ţigară. În câteva minute, ultimul disc se va opri şi tăcerea lor l-ar putea Incita să plece.

Jane se simţi cuprinsă de disperare. Poate că Îşi imaginase numai că el o vedea în această seară sub o nouă lumină. Ea îşi lăsă capul pe pernele canapelei şi închise ochii. Of, de s-ar întâmpla ceva! Ruga el fu auzită. Mâna lui David se aşeză pe a ei.

Pleoapele i se zbătură şi Jane deschise ochii. Sângele l se zbătea fierbinte în vene.

— Încercaţi oare să mă seduceţi, Jane?

Vocea îi era zeflemitoare, privirea de asemenea. Ea vru să se

ridice, dar cealaltă mină a lui David o apucă de umăr şi o împinse înapoi.

— Doriţi să fiţi sărutată? Plăcerea va fi a mea.

Buzele sale mângâiară obrazul şi buzele tinerei.

Subit, nu mai era vorba de un simplu joc. Cu un geamăt care îl urca din piept, el o strânse în braţe şi o sărută din nou.

Pentru o clipă, ei îi fu teamă de schimbarea brutală survenită în el. Îşi dădea seama că provocase o situaţie care îi scăpa de sub control. El îi simţi rezistenţa instinctivă. Îşi slăbi îmbrăţişarea pentru a-i contemplă chipul înroşit, tulburat. Dacă ea ar fi dorit, el i-ar fi dat drumul. Dintr-odată, momentul de panică trecu. El era David. Ea îl iubea. Avea încredere în el.

Cu timiditate, ea ridică mâna pentru a-i mângâia obrazul.

La început, când se auzi soneria, niciunul nu reacţionă. Soneria se auzi din nou. Ei se îndepărtară cu regret şi David mormăi ceva cu o voce joasă.

— Qne dracu' poate să fie?

— Nu ştiu. Poate proprietarul.

Soneria îşi repetă apelul. Jane se ridică brusc şi îşi aranjă părul.

Momentul în care ea se întorcea spre uşă, David o prinse de încheietură.

— Să nu stai mult.

O sărută rapid şi apăsat în podul palmei.

Nu era proprietarul, ci Heather. Imediat ce Jane deschise uşa, ea se grăbi spre sala de bale.

Când, după câteva minute, Jane reveni în salon, David, în picioare, în faţa căminului, fuma o ţigară.

— Ce se întâmplă? întrebă el, intrigat.

— Este Heather, bolnavă, răspunse Jane pe un ton neliniştit. O intoxicaţie, cred. Vomează şi are o mină de parcă ar fi murit. Va trebui să o bag în pat.

— Vreţi să chemaţi un medic?

— Nu în această seară. Este prea târziu pentru a-l irtai face să vină, şi nu cred că ar putea face mare lucru. Dacă ea nu se va simţi mal bine, mâine dimineaţă…

— Pot să ajut cu ceva?

Ea dădu din cap.

— Cred că ar fi mal bine să plecaţi, David. Sunt… sunt dezolată.

El se apropie şi îşi puse mâinile pe umerii el.

— Nu putem face nimic.

Degetele i se crispară.

— Poate că da. Ascultaţi, nu voi putea să vă văd mâine. Toată ziua este încărcată de întâlniri. Dar, când veţi reveni…

El se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Noapte bună, Jane.

Era trecut de ora unu dimineaţa când Jane îşi reglă ceasul deşteptător şi Intră în aşternut. Îşi lăsase uşa deschisă pentru a auzi ce se întâmplă în camera lui Heather. Aceasta dormea acum, epuizată după mai multe crize de vomă…

Jane era frântă de oboseală, dar nu reuşea să adoarmă.

— Întinsă în obscuritate, cu un braţ sub pernă şi celălalt în jurul taliei, ea retrăia finalul serii, înainte de întoarcerea prietenei sale.

Săruturile lui David răspunseseră tuturor visurilor sale şi chiar dincolo de acestea. Numai amintindu-şi acele clipe, inima începea să-l bată nebuneşte şi, când şa îşi aminti cu câtă spontaneitate răspunsese ardoare! buzelor lui, ea îşi simţea obrazul luându-i foc.

O, dacă Heather nu s-ar fi întors atât de devreme. Dacă ar putea anula voiajul în Scoţia. Dar era imposibil. Trebuia să găsească un mijloc de a suporta următoarele zece zile – doar David nu va mai pleca acum în Franţa? Apoi, ei se vor regăsi. Zece zilei îi vor părea cât zece ani.

A doua zi dimineaţă, Heather se simţea mai bine.

— Cred că este din cauza pateului pe care l-am consumat ieri la prânz, spuse ea, când Jane i-aduse lapte cald şi biscuiţi. Am avut impresia că nu era chiar foarte proaspăt. Sunt dezolată că a trebuit să rămâi cu mine până târziu.

— Nu spune prostii. Şi tu ai fi făcut la fel. Îţi vei petrece ziua în pat, spuse Jane pe un ton ferm.

— Cred că da. Încă mă simt teribil de slăbită. Vrei să-l suni pe David din partea mea?

— Este deja la curent. Era aici aseară, când te-ai întors. Sigur nu se aşteaptă să te vadă astăzi.

— Ah? Şi ce făcea el aici atât de târziu? întrebă Heather surprinsă.

— Discutam.

Se auzi soneria şi Jane tresări.

— Poate că este chiar el, dorind să se intereseze destarea ta,

murmură ea.

Dar o găsi pe doamna MacDonald aşteptând pe palier.

— Bună ziua, micuţa mea. Am venit să vă ajut să o îngrijiţi pe domnişoara Heather, explică ea. Dl. David mi-a spus că biata copilă s-a îmbolnăvit aseară. Aţi chemat doctorul?

— Nu, ea se simte mult mai bine în această dimineaţă, d-nă MacDonald.

Jane făcea eforturi pentru a-şi ascunde decepţia.

— Într-adevăr? O, cu atât mai bine. Dar, având în vedere că veţi pleca imediat în Scoţia, cred că aş face mal bine să o supraveghez. Nu este agreabil să stai singur, când eşti bolnav. Şi veţi fi fără îndoială mult mai liniştită.

— Cu certitudine. Mulţumesc foarte mult, doamnă MacDonald, spuse Jane cu recunoştinţă.

Puţin mai târziu în acea dimineaţă, când ea îşi făcea bagajul, Heather o chemă.

— Ce se întâmplă? întrebă Jane traversând culoarul.

Heather îl întinse ziarul indicându-l un articol pe una din paginile interioare.

— Acesta este? „Un milionar moare în avion”?

Heather aprobă dând din cap, în timp ce bea un ceai preparat de d-na MacDonald.

Sub titlu, un paragraf indica: „Insulele Bermude, joi”.

„Lucas Frensham, 70 ani, magnat al industriei mecanice, a decedat în urma unei crize cardiace noaptea trecută, în timpul zborului New York – Bermude”, citi Jane. „Singurul artizan al averii sale – a debutat ca simplu funcţiona într-un antrepozit el s-a însurat de patru ori, dar nu avea copii. Văduva sa de 26 de ani, cu care se căsătorise acum patru ani, este Margot Chase, unul dintre cele mai celebre manechine de modă din Londra. El îi oferise cadou de nuntă „Orizonturile”, o luxoasă vilă cu douăzeci de încăperi, situată în unul din cartierele cele mai elegante ale oraşului”.

Când Jane îi înapoie ziarul, Heather spuse pe un ton ironic:

— Vrei să pariezi că ea va reveni de-a dreptul la Londra şi că va reîncepe urmărirea lui David?

— Nu are decât să încerce… nu cred că va reuşi, răspunse Jane calmă.

Ea se întoarse pentru a-şi ascunde sunsul. Heather ar fi

stupefiată când va afla adevărul. Poate peste cincisprezece zile.

În acea seară din camera sa de hotel din Edinburgh, Jane îi telefonă lui Heather. Aceasta îi spuse că era total însănătoşită şi că se întoarce la lucru începând cu ziua următoare.

— David a trecut să te vadă? întrebă Jane.

— Nu. Doamna MacDonald crede că se va reîntoarce foarte târziu din Newmarket, răspunse Heather. E drăguţ din partea ta că m-ai căutat. Nu fi neliniştită: mă simt foarte bine. Nu te obosi prea tare, acolo.

După ce termină convorbirea, Jane îşi începu toaleta meticuloasă care devenise un automatism. Ea nu îi spusese lui David unde va locui; nu putea deci spera un telefon în acea seară. Dar, a doua zi, el îi va cere sigur adresa de la Heather şi îi va telefona sau îi va scrie.

Dar, a doua seară, telefonul aşezat pe noptieră rămase mut, iar a treia zi dimineaţă funcţionarul de la recepţie dădu negativ din cap când ea îl întrebă dacă primise vreo scrisoare.

Nu-i nimic, el va telefona în această seară, îşi spuse ea pentru a se încuraja.

Dar decepţia suportată îi umbri întreaga zi.

Când cea de-a treia zi petrecută de ea în Scoţia se scurse fără ca ea să fi primit atât de aşteptatul telefon din Londra, ea nu îşi mai putut domina neliniştea.

Când cea de-a cincea zi şi ultima ei seară în Edinburgh sosi, ea era atât de anxioasă şi răscolită, încât fu pe punctul de a da telefon la apartamentul lui David. Dar, de fiecare dată când întindea mâna spre telefon, ceva o reţinea.

Cele trei zile pe care le petrecu la York constituiră o veritabilă tortură. La Londra, în acea ultimă seară, ea fusese cea care făcuse primele avansuri; această Idee o chinuia! Ea Q Incitase pe David să o sărute… practic crease imposibilitatea ca el să n-o sărute.

Ceea ce se întâmplase după acel sărut, ea înţelegea acum că nu fusese obligatoriu o manifestare de iubire. Ea ar fi vrut să o creadă, dar aceasta îi dovedea naivitatea de care dădea dovadă.

În timpul călătoriei de la York la Norfolk, ea deveni conştientă că în loc să aştepte cu nerăbdare întoarcerea la Londra, de fapt îi era frică de ea. Dacă David era plecat în Franţa, aşa cum îşi propusese, ar fi sfârşitul tuturor speranţelor ei.

Jane îşi regăsi apartamentul în mijlocul după-amiezii. Ea îşi

despachetă lucrurile şi făcu o baie. După care, începu să umble nerăbdătoare prin cameră în aşteptarea lui Heather.

Ea pregăti ceaiul şi prăjise şuncă şi câţiva cârnăciori când îşi auzi prietena urcând pe scară. Ea se năpusti pentru a-i deschide uşa.

— O, te-ai întors. Nu te aşteptam atât de devreme. Cum a fost călătoria? întrebă Heather.

— Foarte plăcută, răspunse scurt Jane. Şi aici?

Fără a-l lăsa lui Heather timp să răspundă, ea adăugă cu antren:

— Cina este pregătită. Şuncă şi cârnăciori. Îţi convine?

— O, îmi pare rău, dulceaţo: nu am timp să cinez. Regret că trebuie să plec în seara întoarcerii tale, dar am o întâlnire… interesantă. Ascultă, voi face rapid o baie şi vom putea să mai discutăm în timp ce mă voi îmbrăca.

— Şi cu cine ieşi? întrebă Jane când, un sfert de oră mai târziu, Heather veni după ea la bucătărie cu trusa de machiaj.

— În cheamă Bill Lancing. M-a condus până aici în seara aceea când m-am simţit rău. Este pilot la B.O.A.C., astfel că este absent mai tot timpul.

Heather umezi un mic burete şi începu să îşi etaleze fondul său de ten de nuanţa fildeşului.

— S-ar spune că chiar te interesează, remarcă Jane, care o observă.

— Nu chiar… dar aproape. Aşteaptă să-l cunoşti. Vei fi obligată să accepţi că este foarte seducător.

Heather îşi rimela genele când, cu un ton de o neglijenţă studiată, Jane întrebă:

— Când revine David din Franţa?

— Dar nu este în Franţa. S-a răzgândit.

Cu o mână tremurândă, Jane vărsă un pic de lapte în ceai. Un val de uşurare o străbătu.

— O, într-adevăr? Dar de ce? întrebă ea cu vocea uşor răguşită.

Heather făcu o grimasă şi ridică din umeri.

— Este uşor de ghicit, spuse ea. Te-am avertizat despre ce se va întâmpla şi aşa a şi fost. Margot s-a întors.

— Ea… dar nu este posibil. Totuşi, de-abla sunt cincisprezece zile de când l-a murit soţul.

— Şi ce este cu asta? Margot nu şi-a făcut niciodată griji din pricina convenţiilor. Dacă ea s-a îmbrăcat în negru, este numai pentru

că îl stă bine. Ea a sosit cu avionul acum trei zile. Nu ai văzut fotografiile sale? Majoritatea ziarelor l-au publicat câte una. Ea a anunţat că va reveni la profesia de manechin. Inutil de a se întreba de ce. Nici n-ar putea fi mai evident.

Heather aşeză la loc periuţa pentru gene şi întinse mâna spre ceainic.

— Pari epuizată, Jane. Voiajul a fost foarte obositor? o chestionă ea.

— Puţin agitată.

Jane se ridică brusc, aparent pentru a merge să caute puţină brânză în dulap.

— Dar David a renunţat la plecare înainte de sosirea lui Margot? întrebă ea.

— Da… dar după apariţia anunţului care înştiinţa că bătrânul Frensham şi-a înghiţit certificatul de naştere, sublinie Heather. Şi el se comportă cam bizar, în ultima vreme.

— A întâlnit-o?

— Bineînţeles. Ea a sunat la studio imediat după aterizarea avionului. S-a instalat la hotelul Mayfair… ocupă, presupun, cel mai luxos apartament al lor. Nu sunt prea mândră de asta, dar nu am putut rezista tentaţiei de a le asculta convorbirea telefonică. Ştiu că este destul de dezamăgitor, dar nu m-am putut abţine.

— Şi? insistă Jane, care căuta încă în dulap.

— Margot: – a cerut lui David să cineze cu ea şi el a acceptat. Fără mare entuziasm, trebuie să o recunosc, dar aceasta mă face să gândesc că totuşi ea are încă o anume influenţă. În locul lui, ei i-aş fi răspuns să se ducă la dracu'.

— Da, dar asta nu ne prea interesează cu adevărat, nu-i aşa? Ai face mai bine să te grăbeşti un pic; altfel, vei fi încă în combinezon când îţi va sosi prietenul.

Cu câteva secunde înainte de a suna la uşă, Heather îşi dădu seafria că ciorapul era rupt într-un loc.

— Primeşte-l înăuntru şi serveşte-l cu ceva, vrei? Termin în douăzeci de secunde, strigă ea.

Încă răscolită de noutăţile aflate de la Heather, Jane nu rămase de pe urmă întâlnirii cu Bill Lancing decât cu o vagă amintire. Era blond, nu foarte înalt, îndesat. După ce ea i se prezentă şi-i oferi un pahar, pe care el îl refuză, aşteptară într-o tăcere jenată sosirea lui

Heather.

Imediat ce cuplul părăsi apartamentul, Jane nu mai fu în stare să-şi mai păstreze sângele rece. Ea se năpusti în camera ei, se aruncă pe pat şi să lăsă pradă unei teribile crize de plâns.

DUPĂ APROAPE O ORĂ, Jane îşi călca o cămaşă când cineva sună. Ea se demachiase şi îşi stropise cu apă proaspătă ochii umflaţi de plâns. Ea crezu că proprietarul venea după plată chiriei şi nu se mai obosi să se repudreze şi să-şi dea cu ruj. Ea îmbrăcă un halat uşor peste furou, luă banii pentru chirie dintr-o cutie de metal aflată pe o etajeră la bucătărie şi se duse să deschidă.

— Bună seara, Jane.

Pe palier, David îi zâmbea.

— Pot să intru? întrebă el, văzând-o blocată.

Conştientă de pleoapele ei încă înroşite şi umflate, ea îşi reveni totuşi rapid şi bâlbâi.

— Intraţi vă rog în salon. Revin într-un minut.

Ea se înapoie în mare grabă la bucătărie şi închise uşa. Puse înapoi banii şi efectuă repede câteva retuşuri cu pudră şi cu un mic flacon de calir pe care îl păstra în poşetă. Cu o mână tremurătoare, ea îşi dădu pe buze cu un ruj de o tentă deschisă care nu-i accentua paloarea.

O, să se ducă la dracu', la dracu'! De ce trebuia el să vină în acea seară, când arăta atât de rău? Când ea nu apucase încă să realizeze ce se întâmpla?

Când se înapoie un moment mal târziu, David întrebă:

— Cum a fost voiajul?

— O… a fost obositor. Vreţi să beţi ceva?

El aprobă cu un semn al capului şi ea prepară două ginuri tonice.

— Mulţumesc.

Când el luă paharul pe care ea i-l întindea, degetele lor se atinseră. Scurtul contact făcu să îi treacă de-a lungul braţului un şoc provocat parcă de o descărcare electrică, dar chipul ei era la fel de neutru ca şi vocea, când ea spuse:

— Aşezaţi-vă, vă rog. Ce vânt vă aduce?

El îşi arcul o sprânceană.

— Sunteţi surprinsă că mă vedeţi?

Fără să răspundă, Jane deschise cutia cu ţigări pe care ea şi

Heather o păstrau pentru musafiri. Ea i-o oferi lui David, care dădu din cap.

— De când sunteţi fumătoare? întrebă el ridicându-şi uşor sprâncenele, în timp ce îşi aprindea ţigara.

— Mal fumez câte una… din când în când, minţi ea. Sper că nu vedeţi niciun inconvenient în asta.

— Nu, fără îndoială… cu Condiţia să nu devină un obicei.

Jane se aşeză pe canapea şi îşi îndoi picioarele în aşa fel încât să nu se poată apropia. Ea bău o înghiţitură de gin tonic. Gustul îi displăcea, dar îşi reţinu strâmbătura.

— Ce mai e nou pe la Londra? întrebă ea pe un ton lejer.

El ridică umerii.

— Nu mare lucru. Aveam intenţia să vă scriu.

El se întrerupse. Încă nu îşi băuse paharul. Un rid vertical îi apăru între sprâncenele bine desenate.

— Dar cred că o scrisoare sau o conversaţie telefonică nu sunt niciodată satisfăcătoare. Jane, ultima dată când ne-am văzut…

— Ultima dată? repetă ea părând că nu înţelege.

— În seara când am cinat aici.

Era pentru prima oară când ea îl vedea încurcat şi, în acea clipă, ea îl detestă. De ce trebuia el să se explice… să se scuze? De ce să agraveze lucrurile declarând cu litere mari că „ultima dată” fusese o eroare? O credeam atât de lipsită de inteligenţă, încât se simţea obligat să pună punctul pe „i”?

Ea replică neglijent:

— O, seara aceea? Să nu-mi spuneţi că v-a tulburat, David. Mie practic mi-a ieşit complet din memorie. Vă este teamă să nu mă fi amorezat de dumneavoasti? Dar este absurd. Nu mai am nimic din acea fetiţă provincial, ştiţi? Grămezi de bărbaţi m-au sărutat. Şi de ce nu? Aceasta nu este „obligatoriu” important.

Ea aspiră un fum din ţigară, bău încă o înghiţitură, fără a-l privi pe David.

— Vorbiţi sincer? spuse el cu o duritate neaşteptată.

Jane îşi impuse să-i întâlnească privirea şi să o susţină.

— Dar bineînţeles, spuse ea pe un ton lejer. De altfel, tot ce s-a întâmplat a fost din cauza mea, nu-i aşa? V-am adus unde am dorit.

— Aş putea să vă întreb care este scopul acestui exerciţiu?

Vocea lui izbise ca o lovitură de ciocan. Dar ea nu se clinti. Se

ridică pentru a căuta o scrumieră şi rămase în picioare într-o poziţie aparent nonşalantă. Evident, gândi ea, puteţi să vă arogaţi dreptul de a mă umili, dar va trebui să suportaţi un şoc când vă veţi găsi în aceeaşi situaţie.

— Cred că a fost un impuls, presupun. Numiţi-l o provocare, dacă doriţi.

— Îmi dau seama, spuse el scurt. Cu alţi termeni, încă un scalp la centura dumneavoastră.

Ea reuşi să scoată un mic hohot de râs anemic, dar îşi simţea Inima strânsă.

— Aveţi un aer indignat. Oare v-am şocat? Nu văd de ce.

El sări în picioare şi din doi paşi mari fu aproape de ea. Jane avu nevoie de tot sângele său rece pentru a nu se prăbuşi când mâinile lui se lăsară pe umerii ei. Ochii lui gri străluceau şi muşchii maxilarului i se crispară.

— Impulsurile dumneavoastră ar putea să se dovedească periculoase, declară el cu o voce muşcătoare.

Acest subit acces de mânie o sperie. Ea al văzuse în multe atitudini diferite, dar niciodată astfel. Părea lipsit de orice scrupule, capabil de orice. Degetele sale se încrustau în carnea tinerel fete.

— Vă… vă cer iertare, bâigui ea. Nu puteam să ştiu că veţi face o dramă din asta. Vă rog, David… mă doare.

Timp de o clipă, el îi provocă cu adevărat durere: degetele sale îi zdrobeau claviculele. Dar braţele sale căzură, iar el îşi ascunse repede furia în spatele unei măşti dispreţuitoare.

— Bună seara, spuse el cu brutalitate.

Şi, fără a-i lăsa timp să răspundă, ieşi.

Când uşa de la Intrare se închise cu zgomot în urma lui, Jane se lăsă să cadă într-un fotoliu, cu capul în mâini. Ea fu cuprinsă de vin tremur incontrolabil, înainte să izbucnească în plâns.

Dumnezeule… şi dacă s-a înşelat? Dacă „ultima oară” chiar avusese Importanţă pentru el? Altfel de ce s-ar fi arătat atât de furios? Datorită vanităţii lui rănite? Numai această ar fi putut să-i declanşeze o astfel de turbare?

O, biată prostuţă… biată prostuţă! gândi ea, disperată.

De ce îşi exagerase ea atât de Iremediabil rolul? Ar fi putut încerca să-şi savureze demnitatea fără să-şi împindă rolul atât de departe… fără a-l determina pe David să o privească cu dispreţ, ca pe o

stricată lipsită de orice sentimente. Printr-un noroc, Jane nu avea nicio întâlnire cu David în următoarele cincisprezece zile. Ideea că ar trebui să lucreze din nou cu el, cum de fapt se va întâmpla inevitabil mal devreme sau mal târziu, o făcea să freamăte de umilinţă.

Heather o înştiinţa că Margot îl telefona fără încetare lui David, dar că, după câte ştia ea, nu se întâlneau.

— Dar este într-o dispoziţie înfiorătoare, de câtva timp, declară ea într-o seară, cam la o săptămână după întoarcerea lui Jane. Este posibil ca această dragă bătrână care este magia neagră să fie încă puternică şi probabil că el luptă din greu pentru a rezista.

— Dar de ce ar rezista el, acum că Margot este din nou liberă? întrebă Jane pe un ton neutru.

— Ei bine, cred că nu te înşelai când afirmai că, de data aceasta, ei îi va fi foarte greu să îl recucerească. David nu este un imbecil. Nu cred că-şi mai poate face iluzii în privinţa lui Margot. Ştii, nu aş fi surprinsă dacă el ar termina prin a se însura cu o copilă oarecare, fără un dram de şic, dar teribil de maternă, o adevărată femeie de interior, spuse Heather gânditoare. Nu al remarcat că bărbaţii cei mai seducători aleg frecvent soţii perfect insignifiante? Presupun că viaţa lor de celibatari i-a săturat de genul de femeie fascinantă. Este, cu certitudine, şi cazul lui David.

Cu prima ocazie în care Jane trebui, din nou, să lucreze cu David, ea se simţi bolnavă de nervi pe parcursul a. multor ore înainte de întâlnire.

La sosirea ei în studio, el o întâmpină cu un „bună ziua” glacial, acompaniat de o privire sub care ea simţi că-i vine să se ascundă. Şi, de-a lungul întregii epuizantei şedinţe de pozat – era o căldură teribilă şi ea trebuia să poarte blănuri – el nu îi adresă niciun cuvânt, decât pentru a-i da scurte indicaţii.

În fiecare din întâlnirile care urmară, ea încercă cu disperare să modifice impresia pe el şi-o făcuse despre ea. Dar era imposibil. David o trata acum cu o nemiloasă indiferenţă, împotriva căreia era neputincioasă.

Heather, serios îndrăgostită de Bill Lancing, era prea absorbită de propria ei viaţă pentru a remarca starea din ce în ce mai demnă de milă a Jane-i.

Ea îşi ascundea durerea cum putea mai bine. Dar îşi pierduse pofta de mâncare şi dormea prost. Curând, ea începu să slăbească

vizibil.

Într-o zi, după ce lucraseră o dimineaţă întreagă la realizarea unor fotografii destinate unei campanii publicitare pentru produse de machiaj, David spuse pe neaşteptate:

— Aţi putea să dejunaţi cu mine, Jane?

Stupefiată, ea îl privi cu un aer nesigur.

— Da, desigur, răspunse ea, încercând să-şi ascundă uimirea.

În timp ce se schimba, îşi simţea inima bătând puternic. De ce dorea el să dejuneze cu ea? Sigur, tonul invitaţiei nu fusese deosebit de cordial. Dar o astfel de iniţiativă indica în mod cert că el îşi pierduse puţin din răceala cu care o tratase în ultima vreme. Nu-i aşa?

El o duse într-un mic restaurant fără pretenţii, aproape de studio. Localul era frecventat mai ales de oameni de afaceri. Zgomotul de fond scăzu puţin în Intensitate când el fură conduşi spre o masă liberă. Dar, în ceea ce o privea, ceilalţi clienţi ar fi putut la fel de bine să nu existe. Deja de mult timp, ea se obişnuise să fie privită, studiată şi David era singurul care conta pentru ea.

El făcu comanda fără a o consulta şi făcu câteva remarci banale în timpul mesei.

— O ţigară? întrebă el când li se serviră cafelele.

Jane luă una şi se aplecă spre bricheta pe care el i-o întindea. Sub masă, genunchii îl se întâlniră din întâmplare, şi ea îşi simţi ridicol, obrajii în flăcări.

David nu trădă nicio reacţie şi se lăsă pe spătarul scaunului. Degetele i se jucau cu bricheta.

— Presupun că vă daţi seama că viaţa pe care o duceţi este pe punctul de a vă strica?

— Nu… nu înţeleg, spuse ea uluită.

— V-am avertizat deja că, în această meserie nu poţi da foc candelei la ambele capete. Aţi atins cu uşurinţă vârful; să nu credeţi din această cauză că veţi reuşi să vă menţinei cu încă şi mal puţin efort. Este Imposibil… şi, în ritmul acesta, sigur nu veţi fi în stare.

Cu un gest brusc, el îi prinse încheietura fină între degete.

— Deveniţi mult prea slabă, spuse el direct. Dacă aceasta continuă, nu veţi mai avea o formă umană. La ce oră v-aţi culcat aseară?

— Ieri seară nu am ieşit nicăieri.

El luă un aer sceptic.

— Ei bine, s-ar crede văzându-vă că v-aţi întors odată cu lăptarul. Mie nu îmi pasă. Dar vă avertizez.

— Mulţumesc. Aveţi şi alte comentarii? Dacă nu, aş face mal bine să pornesc spre următoarea mea întâlnire. Mulţumesc pentru dejun. La revedere, David…

— Jane, aşteptaţi… nu b faceţi pe proasta.

Dar ea era deja în picioare. Cu bărbia sus, mâinile crispate pe poşetă şi mănuşi, ea ieşi rapid din restaurant.

Strigă un taxi care trecea şi urcă în el. Ghemuită într-un colţ, ea trebui să închidă ochii pentru a reţine lacrimile fierbinţi de disperare, care i-ar fi compromis machiajul.

Prin ce crudă ironie atribuia David decăderea ei fizică unei vieţi nocturne agitate? Măcar de-ar şti adevărul?

Ziua era magnifică şi troturaele erau înţesate de fete în rochii de vară şi sandale uşoare. Jane le privi cum se grăbeau pentru a-şi relua lucrul, după ora prânzului, şi îşi spuse cu amărăciune că, în cea mai mare parte a lor, ele probabil că se amuzau mult mai bine. Şi totuşi, multe dintre ele, dacă ar fi recunoscut-o, ar fi invidiat-o. Nu şi-ar putea niciodată Imagina că un celebru manechin de modă s-ar putea simţi solitar şi nefericit pe piedestalul său.

Eram mai fericită la Starmouth, gândi ea dezolată. O, Dumnezeule, ce zădărnicie!

Timp de cincisprezece zile, nu îl revăzu pe David. Dar amândoi aveau un angajament comun la Paris pentru sfârşitul lunii.

Jane era conştientă că avea nevoie de câteva zile de odihnă, dacă nu voia să clacheze complet Ea făcu în aşa fel încât să-şi rezerve o săptămână de libertate după voiajul la Paris. Avea intenţia să rămână singură în capitala franceză. Poate va încerca chiar să-şi găsească un post de manechin la unul din marii croitori; ar renunţa atunci să mai pozeze pentru fotografi.

Ea ştia că viaţa unui manechin într-o mare casă de modă va fi mal obositoare decât aceea pe care o ducea la Londra şi, în acelaşi timp, mal prost plătită. Dar, poate că în Paris va reuşi să îl uite pe David.

În ultima sa zi de lucru în Franţa, ea poza pe Champs-Élysées cu un tânăr agent de poliţie complezent şi admirativ în planul secund. Un urlet de pneuri frânate brusc se auzi şi o maşină sport se opri la câţiva metri.

— Jane!

Conducătorul sări din maşină şi se îndreptă spre ea.

— Dumneavoastră sunteţi… ce surpriză! Ce mal faceţi?

El îl luă mâinile şi l le sărută.

— Yves! exclamă ea.

Era un semn evident al stării prin care trecea de câtva timp: nici nu îi trecuse prin minte că la Paris ar fi putut să-l întâlnească din nou pe Yves Saint-Cyr.

— Dar este minunat, reluă el. Credeam că ne despărţisem pentru totdeauna şi iată-vă în Franţa… mai fermecătoare ca oricând. Spuneţi-mi, cât timp mai rămâneţi aici? Puteţi să cinaţi cu mine, în această seară? Unde locuiţi?

Înainte ca Jane să fi putut răspunde la toate aceste întrebări, David interveni.

— Mi-e teamă că momentul este rău ales pentru o regăsire demonstrativă, Saint-Cyr, spuse el francezului cu o voce hotărâtă. Lucrăm.

— Ah, Ransome… foarte încântat.

Yves îl bătu pe umăr şi îi strânse mâna.

— Da, acum observ că sunteţi ocupaţi. Voi aştepta în cafeneaua de acolo. A o observa pe Jane, chiar de departe, va fi pentru mine o plăcere.

El îi făcu din ochi Jane-i, se îndreptă mergând nonşalant spre o terasă vecină şi se aşeză la o masă.

David mai prinse încă unul sau două clişee, recompensă pe agentul de poliţie pentru ajutorul său şi îi spuse lui Jane:

— Iată, sunteţi liberă. Mă întorc la hotel.

Ea nu avu timp să ridice nicio obiecţie: el se îndepărta deja spre o stradă adiacentă, unde era staţionată maşina lor.

O clipă, ea îl urmări cu privirea, înainte de a se îndrepta spre Yves.

— Regret, dar David nu poate rămâne cu noi. Are o… o întâlnire, spuse ea cu stângăcie.

— Ce păcat! Sunt dezolat.

Ochii lui Yves aveau o strălucire maliţioasă.

— Băiete, două cafele, te rog.

Ei conversară timp de o oră. Yves o conduse pe Jane la hotel, unde era trebuia să se schimbe pentru seară. El fu încântat să afle că

Jane va mai rămâne o săptămână la Paris şi că va fi liberă de orice obligaţii profesionale.

— Am atât de multe lucruri să vă arăt, spuse el, ajutând-o să coboare din puternica maşină.

Turiştii nu văd niciodată marea majoritate a locurilor celor mai fermecătoare din Paris. Pentru a cunoaşte adevăratul Paris, trebuie să fii îndrăgostit.

După o oră, ea auzi maşina revenind şi coborî în întâmpinarea ei. Când ea ieşi din ascensorul. De modă veche, el era deja în holul de intrare.

Ea purta o rochie simplă din mătase sălbatică de culoarea şampaniei. Un singur şirag de perle îi înconjura gâtul.

— Cât sunteţi de frumoasă!

Yves îi sărută vârful degetelor înainte de a-şi apăsa buzele în podul palmei ei.

Era în jurul orei prânzului când Jane se trezi, a doua zi. Dar Yves nu îi urase noapte bună înainte de ora două dimineaţa. Îşi aminti că el o invitase să dejuneze la Criuon, se ridică şi se întinse.

Atunci îşi mal aminti de ceva. La ora aceea, David era în drum spre Anglia. Poate că nu-l va mai revedea niciodată. Îşi îmbrăcă taiorul alb cu picăţele, o beretă fină de mătase neagră şi coborî să vadă dacă primise vreo scrisoare de la Heather.

Hotelul era mic şi modest. O lojă, aproape de uşa de intrare înlocuia tradiţionala recepţie.

Ascensorul era oprit la etajele superioare şi Jane coborî scările fugind când auzi pe portar întreţinându-se cu cineva.

Era David…

— Bună ziua, domnişoară. V-aţi amuzat bine, ieri seară? întrebă portarul într-o engleză Impecabilă.

Yves îi dăduse cu o zi înainte un generos bacşiş pentru a aştepta întoarcerea Jane-i.

— Da, mulţumesc. Aveţi vreo scrisoare pentru mine?

— Astăzi nu, domnişoară.

El se întoarse spre David şi îi făcu cu ochiul.

— Ce frumos este să fii tânăr, domnule. Dormeaţi deja de două ore când domnişoara s-a întors, în această noapte. Dar, după cum vedeţi, nu este obosită acum. Atât de tânără şi drăguţă. Ah, tinereţea e

minunată.

— Da, răspunse scurt David.

După un semn din cap bătrânului şi fără o privire măcar pentru Jane, el se întoarse pentru a părăsi hotelul.

Ea îl urmă în stradă.

— Credeam că vă întoarceţi azi în Anglia?

El îşi aţinti spre ea privirea rece.

— Nu. Mai rămân câteva zile.

Se întrerupse pentru a o privi cu o Insolenţă căutată.

— Dar asta nu trebuie să jeneze relaţiile dumneavoastră cu Saint-Cyr.

Ea primi lovitura.

— David, vă rog…

— El bine?

El îşi consultă ceasul cu nerăbdare. Jane îşi muşcă buzele. Ce-ar îl putut spune?

— O, nimic, spuse ea încet.

— Amuzaţi-vă din plin.

El se îndepărtă, lăsând-o încremenită. Jane nu îl revăzu pe David în timpul celor patru zile care urmară, zile în care ea încercă cu disperare să şi-l scoată din suflet şi să se bucure de încântătorul Paris.

În prima zi, Yves o duse să viziteze Panteonul şi Domul Invalizilor. În acea seară, ei cinară la restaurantul din turnul Eiffel şi Jane putu contempla Parisul nocturn, Iluminat în întregime.

Ei urcară străzile pavate, în pantă, până la Sacré-Cœur, pe înălţimile din Montmartre. Organizară şi un picnic în liniştita pădure Fontainebleau. Duminică dimineaţă, vizitară târgul de păsări de pe lângă de de la Câte, dejunară într-un bistrou cu podeaua acoperită de rumeguş şi cu feţe de masă de hârtie; îşi petrecură după-amiaza în mijlocul unei sărbători câmpeneşti.

Se plimbară privind vitrinele în Faubourg Saint-Honoré şi Yves Insistă pentru a-i oferi lui Jane două perechi de mănuşi cusute de mână.

Se plimbară şi pe sub arborii din Jardin des Luxembourg, unde vizionară un spectacol de marionete.

După o după-amiază petrecută hoinărind în vastul cimitir Père Lachaise cu fantasticele lui pietre funerare, el dansară toată noaptea la Şeherezada.

În seara celei de-a patra zile, Yves îşi duse prietena să cineze la Tour d'Argent. Pe drum, se opri pentru a-i arăta Pont du Caroussel, cel mai fermecător pod peste Sena.

El se sprijineau împreună de parapet.

Noaptea lua locul înserării şi briza uşoară, venită de pe fluviu, ridica pliurile rochiei lui Jane, din muselină de culoarea mimozei.

— Noi numim acest moment ora albastră… şopti Yves foarte aproape de urechea el.

E o o întoarse încet spre el şi o sărută.

Fu un sărut rapid, prea fugitiv pentru a permite vreo reacţie. El se îndepărtă, o prinse de braţ şi spuse:

— Şi acum, să mergem să cinăm.

În timp ce Yves discuta cu chelnerul despre alegerea vinului, Jane făcu din priviri turul sălii şi recunoscu doi celebri actori americani, un ministru britanic şi un prezentator de televiziune foarte cunoscut. Ea văzu de asemenea trei rochii Dior, una de Balenclaga şi o alta de Glvenchy. Ea pozase pentru Moda cu unul din modelele Dior.

Femelă care o purta cu magnifică parură de safire, părea la prima vedere tânără şi frumoasă. Dar, privind mal atent, remarcai că pe chipul ei neted, fără riduri, ochii erau bătrâni. Probabil că suportase multe tratamente de înfrumuseţare, dar nimic nu îl putuse întineri ochii şi mâinile slabe încărcate de Inele.

Jane frisonă.

— Vă este frig? întrebă Yves.

Ea scutură capul şi îi vorbi despre femeia pe care o observase.

— Ideea de a vă pierde frumuseţea nu vă sperie? întrebă el, ciudat.

— Nu mă gândesc la aşa ceva.

— Sunteţi o fată stranie, Jane, spuse el privind-o atent. Încă nu am mai întâlnit vreo femeie atât de inconştientă de propria-i înfăţişare. Oare chiar nu ştiţi că sunteţi dezirabilă?

Tonul vocii sale şi modul în care o privea o făcură să se înroşească uşor. Timp de patru zile.

El se arătase un ghid şi un companion delicios, dar în relaţiile lor nu fusese nimic sentimental. Dar, pe Pont du Caroussel, el o sărutase. Şi acum, în mijlocul tuturor acestor oameni, el îl făcea deliberat curte, cu ochii, cu vocea, cu micul surâs din colţul buzelor.

— Nu m-aţi văzut când mă trezesc, replică ea pe un ton lejer,

întorcând ochii.

Genunchiul lui Yves îl atinse pe al ei, sub masă.

— Nu încă.

Jane se simţi jenată.

— Ce privelişte minunată, spuse ea tare.

Prin ferestrele restaurantului se zărea Notredame, Iluminată de proiectoare.

Amuzat de confuzia sa, Yves se aplecă spre ea.

— Sunt sigur că sunteţi şi mal fermecătoare în deshabille, spuse el voce joasă. Mi-ar plăcea mult să vă trezesc cu un sărut, iubirea mea.

Ea îi aruncă o privire surprinsă. O numise de multe ori „dragă” sau „scumpa mea”, dar asta nu însenina nimic. Era un apelativ frecvent în anumite cercuri, ca în teatru, de exemplu. „Iubirea mea”, şi pe acest ton, era cu totul diferit.

Chelnerul aduse vinul. Yves îl gustă şi îşi exprimă aprobarea. Când acesta umplu paharele, Yves îl ridică pe al său spre Jane.

— Pentru cea mai drăguţă femeie din Paris. În această seară, nu vom merge să dansăm. În această seară, vom face o plimbare în Bols şi vom… discută.

El degustau friptura de raţă sălbatică, specialitatea casei, când văzură patronul conducând câteva persoane la o masă alăturată.

Jane ridică ochii spre noii veniţi, nişte francezi, şi avu surpriza să-l recunoască pe David printre ei. El nu o văzu. Se aşeză, cu spat despre ea, lângă o fată foarte tânără, îmbrăcată cu o rochie albă, nevinovată.

Yves părea a nu-l fi remarcat pe David. Jane făcu toate eforturile pentru a nu întoarce ochii spre masa vecină. Dar, chiar şi aşa, realiza că David îi vorbea fetei, făcând-o să râdă. Ea văzu că micuţa franţuzoaică îl asculta pe David cu buzele întredeschise, cu ochii strălucitori: era vizibil la fel de orbită de acest străin înalt şi suplu cum ar fi fost o englezoaică de 16 ani în faţa lui Yves.

Jane nu ştiu dacă David o văzuse, când yves şi ea părăsiră restaurantul. Brusc, ea ar & dorit să nu-i mai pese de nimic.

Yves ar putea s-o facă să le uite pe David… dacă ea i-ar permite-o. Urcară pe Champs-Élysées, făcură înconjurul Arcului de Triumf într-un vârtej de maşini şi, prin strada victor Hugo, ajunseră în umbra îcl-colo întreruptă de lumini din Bois de Boulogne.

Curând, Yves imobiliză vehiculul.

— Să ne plimbăm puţin pe malul lacului, vreţi? sugeră el.

O ajută să coboare şi a puse pe umerii goi capă sa de seară. Era copia unui model de Balmain, confecţionat din bucle de panglică de catifea galbenă.

Se plimbară sub un acoperiş de crengi până la un mic pavilion care se înălţa pe malul lacului. Yves îşi scoase smokingul şi îl întinse pe trepte, invitând-o pe Jane să ia loc.

El se instală aproape, dar spre marea ei surpriză, îşi aprinse o ţigară şi începu să-i vorbească despre domeniul lui din Touraine.

Sub clarul de lună, nu se mai distingeau urmele unei vieţi dezorganizate în jurul ochilor şi a gurii lui. El părea întinerit, foarte seducător. Jane şi-ar fi dorit ca l să o ia în braţe şi să o facă să uite de restul lumii.

Totuşi, când el aruncă în apă restul ţigării, nu se putu împiedica de a avea o uşoară crispare.

— Am fost încă două ori la Londra de la prima noastră întâlnire, spus el, întorcându-se spre ea pentru a o privi. Dar nu am încercat să vă întâlnesc. Ştiţi de ce?

Ea scutură capul.

El o luă de mână.

— Au existat multe femei în viaţa mea, reluă el rar. Dar dumneavoastră sunteţi diferită, Jane. Am ştiut-o din prima clipă. Decisesem să nu vă mai revăd… decât dacă ne-am fi întâlnit întâmplător. Acum, nu mai am încotro, înţelegeţi?

Ea nu răspunse şi, după un moment, el continuă cu vocea uşor răguşită:

— Pentru prima dată în viaţă, iubesc. Doresc să fiţi soţia mea.

Înainte ca ea să fi putut răspunde, el o strânse la piept, îl sărută umerii, gâtul şi, în sfârşit, buzele. Jane închise ochii şi se forţă să răspundă sărutărilor lui.

Yves fu acela care, într-un sfârşit, se îndepărtă.

— Deschideţi ochii, frumoasa mea, şopti el, luându-i chipul în mâini. Deschideţi ochii şi priviţi-mă.

Genele lui Jane fremătară şi ea suspină, tremurând uşor.

— Deci, ne-am înţeles? întrebă el vioi.

Ea nu avu timp să-i răspundă: el îl luă ezitarea drept aprobare…

— Trebuie să vă duc înapoi, acum

O ajută să se ridice şi îi aranjă capă…

— Yves… o clipă… începu ea cu o voce ezitantă.

El îi surâse în timp ce îşi scutura smokingul.

— Dacă am mai rămâne aici, aş fi capabil să-mi uit bunele intenţii. Hai să regăsim repede luminile şi aglomeraţia, scumpa mea.

— Dar nu înţelegeţi…

El o făcu să tacă cu un sărut. O ţinea strâns, cu mâinile crispate în jurul finei sale talii.

— Vedeţi? spuse el după o clipă. Mă ameţiţi, draga mea.

Mâinile îi urcară, o mângâiară pe spatele gol sub capa de catifea. Apoi, ferm, o îndepărtă de el…

— Trebuie acum să plecăm şi să căutăm şampanie pentru a bea în cinsta viitorului nostru.

El o duse într-un mic local discret, luminat cu luminări. Nu exista ring de dans şi mesele erau izolate unele de celelalte prin masive aranjamente florale. Un negru înalt improviza la un plan aproape de bar şi în sală nu mai erau decât alte trei cupluri.

Patronul aduse şampania într-o frapieră cu gheaţă. După plecare lui, Jane spuse repede:

— Vă rog, Yves, trebuie să mă ascultaţi. Eu… eu nu ştiu dacă pot să mă căsătoresc cu dumneavoastră.

El o privi.

— Şi de ce? întrebă el stupefiat.

Ea se juca cu fermoarul poşetei sale de seară din palete aurii.

— Nu îmi imaginasem că mă veţi cere în căsătorie, spuse ea cu o voce joasă. Credeam că… doar vă amuzaţi, nimic mai mult.

— Ideea că au existat şi alte femei în viaţa mea vă deranjează?

— Nu, nu despre asta e vorba. Este atât de dificil să vă explic fără a vă răni.

El îl luă mâinile tremurânde între ale sale.

— Spuneţi-mi, poate că existe altcineva?

Ea aprobă din cap.

— Da, într-un anume fel. Dar aceasta nu a evoluat prea fericit şi acum încerc să uit totul.

— Este căsătorit?

— Nu.

— Atunci, unde este problema? Să nu-mi spuneţi că nu îi place de dumneavoastră. Nu aş putea să cred.

— Vă rog… Să nu mai vorbim despre asta. S-a terminat… cu

adevărat, spuse ea cu disperare.

— În acest caz, sunteţi liberă să îmi acordaţi mâna.

— O, Yves, cum aş putea. Nu sunt îndrăgostită de dumneavoastră. Aş dori-o mult, ar fi minunat.

El îi examină unghiile lăcuite cu roşu.

— Cred că ştiţi ce aş putea să vă ofer, spuse el pe un ton bizar. Vă imaginaţi genul de existenţă pe care aţi avea-o alături de mine?

— Da, dar este fără importanţă. Nu aş putea să accept totul fără a da nimic în schimb. Dacă v-aş fi iubit, nu mi-ar fi păsat dacă aţi fi fost foarte sărac.

— Cred că sunteţi sinceră, articulă el încet. Cred că sunteţi cu adevărat o pasăre rară, Jane. Nu, adăugă d văzând-o că vrea să vorbească. Ascultaţi-mă, vă rog. Vă doresc ca soţie, indiferent în ce condiţii. Vă voi învăţa să mă iubiţi. Măcar lăsaţi-mă să încerc, frumoasa mea. Ascultaţi-mă, am un plan. Înainte de a vă reîntâlni, prevăzusem să fac o croazieră pe iahtul meu până în Grecia. De ce să nu veniţi cu mine? Ar fi perfect convenabil. Vom avea la bord mai mulţi dintre prietenii mei.

— Nu, nu aş putea, replică ea. Chiar dacă mi-aş găsi o slujbă în pariş pentru această toamnă, aş fi obligată să mă reîntorc la Londra pentru a mă achita de toate angajamentele. Lăsaţi-mă să mă întorc acolo câtva timp şi să reflectez. Pentru moment, nu sunt în stare să văd dar. Daţi-mi timpul de a-mi cântări sentimentele.

Cu sprâncenele arcuite, el ezită.

— Foarte bine… dar nu pentru mult timp. Sunt un bărbat nerăbdător. Nu am obiceiul să aştept.

Şi dacă suntem despărţiţi, nu voi putea să vă determin să mă iubiţi. Vă acord o săptămână, draga mea. Apoi voi veni după răspunsul dumneavoastră la Londra. Înţelegeţi-mă, nu vreau o decizie definitivă. Doar consimţământul de a ne logodi. Apoi, va fi sarcina mea de a vă face să îmi împărtăşiţi nerăbdarea.

— Ne-am înţeles, răspunse ea pe un ton încă ezitant. Dar în acest caz cred că aş face mai bine să plec mâine, Yves. Nu pot să mă hotărăsc în Paris.

El protestă, dar ea rămase fermă. Decisese deja să aşi petreacă ultimele zile de libertate care îi rămăseseră la ţară, în afara Londrei. Departe de Yves şi de David, ea va reuşi poate să-şi clarifice sentimentele.

Când el o conduse la hotel, aşi opri maşina în umbra unui grup de arbori şi o luă din nou în braţele sale.

— Vă plac sărutările mele? murmură el după un moment.

Cu capul pe umărul lui, ea făcu un gest de asentiment. El ai ridica bărbia şi o sărută până îşi pierdu respiraţia.

— Te voi face să mă doreşti la fel cum te doresc şi eu, şopti el cu pasiune. Te ador!

El o eliberă în sfârşit şi o escortă până la intrarea în hotel. Acolo, Îi spuse că va trece să o caute a doua zi dimineaţă şi că o va ajuta să-şi pună la punct călătoria de întoarcere.

— V-aţi întors devreme în această seară, domnişoară, remarcă portarul.

El ieşise din loja sa, după plecare lui Yves.

— În această seară, cred că cel care îşi va sări somnul va fi compatriotul dumneavoastră. Cred că s-a dus la Folies-Bergere. Noapte bună, domnişoară.

Ajunsă în camera ei, Jane se dezbrăcă şi începu să se demachieze. Noaptea era foarte caldă. Ea deschise fereastra ce dădea într-un mic balcon din fier forjat, deasupra curţii interior a hotelului. Toate celelalte ferestre erau obscure. Era trecut cu puţin de ora unsprezece.

Dezbrăcându-şi slipul şi sutienul, ea se privi în oglinda şifonierului. Mâncărurile bogate în calorii pe care le consumae în aceste ultime zile îi sedaseră silueta sa obişnuită. Din punct de vedere fizic, cel puţin, ea avea un aspect mai bun decât la sosire.

Îmbrăcă un chimono din mătase albastră, apropie un fotoliu de balcon şi începu să-şi pilească unghiile, gândindu-se la Yves.

„Te voi face să mă doreşti la fel cum te doresc eu” spusese el. Şi era adevărat ca sărutările lui treziseră simţurile tinerei fete. Dar ce dovedeşte aceats? Contrariul ar fi fost straniu. Era un bărbat seducător, experimentat. Ce femeie ar fi putut rămâne insensibilă în braţele unui astfel de expert?

Poate că ea s-ar fi putut crede îndrăgostită de el, dacă nu ar fi cunoscut sărutările lui David. Dar şi el o sărutase şi era o enormă diferenţă între ce simţise în braţele lui şi reacţiile ei la mângâierile abile ale lui Yves.

— La ora unsprezece şi jumătate, ea era încă aşezată aproape de fereastră, când cineva bătu la uşă.

Era David.

— Am văzut lumină. Pot să intru? Vreau să vă vorbesc.

— Tocmai… voiam să intru în pat. Este foarte urgent?

— Da.

Conştientă de nuditatea ei, sub uşorul chimono de mătase, ea îl strânse în jurul gâtului.

— Foarte bine, făcu ea nervoasă, întorcându-se în fotoliu.

David închise uşa şi se rezemă de ea.

— V-am văzut cu Saint-Cyr la Turnul de Argint. Cei cu care eram îl cunosc. Nu cred că supoziţiile lor în privinţa relaţiilor dumneavoastră cu el v-ar fi făcut plăcere, declară el pe un ton egal.

Jane destupă un flacon de cremă şi începu să-şi maseze încet mâinile.

— Şi?

— Pentru Dumnezeu, chiar. Nu vă pasă deloc de reputaţia dumneavoastră? Vreţi să vă vedeţi numele terfelit în toate ziarele de scandal?

— Nu… dar nu văd care ar fi motivul?

— Înseamnă că sunteţi deosebit de naivă. Saint-Cyr a furnizat întotdeauna subiecte de scandal cronicarilor mondeni. Ei îi urmăresc cu asiduitate toate legăturile.

— Este posibil. Dar eu nu sunt o legătură. Suntem foarte buni prieteni, răspunse ea calm.

Râsul lui David nu fu deloc măgulitor.

— Poate vă aşteptaţi să fiţi crezută?

— Poate că nu, dar este totuşi adevărat. Dar de ce să vă neliniştiţi atât de mult? Mi-aţi spus recent că nu vă mai pasă de tot ceea ce aş putea face.

— Mă simt totuşi puţin responsabil în privinţa dumneavoastră. Eu am fost cel care v-am făcut să veniţi la Londra. Eu sunt acela care am lansat această afacere, preciză el cu răceală.

— Încă nu sunt un suflet rătăcit, ripostă ea cu ironie.

— Nu veţi întârzia să deveniţi unul dacă veţi continua să îl frecventaţi pe Saint-Cyr. Cred că nu vă imaginaţi că intenţiile lui sunt serioase, prasupun? Nu vă daţi seama de urmăreşte, prostuţă mică?

Ea deveni roşie ca racul în faţa tonului vocii lui şi a ce lăsa să se înţeleagă.

— Ba da, îmi dau seama. Doreşte să mă căsătoresc cu el, declară

ea furioasă. Dacă chiar trebuie să spun totul, el mi-a cerut mâna' chiar în această seară.

Un lung moment, se priviră în tăcere. Într-un sfârşit, David spuse:

— Înţeleg. În acest caz, vă datorez scuze. Nicio clipă nu mi-a trecut prin minte că aţi putea reuşi acolo unde atâtea altele au eşuat. V-am subestimat. Felicitări, Jane. Este un frumos succes.

Ea nu avu timp să-i explice că încă nu acceptase cererea lui Yves: el deschise brutal uşa şi ea se trezi singură.

Mult timp, ea rămase imobilă, ca paralizată, înainte de a se năpusti pe culoar, pentru a-l chema pe David.

Dar el intrase deja în ascensor şi închisese grilajul. Privi coborând şi dispărând cabina ascensorului. Nu mai putea fugi după el, în chimono.

PÂNĂ DUPĂ MIEZUL NOPŢII, Jane aşteptă încercând să-l audă pe David revenind în camera lui din capătul culoarului. Dar el nu reveni şi, obosită, ea luă două aspirine şi Intră în pat.

Când se trezi, era opt şi jumătate şi o durea capul. Vioaie, ea îşi făcu toaleta şi se îmbrăcă. Dar când se duse să bată la uşa lui David, o cameristă, care trecea încărcată cu rufărie, o Informă:

— Domnul a plecat. A luat un taxi pentru Gară de Nord acum o oră, domnişoară.

Yves sosi la ora nouă. El contactase deja telefonic birourile Companiei aeriene şi rezervase pentru Jane un loc pentru zborul de prânz.

El o privi făcându-şi valizele.

— Nu sunt convins că ar trebui să vă las să plecaţi, declară el, ridicându-şi sprâncenele. Acest celălalt bărbat… îl veţi întâlni când veţi ajunge la Londra?

— Mă îndoiesc, spuse ea pe un ton neutru. Yves, nu veţi a supărat pe mine dacă… dacă răspunsul va fi nu? Pentru moment, sunt atât de dezorientată, încât nu prea ştiu ce vreau.

— Sunteţi epuizată. Munciţi din greu.

El o înconjură cu braţele.

— Dar, dacă veţi accepta, toată viaţa vi se va schimba, ne vom petrece iarna în Bahamas, Vă voi învăţa schiul nautic. Vom reveni în Europa în sezonul de primăvară şi vă veţi putea alege toaletele la Dior, la Givenchy sau la oricare altă mare casă de modă care vă place. Voi

confecţiona monturi noi pentru bijuteriile de familie. Ele nu au fost purtate de la moartea mamei mele. Veţi fi femeia cea mai frumoasă şi mal elegantă din întreaga societate pariziană. Dacă veţi dori, vom avea un apartament la Londra, păstrându-l şi pe acesta de aici. Vara, avem iahtul şi vila din Corsica. Vă voi oferi tot ceea ce vă veţi doi, fermecătoarea mea Jane.

— Yves, ne cunoaşte, de atât de puţin timp. Cum aţi putea fi sigur că sentimentele dumneavoastră pentru mine vor fi durabile? Cum puteţi fi sigur că nu vă veţi plictisi de mine?

— A, credeţi… că aşa cum se spune… că un leopard nu îşi poate pierde petele? spuse el cu Ironie. Dar încă nu am iubit niciodată o femeie aşa cum vă iubesc, inimioara mea. Această dragoste vă dura cât voi trăi, v-o promit. Niciodată n-am fost atât de sigur asupra unui lucru. Trebuie să mă credeţi.

Întoarsă în Anglia, Jane îşi lăsă la aeroport valiza cea mai voluminoasă şi luă un tren spre Eastbourne. Ea îşi petrecu acolo trei zile, într-o modestă pensiune de familie. Îşi petrecea majoritatea timpului plimbându-se pe ţărmul mării sau contemplând, aşezată pe o bancă, valurile.

Când se întoarse în apartamentul din Londra, ea o găsi pe Heather radiind de fericire: tânără fată purta un încântător inel de logodnă din epoca victoriană – o gravură în formă de inimă, presărată cu mici perle.

— Bill voia să îmi ofere diamante, explică ea. Dar acest inel mi s-a părut mult mai drăguţ. Şi vom avea nevoie de atât de multe lucruri. O, Jane, sunt atât de fericită, încât îmi este teamă să nu explodez.

— Când v-aţi gândit să vă căsătoriţi? întrebă Jane.

— Cât mai curând posibil. Imediat după ce ne vom găsi un apartament.

— Dar de ce să nu locuiţi aici… doar dacă nu aveţi cumva intenţia de a face imediat copii?

— Nu, nu chiar imediat. Cred că ne-ar place ca într-o bună zi să ne stabilim în afara Londrei.

Blll crede că viaţa la ţară este preferabilă pentru copil. Dacă voi continua să mai lucrez un an sau doi, ne vom putea cumpăra o casă. Probabil că nu o vom putea plăti deodată, dar ipoteca nu va fi prea grea. Lui Bill nu îi prea plac ipotecile, nici cumpărările pe credit.

— Ei bine, atunci de ce să nu vă începeţi aici viaţa în comun?

sugeră din nou Jane. Eu îmi voi găsi cu uşurinţă altceva, Heather. Pentru un cuplu este mult mai dificil.

După o pauză, adăugă neglijent:

— Este posibil să mă mărit şi eu cât de curând.

— Tu, căsătorită? Şi cu cine? strigă prietena sa, stupefiată.

Jane îi vorbi despre Yves.

— Dar nu spune nimănui nimic. M-aş putea răzgândi în ultimul moment.

Lui Heather îi trebuiră câteva secunde pentru a-şi depăşi uluirea.

— Nu… nu îmi vine să cred, bâlbâi ea. O, Jane, este fabulos. Ea care te plictiseam în privinţa unei mici căsuţe periferice, când tu ai perspectiva unui castel. Sigur, nu l-aş schimba pe Bill pe o duzină de francezi seducători. Dar tu şi Yves Saint-Cyr… este incredibil. Vreau să spun că are tot ceea ce îţi poţi dori. Bani, frumuseţe fizică şi un divin accent francez, presupun. Visul oricărei femei. Povesteşte-mi totul.

— Nu este mare lucru de povestit, răspunse Jane cu o oarecare rezervă. Ne-am întâlnit din nou, mi-a arătat Parisul… şi apoi m-a cerut de nevastă.

— Şi pentru ce, în numele cerului, nu ai spus „da” imediat?

— O, Heather… după numai câteva zile? Ar fi fost o nebunie. Îmi trebuia puţin timp pentru a reflecta. Din acest motiv mi-am petrecut câteva zile la Eastboume.

— Dar pretinzi că încă nu eşti sigură?

Jane ridică din umeri.

— Suntem vreodată absolut siguri?

— În ceea ce ne priveşte pe Bill şi pe mine, da. Nu aş putea fi mai sigură decât sunt acum.

— Da, dar voi vă cunoaşteţi de mai mult timp. Şi Bill nu este ca Yves. Nu a avut atâtea aventuri.

— Evident, din acest punct de vedere, probabil că ai dreptate, conveni Heather. Dar se pretinde că foştii crai sunt cei mai buni soţi. Nu este ca şi cum Yves ar avea în urma lui mai multe căsătorii ratate. Asta da, ar fi un serios handicap.

După întoarcerea lui Jane la Londra, flecare zi îi aduse diferite cadouri. Flori, de la cele mai scumpe florării. Ciocolate de la cei mai mari cofetari. Un cufăr conţinând douăsprezece pe rechi de ciorapi de fineţea pânzei de păianjen şi un somptuos fular de mătase albastră de

la Dior. Un celebru magazin de vinuri îi trimise o ladă cu şampanie Perrier-Jouet, şi de la o brutărie de lux sosi un coş umplut cu scumpe specialităţi.

Văzând acest ultim transport, Heather exclamă:

— Cerule mare! Iată ceea ce numesc eu a face curte unei femei. În locul tău nu aş fi prea liniştită.

— Ce vrei să spui? întrebă Jane.

— Ei bine, probabil că este stupid, dar am o teorie la care ţin foarte mult: în viaţă nu poţi avea totul. Bogăţia împreună cu sănătatea. Frumuseţea în acelaşi timp cu inteligenţa. Dar, dacă te căsătoreşti cu Yves, vei avea totul. Şi încă pe un platou de argint.

„Nu chiar totul. Nu şi iubirea”, gândi Jane cu disperare.

Ea aştepta mai mult sau mai puţin un telefon de la Yves, din Paris, dar nu avu nicio veste de la el cu excepţia avalanşei de cadouri –, până în ziua în care ea primi o telegramă care îi cerea să vină să îl aştepte la aeroportul din Londra.

Cu o oră înainte de sosirea avionului, Jane încă nu era sigură de răspunsul pe care trebuia să i-l dea.

Era o vreme detstabuă, friguroasă, ploioasă, deprimantă. Ea decise să îmbrace un Impermeabil negru şi să îşi pună pe cap fularul Dior. Probabil că vor fi şi fotografi de presă la aeroport şi ea nu ţinea să fie recunoscută când îl va întâlni pe Yves.

— Jane! Săptămâna asta a durat cât zece ani, exclamă el Ieşind din biroul vămii.

În taxiul care îi conducea la hotelul lui Yves, ea îi spuse:

— Încă nu v-am mulţumit pentru toate încântătoarele dumneavoastră cadouri. Sunteţi teribil de extravagant, Yves.

— Ei, haide! Câteva flori. O cutie cu ciocolate.

Cu un gest, el îndepărtă parcă toate aceste fleacuri. Îşi deschise pardesiul şi scoase din buzunarul interior o cutiuţă din piele.

— Iată ce vreau să vă ofer.

Ea ştia că probabil cutiuţa conţine un inel, dar nu se aşteptase la strălucirea unei flăcări verzi, când deschise capacul. Niciodată nu mai văzuse un smarald atât de uriaş, iar diamantele care înconjurau piatră erau mari cât gămăliile de chibrituri.

— Îl veţi purta, Jane? întrebă el tandru.

Cu privirea încremenită pe somptuosul inel, ea se simţi surprinsă de un fel de teroare în faţa importanţei enorme a deciziei

sale. Întregul curs al existenţei sale depindea de un singur cuvânt.

Într-un sfârşit, ea expiră un lung suspin tremurător.

— Da… da, Yves, mă voi căsători cu dumneavoastră, promise ea.

În mai puţin de patruzeci şi opt de ore, ştirea era în toate ziarele.

„Un manechin londonez se căsătoreşte cu un francez, proprietarul unei herghelii de cai de cursă… Uimitoare idilă între un milionar şi un manechin… Povestea Cenuşăresei adusă în prezent…”

În acea săptămână nu avuseseră loc nici greve, nici crize politice şi ziarele profitară de anunţul acestei logodne pentru a-i da locul de onoare pe pagina întâi. Ele amestecau în mod abil adevărul cu ficţiunea şi Jane se înfurie.

— Jumătate din toate aceste poveşti nu sunt decât pure scorneli, spuse ea mânioasă lui Yves.

O istorisire deosebit de senzaţională a primilor ani de viaţă, lăsa să se înţeleagă că ea fusese crescută într-o cocioabă şi că fugise din Starmouth, încă adolescentă, pentru a duce o viaţă de o moralitate dubioasă, până ce fusese descoperită de David.

Dar Yves avea obişnuinţa publicităţii; anumite ziare reanimară amintirea vechilor lui „prietenii”. El se mulţumi să zâmbească, ridicând din umeri.

— Nu le mai citiţi dacă vă tulbură, scumpa mea. Ne vor uita repede, când vor avea la dispoziţie o crimă spectaculoasă sau un accident froviar. Nu trebuie să acorzi importanţă unor astfel de zdrăngăneli.

Dar Jane le acorda enorm de multă importanţă. Aceste cârpe făceau din ea o aventurieră, o oarecare micuţă femeie care se aranjase să-i smulgă promisiunea căsătoriei lui Yves Saint-Cyr. Oare David citea aceste articole? Oare opinia lui actuală despre ea concordă cu cea din articole?

Timpul rămânea rece şi Yves voia să-i cumpere un mantou de zibelină.

— O, nu, vă rog… după ce ne vom căsători, spuse ea, jenată. Îi oferise deja o geantă din piele de crocodil, cu o trusă de machiaj din acelaşi material, plină cu flacoane din argint, un pulover superb şi o pudrieră din aur. Şria că posibilităţile lui îi permiteau să-i facă astfel de cadouri, dar ea nu le accepta decât cu regret. Ar fi preferat de departe modestele mici suveniruri pe care Bill i le aducea lui Heather, din

zborurile sale.

— Când ne vom căsători? întrebă Yves sărutând-o. Munciţi fără întrerupere. Nu vă văd decât pentru dejun şi seară. Vă vreau cu mine tot timpul, draga mea.

— Trebuie să-mi respect angajamentele. Nu va mai dura mult, promise Jane.

El îi fermecă pe Heather şi pe BUL oferindu-le vila sa de afaceri pe perioada lunii de miere.

— Am auzit că este un mic paradis, îi spuse Heather lui Jane. Este deosebit de drăguţ din partea lui.

Se întâmpla în seara în care cele două cupluri cinaseră şi dansaseră la hotelul Dorchester.

— Sincer, aveam câteva rezerve când mi-ai vorbit despre el la început. Dar nu este deloc aşa cum mi-l imaginam. Ţi-ai dat seama că de-abia a aruncat o privire spectacolului de cabaret din această seară? Nu avea ochi decât pentru tine.

Jane zâmbi pentru a-şi ascunde o secretă nelinişte. Yves îi repetă fără încetare cât este de frumoasă şi de câtva timp complimentele lui o agasau.

— Oare ştiţi că de fapt culoarea părului meu nu este naturală şi că eu nu mai sunt aceeaşi fără machiaj? îi spusese ea într-o zi. Dacă m-aţi fi cunoscut anul trecut, nici măcar nu m-aţi fi remarcat.

El zâmbise, cerându-i să înceteze cu prostiile. Nu era el un veritabil cunoscător în materie de frumuseţe? Ea era absolut fermecătoare. Singurul ei defect: încerca mereu să schimbe subiectul când el nu încerca altceva decât să-i facă curte.

După ce îşi petrecu la Londra aproape trei săptămâni, el trebui să se întoarcă pentru câtva timp la Paris. În timpul absenţei lui, Jane intră într-o zi într-un bar: voia să prânzească rapid între două întâlniri. Se obişnuise să-l regăsească pe Yves în timpul prânzului la „Caprice” şi seara la barul hotele lui Ritz şi ea simţi o curioasă uşurare aşezându-se pe un taburet în faţa barului unde se înghesuiau clienţii. Ea comandă doi hamburgeri şi cafea. Barul nu era foarte departe de studioul lui David, dar acesta era pentru moment la Viena. Nu lucrase cu el de la întoarcerea ei la Londra, dar ştia că îl va vedea obligatoriu la nunta lui Heather, după două săptămâni.

După ce termină, se duse să plătească la casă, îşi privi ceasul şi decise să meargă pe jos la următoarea întâlnire de lucru. Se îndreptă

spre uşă, când observă o femeie de o vârstă oarecare coborând de pe trotuarul din spatele unui camion, de cealaltă parte a străzii. Un alt camion şosea în mare viteză din sensul opus. Jane observă chipul îngrozit al şoferului în momentul în care răsuci violent volanul. Camionul făcu un viraj brusc, urcă pe trotuar şi zdrobi vitrina restaurantului cu un zgomot infernal de sticlă spartă şi urlete. Jane simţi o durere sfâşietoare în dreptul obrajilor, avu impresia că primise o lovitură teribilă în cap şi se prăbuşi.

Răspunzând telegramei lui Heather, Yves reveni imediat în Anglia şi o transportă pe Jane de la spital într-o clinică luxoasă. Dar nu îi păsa unde se găsea. Nu dorea decât să doarmă.

De fiecare dată când deschidea ochiul drept – cel stâng era acoperit de pansamente –, ea îl regăsea la capul ei, ţinând-o de mână.

— Nu vă neliniştiţi, micuţa mea. Aţi avut un uşor accident. Dar veţi fi curând vindecată. Aveţi nevoie de odihnă. Nu vă faceţi griji pentru nimic.

Chipul său neliniştit, pe care ea încă nu îl vedea foarte clar, se aplecă deasupra ei. El era cel care avea un aer îngrijorat, îşi spuse ea vag, înainte de a recădea într-un vârtej tăcut, populat de umbre.

Totuşi, curând, luciditatea îi reveni treptat. Ea se trezea mai des, dormea mai puţin profund. Zgomotele uşoare, vocile în surdină o smulgeau constant din inconştienţă. Ea păstra ochii închişi, rămânea perfect imobilă, dar nu se mai putea abandona neantului.

După un timp, pierzându-şi răbdarea, ea întrebă:

— De cât timp sunt aici?

Ca de obicei, Yves era acolo. Ea avea impresia că trecuseră în jur de trei zile de la accident.

— De opt zile. Dar nu vă alarmaţi. Aţi suportat un şoc. Probabil că nu vă mai amintiţi ce s-a întâmplat. Vă voi explica după ce vă veţi reveni.

Cu tandreţe, el îi mângâia obrazul nepansat.

— Îmi amintesc. Un camion a lovit vitrina cafenelei. Au mai fost şi alţi răniţi?

— Nu, scumpa mea, aţi fost singura. Dar nu este nimic important, v-o promit. Un urât cucui pe cap şi câteva mici tăieturi. Nu mai vorbiţi. Odihniţi-vă.

— Bietule Yves, păreţi foarte obosit. Vă cer Iertare pentru că v-am provocat atâtea probleme.

— Micuţă nebună! Niciodată nu mi-aţi putea cauza supărări.

O infirmieră veni să îl roage să plece.

— Obrazul meu este puternic atins? întrebă Jane, ridicând mâna pentru a-şi pipăi pansamentele.

— Haideţi, nu vă nelinişt îţi, d-ră Baron, răspunse rinăra pe un ton odihnitor. Aveţi un obraz tăiat, dar care se va cicatriza curând. Nimic grav.

Jane înţelese că ea minţea, dar nu mai discută.

A doua zi dimineaţă, medicul veni să o vadă. Era chel şi roz, ca un bebeluş şi parfumat că o scumpă îoţiune pentru după bărbierit.

— Mi s-a spus că vă merge mult mai bine, d-ră Baron, puse el zâmbind.

Îi examină tăieturile de pe picioare şi ceru apoi Infirmierei să desfacă pansamentul de pe obraz.

— Aţi putea să îmi daţi o oglindă? întrebă Jane.

— Nu încă, d-ră Baron.

— De ce?

— Pentru că acest obraz va avea un aspect mal. Plăcut după o zi sau două.

Medicul încercă să îi distragă atenţia chestionând-o despre ameţelile şi durerile de cap eventuale. Jane aşteptă să i se refacă pansamentul.

— Doctore, spuse ea atunci, ştiu că este o tăietură urâtă. Aş dori să-mi spuneţi adevărul. Nu voi face nicio criză de nervi, vă asigur.

Un moment, el o privi gânditor, înainte de a-şi apropia un scaun şi de a se aşeza.

— Foarte bine, d-ră Baron. Da, îmi este teamă că rana este destul de urâtă. O bucată de sticlă v-a tăiat obrazul de aici până aici.

El îşi trasă o linie de la tâmplă până la bărbie.

— Dar tăietura se cicatrizează foarte bine, reluă el, şi trebuie să vă consideraţi norocoasă că ochiul nu a fost atins.

— Cicatricea va fi permanentă?

— Nu. Cu timpul, ea va deveni de-abia vizibilă.

— După cât timp?

— Depinde, spuse el prudent. Anumite epiderme se regenerează mai repede decât altele. Haideţi, d-ră Baron, nu vă mai tracasaţi, vă rog. Vă înţeleg îngrijorarea, dar vă garantez că pentru dumneavoastră nu se pune problema de a rămâne definitiv desfigurată.

Jane se aşeză mai comod pe perne.

— Oricum, nu are o deosebită importanţă. Ţineam pur şi simplu să vă cunosc opinia. Mulţumesc. Doctore.

Yves sosi puţin mai târziu.

— O, Jane cât este de minunat să vă văd într-o stare mai bună.

Se aşeză pe marginea patului şi o sărută uşor.

— Dar ce aveţi? întrebă el redresându-se cu un aer îngrijorat. O durere de cap? Poate pentru că rămâneţi prea mult culcată.

Ea îşi întoarse chipul în aşa fel încât să nu arate decât profilul bandajat.

— Îmi este bine, Yves. Dar trebuie să vă spun ceva.

— Să îmi spuneţi? repetă el fără a înţelege.

— Sunt fericită că a survenit acest accident, declară ea cu o voce coborâtă. Este curios, dar se pare că şocul mi-a limpezit ideile. Acum văd din nou lucrurile aşa cum sunt cu adevărat. Nu mă mai simt tulburată, nesigură.

Ea îl privi în sfârşit.

— Îmi este ciudă pe mine că trebuie să vă provoc suferinţă, Yves. Dar trebuie. Aş putea strica vieţile noastre. Vedeţi, nu se mai pune problema căsătoriei.

Un lung moment, el o privi fără să poată spune nimic. Apoi o prinse de umeri.

— Dar asta nu este normal, dragă. Cred că nu mai ştiţi ce vorbiţi. Nu puteţi fi serioasă.

— Ba da, Yves… şi trebuie să mă credeţi. Sunt dezolată, vă asigur, teribil de dezolată.

— Este din cauza chipului dumneavoastră. Vă temeţi, de reacţia mea când voi vedea cicatricea. Dar medicul îmi garantează…

— Nu este vorba despre obrazul meu, îl întrerupse ea. Vă rog, Yves, ascultaţi-mă. Lăsaţi-mă să vă explic.

— Nu, nu, protestă el vehement, nu vreau să aud nimic. Nu vă simţiţi bine. Sunteţi deprimară. Nu sunteţi dumneavoastră înşivă.

Dar veni şi ziua în care Jane fu autorizată să se ridice pentru a se aşeza în apropierea ferestrei, unde fu obligat să o asculte. După o scenă furtunoasă, ea înţelese că reuşise să îl convingă.

— Dar trebuie să vă căsătoriţi cu mine. Ce altceva puteţi face? explea el într-o ultimă ten tativă disperată de a-i schimba hotărârea. Nu vă veţi putea relua cariera. Vor trebui luni întregi pentru a estompa

cicatricea, Jane.

El îşi înţelese gafă şi luă un aer consterant.

— Vă cer iertare. Nu este ceea ce voiam să spun. Exagerăm.

— Nu luaţi în această înfăţişare disperată, Yves. Sunt Conştientă că nu voi mai putea niciodată să-mi fac meseria de manechin. Am ştiut-o de la început, spuse ea cu blândeţe.

Se ridică şi se apropie de oglindă.

— Cred că a venit timpul să îmi evaluez cu precizie stricăciunile.

— Nu, vă rog… nu faceţi asta, protestă el văzând-o ridicând o mână spre pansament.

Acesta nu mai era la fel de stânjenitor: rămăsese doar o compresă susţinută pe obraz de câteva panglici adezive. Jane le desprinse cu grijă şi aşeză totul pe măsuţă. Cicatricea era mai puţin urâtă decât se aşteptase. O cusătură fină, roşie, cobora de la sprânceană până la maxilar, urmele agrafelor erau încă uşor vizibile.

Totuşi, când ea se întoarse spre Yves, îl văzu pălind.

— Dumnezeule, murmură el cu vocea răguşită.

În acel moment, o infirmieră intră cu un platou de ceai pe care fu gata să-l scape văzând ce făcuse Jane.

— Domnişoară Baron, v-aţi scos pansamentul! Nu sunteţi deloc rezonabilă…

Când dojana luă sfârşit, Yves îşi recăpătase sângele rece. El încercă să o facă să uite reacţia sa exagerată, dar Jane se simţi cu adevărat uşurată doar după ce el îşi luă rămas bun.

Era conştientă că el o iubise, că încă o Iubea. Dar ştia de asemenea că acum el trebuia să facă un efort pentru a o putea privi. Era o reacţie de iversiune necontrolabilă. Yves nu avea nicio vină.

În acea seară, Heather veni să o vadă. Ea avea Intenţia evidentă de a-şi întârzia căsătoria până în momentul în care prietena ei putea să părăsească clinica. Dar Jane refuză să o audă vorbind de un asemenea sacrificiu.

— Când ţi se va permite să ieşi de aici? întrebă Heather, înainte de a pleca.

— Curând, sper. Încep să nu mai pot suporta să fiu mereu închisă în această cameră.

— Da, nu mă îndoiesc, biata mea prietenă. Ei hai, curând şi tu vei pleca în voiajul de nuntă.

Jane reuşi să surâdă. Ea nu avea intenţia să-i destăinuie

adevărul lui Heather înainte ca ea împreună cu Bill să fi revenit din Corsica. Fericirea prietenei sale ar fi fost umbrită.

— David se întoarce mâine de la Viena. Cred că va veni să te vadă, reluă Heather…

Ochii i se înceţoşară.

— Mâine… ultima mea zi de celibat. Mă întreb dacă mă voi simţi nervoasă în ultimul moment. O, Dumnezeule, este deja târziu! Trebuie să fug. Voi reveni mâine. La revedere.

A doua zi dimineaţă, Jane primi o scrisoare de la Yves.

„Draga mea prietenă”, scrisese el, „cu cel mai profund regret mă simt constrâns să accept decizia dumneavoastră. Nu am putut niciodată să cred că aţi acceptat cererea mea în căsătorie din motive pur mercenare. Vă cunosc prea bine acum, şi nu sunteţi persoană capabilă să acţioneze de această manieră. Sunt convins că aţi simţit pentru mine o anumită afecţiune. Adevărul este că poate inima dumneavoastră încă aparţine bărbatului de care mi-aţi vorbit.

Nu regretaţi nimic din ceea ce s-a întâmplat între noi, Jane. Personal, nu regret nimic. Mă întorc fără întârziere la Paris. Dar, dacă vreodată vă veţi răzgândi, mă veţi putea găsi la adresa de mai jos. Voi fi întotdeauna la dispoziţia dumneavoastră, credeţi-mă, dacă într-o zi veţi avea nevoie de ajutor”.

Şi el semnase simplu: Yves.

Puţin mai târziu, medicu Tintră în cameră. El declară că Jane nu mai avea nevoie să conserve bandajul pe obraz. Dar, când ea îl întrebă când va putea pleca, el îi recomandă să mai rămână încă două-trei zile la clinică.

— Vă vom da o cremă specială pentru a disimula cicatricea în timpul primelor două săptămâni, d-ră Baron, explică el. Apoi, vă veţi putea servi de produsele cosmetice obişnuite.

Spre ora trei după-amiază, Jane îşi îngrijea unghiile, când cineva bătu la uşă. Ea se aştepta să o vadă pe Heather şi strigă: „Intră!” fără a întoarce capul.

În spatele ei, uşa se deschise şi se închise. Apoi fu linişte. Intrigată, ea se întoarse şi îl văzu pe David.

— Bună ziua, Jane, spuse el calm.

Instinctiv, mâna tinerel fete îi acoperi obrazul şi această mişcare făcu să cadă de pe braţul fotoliului trusa de manichiură.

— O, cât sunt de neîndemânatică!

David se apropie şi se aplecă pentru a strânge Instrumentele şi flacoanele împrăştiate pe jos.

— Vă cer iertare: v-am făcut să tresăriţi.

El aşeză obiectele în trusa pe care ea l-o întinse. Apei, se ridică.

— Ce mal faceţi?

— Foarte bine. Şi dumneavoastră? Heather mi-a spus că vă veţi întoarce astăzi, dar nu mă aşteptam să vă văd, termină ea roşind.

Ea îşi impuse să îşi descopere obrazul astfel încât el să îi vadă cicatricea.

David o examină o clipă.

— Pot să iau loc?

— Da, sigur.

Vocea lui Jane tremura. Se simţea aproape bolnavă de uşurare. Niciodată nu ar fi putut suporta din partea lui David, mişcarea de recul pe care o avusese Yves. Ea ignora ceea ce el ar fi putut să resimtă în forul său interior, dar David nu manifestase nici cea mai mică repulsie.

— Nu voi putea rămâne prea mult. Probabil că obosiţi foarte repede, spuse el aşezându-se.

— O, nu, mă simt mult mai bine acum. Sunt… sunt foarte bucuroasă că vă văd. Curând se va servi ceaiul. Rămâneţi, nu-i aşa?

— Nu aşteptaţi pe nimeni?

— Pe Heather, atât. Fumaţi, dacă doriţi. Este o scrumieră chiar lângă pat.

— Nu, mulţumesc, nu acum.

El îşi încrucişă picioarele.

— Când ieşiţi?

— În cursul săptămânii viitoare.

Ea destupă un flacon şi începu să-şi aplice cu atenţie conţinutul pe unghii. Era incapabilă să mai reziste mult timp examenului atent al lui David.

— Vă căsătoriţi curând?

Jane negă din cap.

— Ce proiecte aveţi?

Era obligată să-l dezvăluie adevărul. În minţise o dată şi regretase sincer. Niciodată nu va mai A capabilă să îI mintă.

— Nu prea ştiu încă. Vedeţi, nu mai am Intenţia de a mă căsători cu Yves. Dar, vă rog, nu-l spuneţi nimic lui Heather. Ea nu ar înţelege şi nu aş vrea cu niciun preţ să arunc o umbră asupra zilei el de căsătorie.

Nu-i veţi spune nu-i aşa, David?

El nu răspunse. Ea îşi ridică ochii şi nu ştiu cum să interpreteze expresia lui.

— Vreţi să spuneţi că Saint-Cyr v-a abandonat?

— Nu. Am renunţat de comun acord. Ne-am descoperit o incompatibilitate de caracter. Vă rog, promiteţi-mi că nu-i veţi spune nimic lui Heather.

— Promit… dar, cerule, aş vrea să-l am între mâinile mele!

Cu chipul schimonosit de turbare, el sări în picioare. Nici chiar în acea faimoasă seară, în apartament, când îi ucisese conştientă orice respect pentru ea, el nu manifestase o furie atât de dezlănţuită.

— Nu înţelegeţi… începu ea.

— Înţeleg foarte bine! Ar fi trebuit să ştiu că se va termina astfel, dracu' să-l ia!

— Credeam că vă fac o plăcere, bâigui ea. El nu v-a plăcut niciodată. M-aţi avertizat că făceam o prostie.

— Îl cunoşteam prea bine. Ştiam că este un laş. Presupun că o singură privire pe chipul dumneavoastră a fost suficientă pentru a-l pune pe fugă.

— Adevărul este că obrazul meu nu-i foarte drăguţ.

El mormăi ceva indistinct şi ea îi auzi maxilarele închizându-i-se brutal. După care, cu un efort vizibil, el îşi stăpâni mânia şi puse un genunchi pe podea în faţa fotoliului lui Jane.

El îi puse mâinile pe umeri.

— Ascultaţi-mă, Jane. Suferinţa face parte din viaţă. Toţi trebuie să suportăm câteva lovituri dure. Dar dumneavoastră veţi depăşi această încercare. S-ar putea chiar ca într-o zi să fiţi bucuroasă că aţi înfruntat-o.

— Încă nu înţelegeţi. Eu nu sunt disperată.

David. Nu eram îndrăgostită de acest biet Yves. Sigur, el a fost tulburat văzând asta, preciză ea arătându-şi cicatricea, dar eu sunt cea care a rupt căsătoria. Nu trebuie să-i purtaţi pică lui Yves. Cauza tuturor relelor, eu sunt…

— În fine, acum s-a terminat şi trebuie să încercaţi să uitaţi totul, declară el. Şi să nu vă faceţi griji pentru cariera dumneavoastră. Probabil că se va scurge un oarecare timp înainte de a putea să vă reluaţi activitatea… dar o veţi relua.

— Nu ca manechin, mi-e teamă.

— Ei nu, protestă el. Bineînţeles că da! Am văzut cicatrici mai urâte decât a dumneavoastră estompându-se cu timpul. Când va sosi toamna, nu vă va rămâne decât o subţire linie albă, pe care o veţi putea uşor ascunde sub machiaj. Vă veţi relua cariera. Voi avea eu grijă de asta.

Infirmiera aduse ceaiul şi Heather nu întârzie să apară.

Când David şi ea erau pe punctul de a pleca, el îi spuse lui Jane:

— Voi trece mâine să vă povestesc despre nuntă.

Jane aprobă din cap surâzând. Dar se simţea teribil de deprimată. Pentru o clipă, când el se arătase atât de furios împotriva lui Yves, ea sperase nebuneşte că mânia că avea un motiv personal. Dar înţelesese repede că ea venea exclusiv dintr-un amestec de compasiune şi loialitate profesională. Nu era în firea lui să abandoneze pe cineva care avea nevoie de ajutor… chiar dacă îl dispreţuia.

A doua zi dimineaţă, ea părăsi clinică, din proprie voinţă. Ea descoperi cu această ocazie că Yves plătise toate cheltuielile până la sfârşitul săptămânii următoare. Ea lăsă o notiţă pentru a-i fi înmânată lui David când va veni; îl informă că pleca în convalescenţă şi că îi va da de ştire când va reveni.

Se duse într-un sat din Berkshire, unde prezentase mai de mult câteva rochii de seară, într-un parc privat. Există acolo un vechi han, cu o mică sală cu lambriuri de stejar, unde prânzise ea în ziua respectivă.

Un afiş anunţa că existau camere de închiriat şi că se putea servi micul dejun, iar clienţii obişnuiţi erau mai ales comis-voiajori. Dar, după ce discutase cu soţia, proprietarul acceptă să-i ofere lui Jane pensiune completă.

În ziua premergătoare întoarcerii lui Bill şi Heather din voiajul de nuntă, ea îi scrise prietenei sale. Îi dezvăluia unde se găseşte, dar îi interzicea să adresa cuiva.

După plecarea ei din Londra, ea îşi tăiase scurt părul, într-un mic salon de coafură, destul de jalnic, numit „La Gladys”. Părul său aproape îşi recăpătase tenta naturală. Printre altele, ea îşi cumpărase, dintr-un târguşor învecinat, câteva rochii de bumbac, lipsite de eleganţă. În ciuda cicatrice! sale, nimeni nu recunoscu în ea faimosul manechin care, recent, fusese pe prima pagină a tuturor ziarelor.

La început, ei îi fusese teamă că ziariştii se vor lansa din nou în urmărirea ei, aflând că Yves îşi părăsise hotelul şi că ea dispăruse din clinica londoneză. Dar ea scrută zadarnic paginile ziarelor în fiecare

dimineaţă, căci nu găsi nicio menţiune despre ea sau Yves.

Cu toate că îi rămâneau destui bani pentru a trăi mai multe luni, ea începu să se gândească la viitor şi decisese să se înscrie la o şcoală de secretariat.

Într-o seară în care se întorcea la „Licome”, după o plimbare în pădurea de pini care înconjura satul, ea îl zări pe David aşezat pe o bancă de piatră, în faţa hanului. El sorbea dintr-un pahar de bere şi discuta cu un bătrân ţăran.

Jane avu impulsul de a se întoarce şi de a pătrunde în han prin spatele acestuia. Dar realiză că prezenţa lui David nu putea fi atribuită unei simple coincidenţe. Probabil că Heather îi deconspirase ascunzătoarea.

Ea avansă deci spre el, impunându-şi un calm aparent.

— David, ce surpriză!

Cu chipul indescifrabil, el o privi fără a-i răspunde. După care, aşeză pe masa rustică halba sa pe jumătate plină, îi spuse bătrânului: „Vreţi să mă scuzaţi, domnule?” şi se ridică.

O clipă mai târziu, el o forţă pe Jane să îl urmeze în spatele casei, unde o peluză cobora în pantă uşoară spre râu. Aproape de vechiul hangar pentru bărci, el se întoarse spre ea.

— Îţi voi arăta eu „surprize”! îmi vine să vă trag o mamă de bătaie, spuse el cu o voce voluntară. Ce v-a apucat, de aţi şters-o în felul acesta?

— Simţeam nevoia să fiu singură. Heather nu avea dreptul să vă spună că eram aici, ripostă ea fricţionându-şi cotul îndurerat.

— Nu voia să mi-o spună. Dar a trebuit să cedeze argumentelor mele.

— Ce fel de argumente? întrebă Jane. Cele ale bărbaţilor aroganţi, care îşi introduc nasul peste tot… Oh, e prea mult!

Ea îi întoarse spatele. Era idiot, dar simţi deodată nevoia să plângă. În spatele său, David declară:

— I-am spus că vă iubesc, şi atât.

Jane avu impresia că fiecare din muşchii ei paralizează.

— Vă… cum? murmură ea, stupefiată.

— I-am spus că vă… iubesc, repetă el cu vocea răguşită. I-am spus că ajunsesem la limita posibilităţii de îndurare, că trebuia să ştiu dacă totul este bine. Deveneam nebun de îngrijorare.

— O, David… o, dragul meu!

Ea se aruncă în braţele lui, se agăţă de el. David o strânse puternic la piept. După un moment, întrebă:

— Trebuie să înţeleg că şi dumneavoastră mă iubiţi?

Ea aprobă din cap, cu chipul lăsat pe umărul lui.

— Dintotdeauna… de la început. Acesta e motivul care m-a adus la Londra.

Atunci, el o îmbrăţişă, o strânse în braţe cu toată forţa lui. Ea crezu că îi vor ceda coastele, dar nu îi păsa. El o iubea. I-o spusese. Era în şaptelea cer.

— Ce s-o fi întâmplat între noi? întrebă el. În seara în care eram în apartamentul vostru, v-aţi arătat atât de tandră… dar, când v-aţi întors… cerule mare!

— Nu mi-aţi scris şi nici nu mi-aţi telefonat. Şi Margot…

— Margot? Dar ce caută ea în problema asta?

— O, David, aţi iubit-o odată. Credeam…

— Dar asta data de mai mulţi ani. Înainte de a vă cunoaşte. Cine v-a vorbit despre asta? O, Heather, fără îndoială.

— Fără nicio intenţie. Nu ştia că vă iubeam. Când am întâlnit-o pe Margot, când am văzut cât era de frumoasă, cu…

El o întrerupse.

— Ascultaţi-mă. Nu am iubit-o niciodată pe Margot. Niciodată…

Îi mângâie cu un deget obrazul rănit.

— Prima dată când m-am îndrăgostit, s-a întâmplat într-un adăpost, pe digul din Starmouth. Eraţi prima fată complet naturală pe care o întâlneam după cel puţin cinci ani. Purtaţi lin vechi Impermeabil inform, aveaţi părul într-o dezordine pitorească, şi când mi-aţi surâs, era cât pe ce să sar pe plafon. V-am făcut să veniţi la Londra, v-am transformat într-o frumuseţe la modă, şi totul s-a schimbat. Până în seara în care am venit la dumneavoastră.

— Dar, după acea seară, de ce nu mi-aţi telefonat sau scris, David? Mă simţeam atât de nefericită că nu primeam nicio veste…

— Cred că voiam să reflectez, spuse el lent. Schimbasem deja o dată personalitatea dumneavoastră şi o regretăm. Nu doream să comit din nou aceeaşi eroare. Eraţi atât de tânără, atât de frumoasă. Lumea vă aparţinea, iubita mea. Dar nu aş fi vrut să vă împart cu lumea.

— Dar eu nu-mi doream toată lumea… Numai pe dumneavoastră.

El o strânse din nou în braţele sale.

— Când mă priviţi astfel, îmi spun că trebuie să fi fost nebun că nu v-am urmat în Scoţia cu primul tren. Hai să ne căsătorim mâine.

Cu ochii strălucitori, ea izbucni în râs.

— Ar fi posibil?

— Dacă nu mâine, foarte curând. Nu pot risca să vă pierd.

A doua zi dimineaţă, el o aduse la Londra.

— Puteţi să vă instalaţi la mine. Doamna MacDonald ne va dădăci tot timpul necesar, spuse el, când părăseau satul. Apoi o vom expedia la Edinburgh pentru două săptămâni şi vom avea apartamentul numai pentru noi. Nu vă va necăji faptul că nu vom avea chiar imediat o adevărată lună de miere?

— Nimic nu mă poate necăji, din moment ce vom fi împreună.

Ea îşi aminti deodată profeţia lui Heather David se va însura cu o fată simplă, care nu va avea nimic comun cu lumea model.

Câtă dreptate avea, îşi spuse Jane, cu un mic zâmbet secret.

De acum înainte, tot ceea ce îşi dorea – şi va dori mereu, era să fie în centrul vieţii lui David.

Sfârşit